

Jag älskar dig ändå

SiS unga berättar 2015

**Jag
älskar dig
ändå**

SiS unga berättar 2015

ISBN tryckt utgåva: 978-91-87053-29-0
© Statens institutionsstyrelse 2015
Grafisk form och tryck: Ineko 2015

Förord

Den här boken innehåller mycket självrannsakan, förhoppningar och drömmar. I många av texterna är saknaden efter och kärleken till nära anhöriga i fokus. Jag älskar dig ändå, skriver en av våra elever till sin pappa. Det han och övriga ungdomar som bidragit till boken har gemensamt är att socialtjänsten har valt att placera dem på något av SiS särskilda ungdomshem för att skapa grund till förändring.

När de kommer till oss har många av dem hunnit uppleva allt för mycket av livets negativa sidor som kriminalitet, droger och utanförskap. SiS uppdrag är att tillsammans med socialtjänsten stötta och motivera ungdomarna att göra en förändring i sitt liv och ta sig ur den negativa spiralen. Forskningsbaserad vård- och behandling och skolan är våra viktigaste verktyg i det arbetet. Men också stödet från nära och kära.

Texterna har skrivits inom skolverksamheten men utan att lärarna funnits med och rättat till stavfel eller språkbruk. Därför är texterna kanske mer frispråkiga än du är van vid. En del är verklighet, annat är dikt. Men det gör dem definitivt inte mindre värda att läsa. Snarare mer.

Kent Ehliasson
Generaldirektör
Statens institutionsstyrelse

Innehåll

Förord.....	3
Bokens första text	8
Från Skåne Till SIS!!!.....	10
Jag är i dag 15 år	12
Man måste kämpa för att det ska bli förändring.....	15
Shobre!.....	17
För en kort stund och sedan har ni resten av livet på er att ha kul.....	21
Ojdå	26
Fäller en tår för dig.....	27
16 år och gått igenom saker ingen levande varelse borde göra	28
Där överlevnad blir till en konstform	29
Till alla grabbar ute	30
Fast med staten	34
Behandling.....	35
Solidaritet	37
Håll huvudet högt.....	38
Du borde fan dö!.....	40
Min bror 1 mars. eknäs	42
EN TJEJ PÅ 12 BAST.....	44
Never fall.....	47
Till Familjen	49
Canser=DÖDEN	51
Hej jag heter Alex	52
Tja Max här.....	53
Va älskad för den du är kom ihåg det.....	54
Min ungdom förlorad.....	55
Sömnlösa nätter bland psykopater	58
Råby Oxie personal.....	60
Mina misstag.....	61
Från Malmö Till Skog.....	64
Då nu och framtiden.....	66
MBB.....	67

En kille på 15 bast	69
Från rosengård till Davidshall	73
MIN ELD BERÄTTELSE.....	74
Keep ya head up.....	75
Never give up.....	76
Dagarna på Sävastgården	77
Tjejen med en stor dröm om att få bli fri från ångest!	78
Socialen förstår inte. Öppet sen dehära!	80
Falska hopp	81
Livet som mig.....	82
Sitter ännu en gång på en låst intuition.....	87
Mitt namn är Edd , När jag var 12 år började allt	89
Speech is silver silence is gold.....	91
R.I.P.....	92
Sho bre det här är till min ort min port och alla trppuppgångar.....	93
1999-2015 Min resa från start till nutid.	95
Inlåst Igen.....	98
TRO, HOPP OCH KÄRLEK.....	99
Du vet i slut ändan vad som gäller!.....	100
Livet är inte alltid så enkelt	102
Sanningen.....	104
Slå tills DOM kastar in handduken.....	106
Ni kommer att lyckas.....	108
Förlåt för allt dumt jag har gjort som har sårat er.....	109
Tjoo brorsan.....	111
Ängeln som fick vingar!.....	113
Jag brinner för er	114
3 år	115
Tänk efter.....	116
Till dig.....	117
Jag vill åka hem för där bor friheten.....	118
Knas dagar.....	119
Shoo fans.....	122
De bara du själv som kan göra skillnaden.....	123
En längtan om att bli fri.....	125

Göteborgsresa 2014 maj/juni.....	126
Om en tjej.....	127
9 månader	128
Hej!.....	129
Be strong	130
Hon som minns.....	131
Man gör alltid sitt bästa, även om det inte alltid blir bra.....	132
En nummer i programmet.....	135
Fri i sex veckor, på över tre år.....	136
Från Dalarna till Norrland.....	138
Ja då sitter man här i Bärby skolan och skriver en text IGEN till sisboken!.....	141
Hur jag har fördärvat mitt liv.....	143
Shoo mitt namn är N och jag är från uppsala.....	144
Sis berättelse.....	147
Den långa milen.....	148
Mannen, myten, legenden!.....	150
Så jävla less på att vara inläst.....	152
Jag älskar dig ändå.....	153
Livet som en badmankillah.....	155
Placerad på institution.....	158
Fuck Soc!.....	159
Enskild vård.....	160
Insåg att kärleken finns.....	162
En ny chans.....	163
Guidebok till misär	167
Början på ett nytt liv.....	170
Livet och mitt liv	171
bom	175
Kärlek o respekt till min familj	176
SPOTTA PÅ MIG, JAG ÄR REDAN DÖD ÄNDÅ.....	178
Änglar finns!.....	182
Förlåt mamma	183
Från mina tankar.....	185
Jag pallar inte mera.....	186

Längtar ut.....	188
Du ger dig själv dem värsta striderna.....	189
Krigarnas bakgrund	191
Hej jag heter MN.....	194
sho mitt namn e h_ds duvet säkert vem jag e om du e från stockholm gbg.....	195
Va försiktig med det du gör!.....	197
Förortsgrabben från Angered, Hammarkullen berättar om Stigbys låst avdelning.....	199
Hej ja bor på nereby.....	203
Jag är ba sån.....	204
Sommaren 2014.....	206
SIS NOVELL	208
Svarta dagar i Nereby	209
Inlåst på behandlingshem/Sis Nereby.....	210
Ett oskyldigt liv i rätten.....	211
Lätt att vara efterklok.....	212
Om Statens institutionsstyrelse, SiS	214

Bokens första text

I was born in Ystad, Sweden in 1997. I was born Swedish but I don't feel Swedish. I moved to Hungary when I was 4 years old, lived there for 9 years. Moved to Poland when I was 13, lived there for 2 years. Moved to Beijing, China when I was 15, lived and loved there for 2 years. They say home is where the heart is, my home is Beijing and it always will be. When I first started smoking cannabis with a close friend after school, I began to love life for the first time. When I tried ecstasy for the first time with my now, ex-girlfriend, I fell in love with her and the world. When I tried heroin for the first time, I fell in love with myself. Heroin gave me a reason to live, a reason to love. My relationship with heroin destroyed the relationship between my father and I, the relationship with my friends and girlfriend, and worst of all, my relationship with China, the country that had pumped me full of life and happiness. After the Christmas of 2013 and the start of 2014, my life was taken from me. My father sent me home to a country that I did not know and love. He thought he was doing the right thing, sending me home. I drank my sorrows away and eventually managed to reconnect with a lost loved one, heroin. I overdosed after a couple days use and woke up in a hospital. I was conflicted, I did not know what to feel. Was I sad, was I happy? Shortly after, I was locked up in an institution in a country I did not know and understand. As the days went by, I reflected on my situation. Why am I here? Why have I done the things I've done? Why do I still love the one thing that has taken everything away from me? Getting locked up was a wakeup call for me. I needed to reevaluate my life and the choices I've made.

I didn't want to lose everything all over again. My life wasn't at its end, but rather at its beginning. Sure, a few chapters in my life are done but the book is far from finished.

I ran away from everything I needed. Drugs have brought me nothing but pain and misery. Life comes with no guarantees, no second chances. Don't waste it.

Remember; never forget where you came from, because if you do, it's a long road home.

//

Från Skåne Till SIS!!!

Allting började redan när jag gick i sjätte klass!

Jag har bott i fosterhem sen jag var sju år gammal och redan då började problemen komma fram, jag ljög ofta för mina fosterföräldrar, rymde hemifrån och gömde mig i skogen flera dagar innan jag kom tillbaka och ljög ännu mer, det slutade med att jag fick flytta. Så höll det på ända tills jag var tolv, då kom jag hem till en familj som jag verkligen tyckte om och fortfarande tycker om, men där blev problemen STÖRRE!!!!

Jag var väldigt tuff och aggressiv av mig och slog ofta andra elever på min skola och efter ett tag så blev jag självmordsbenägen.

Jag försökte ta livet av mig på alla möjliga sätt, hänga mig, strypa mig själv i duschen och tillslut tryckte jag i mig 61 tabletter Panodil, bara för att dö. Min fostermamma hittade mig på badrumsgolvet, jag visste inte vem jag var eller var jag var, jag fick åka till sjukhuset för att magpumpas och läkarna frågade mig om jag var rent dum i huvudet som gjorde en sån dum grej på ett så brutalt sätt, jag förklarade att jag hade problem och var självmordsbenägen och då förstod han och visade väldigt mycket empati, sen fick jag åka hem och mamma gömde alla läkemedel som vi hade hemma, hon ville inte veta av att jag gjorde så en gång till för då skulle jag ryka rätt ut ur huset och det gjorde jag också efter ett litet tag. Mina fosterföräldrar fattade att jag behövde professionell hjälp och skickade mig till ett öppet behandlingshem i Småland. Jag vantrivdes som ett djur i bur, jag blev verkligen behandlad som en orangutang på Borås djurpark och jag trivdes verkligen inte så jag försökte ta livet av mig där också, jag försökte hoppa

framför tåget flera gånger men det fanns alltid personal som bokstavligen lyfte bort en från spåret och drog in en som ett djur på hemmet igen, arg blev jag utav bara helvete och hotade alla i min omgivning. Det var mest manlig personal som sprang efter mig för dom var starka och kunde ta mig runt midjan, slänga upp mig på sin rygg och bara gå rätt in med mig på boendet igen, ofta hann jag sätta mig på spåret och det var ofta med centimeter som personalen fick av mig från spåret i tid, jag hade kunnat förlora mina båda ben om inte personal hade dragit bort mig så fort som dom gjorde och det är jag väldigt tacksam för att dom gjorde, annars hade jag förmodligen suttit i rullstol idag och det hade jag INTE velat på någon vänster. Jag var väldigt taskig mot en personal jag tyckte om sista tiden och det slutade med att jag ringde och han sa "Jag vill inte ha kontakt med dig pågrund av det du har gjort mot mig". Jag blev så ledsen men jag får ta smällarna som kommer när jag betedde mig som jag gjorde. Tillslut bestämde Sos att dom skulle sätta mig på LVU för eget beteende och sätta mig på SIS istället.

Här har jag nu suttit i 3 veckor och när ni andra ungdomar läser detta när boken kommer ut så har jag förmodligen flyttat hem igen. Men jag trivs faktiskt väldigt bra, det är väldigt bra personal och väldigt bra andra elever att bo med så SIS är faktiskt inte så farligt som alla tror att det är, det är ett bra ställe för dom som verkligen behöver hjälp!!!

Så till alla er ungdomar som sitter på SIS: Det varar inte för evigt, det är bara en viss tid i ert liv och sen får ni tillbaka er frihet! Jag lovar er att allting inte varar för evigt.

Alla får ett bra liv tillslut, Även DU!

/Elisan ;)

Jag är i dag 15 år

Jag är idag 15 år. Jag började gå snett redan i 6an. Det började med skolk från skolan och ciggarettor då och då. Det blev fort värre och gick över till alkohol och droger.

Först rymde jag och var iväg i 7 dagar med en kompis. Under veckan tog vi droger varenda dag och vi visste inte vad vi höll på med. Sen kom jag hem och då förstod jag hur illa det var och att jag inte mårde så bra som jag trodde. Jag bad då själv om att sättas på ett öppet HVB-hem. Redan samma vecka hade dem snackat med ett HVB-hem. Jag flyttades dit samma vecka, men det var inte alls som jag tänkt mig. Och jag kom i bråk med flera av tjejerna där.

Vi åkte på semester till Gotland med hemmet, där rymde jag och A (en annan tjej som bodde där också) och vi festade hela natten på Gotland. När vi kom tillbaka till hemmet igen så rymde jag hela tiden. Jag rymde ca 10 gånger på 4 veckor.

Så tillsist fick jag inte vara kvar, så då var jag hemma istället och väntade på att dem skulle få reda på vart jag skulle sättas. Men en dag flippade jag ur på kvällen bara för jag ville ut och knarka. Jag tog tag i min mammas arm och bet håll i hennes. Efter 5 timmars skrikandes den dagen, släppte min mamma ut mig. Jag stack ut med min syster och som vanligt festade vi. Jag rökte massa under natten och var helt borta. Vi gick hem till M (min systers kompis) och så skulle jag sova där. Men då ringde min vän K och bad mig att komma till Möllan för att hon ville träffa mig. Först tvekade jag sen drog jag ändå dit. Jag satte mig i ett hörn i en trappuppgång och väntade på henne. Istället stannar en bil mitt framför mig och min mamma kommer ut springades och tar tag i mig. Hon drar in mig i bilen och

skjutsar mig till Soc. Där får jag reda på att jag skulle till ett ställe i skåne. Då hade jag fått akut LVU under en dag. Jag flyttades dit och det är där jag är idag och väntar på svar från soc.

Om var och när jag ska flyttas. Min soc ska sätta mig på ett öppet igen.

Ibland kan jag inte sova på natten och sätter mig i ett hörn och börjar gråta. Ibland känner jag mig så ensam att jag inte vill leva. Men jag kämpar för en sak, det är att bli ren.

Jag kämpar för mig själv och framförallt för alla där hemma. Tro mig du vill inte sätta dig i det jag sitter i, du tycker det är kul att hålla på droger i början men det slutar aldrig bra. Jag kommer inte ihåg sommaren 2014, för att jag alltid var så borta.

Jag kollar tillbaka på allt jag gjort mot min familj och ångrar allt så grovt. Jag har skadat min familj på alla möjliga sätt. Men jag ser framåt för kanske finns det något för mig där.

Jag kan inte ta tillbaka det jag gjort men jag lovar och svär att jag skulle döda för att ta tillbaks tiden. Jag hade istället för att gå ut och festat och låtit min mamma gråta sig till sömns varit hemma med henne. Jag saknar min familj riktigt mycket men jag får åka på hempermission på helgerna.

Jag kommer aldrig förlåta mig själv för det jag gjort, jag kommer få leva med det hela livet ut. Men jag kommer försöka att gottgöra min familj på alla möjliga sätt. Idag är jag ett steg närmare till ett bra liv.

Tack till S.M.L, min bästis för att du alltid funnits där för mig. Du har alltid trott på mig och det uppskattar jag. Du är mitt ljus i svåra tiderna. Jag älskar dig.

Tack till min älskade pappa som alltid funnits när jag behövt
snacka och stöttat mig. Vi har bättre kontakt nu än innan.
Jag älskar dig glöm aldrig det!

Tack till S som bodde med mig ett tag. Jag kommer aldrig
glömma denna tiden. Jag trodde det skulle vara en svårt
jobbig period men du gjorde den verkligen bra. Jag saknar dig
och tack!

Tack till personalen R och B, ni har varit de bästa kontakt-
personerna. Jag kommer aldrig att glömma er. Tack för allt! '

Tack till min syster E som alltid funnits för mig och verkligen
varit en syster. Vi kanske bråkar men jag skulle döda och dö för
dig. För du är verkligen den bästa syster, jag vet att du är
perfekt. Kanske inte i andras ögon, men i mina ögon är du
perfekt. Jag älskar dig.

Tack till min underbara mamma som funnits vid mig och aldrig
tappat hoppet om mig. Jag var så nere men du fanns där för att
dra upp mig igen. Du är allt man kan önska sig. Jag älskar dig.

Tack till er som suttit och läst! Jag önskar er all lycka till, ha det bra.

// A.R fråån malmööö.

Man måste kämpa för att det ska bli förändring

I början kan det vara svårt att se det, men det blir bättre.

Efter flera år på olika behandlingshem börjar man inse hur mycket man egentligen förändras.

Men som sagt, det kan ju ta några år innan man börjar fatta.

Man är bara dum om man slutar kämpa, riktigt dum om man slutar hoppas.

Ingenting kommer bli bättre om man inte är villig att förändra sig själv.

Man kan inte skylla på någon annan att man är i den situationen som man är i.

Det är inte soc fel, inte heller snutens.

Allt hänger på en själv, man gör sina egna val, väljer sina vägar.

Första steget till att förändras till en bättre människa, det är ju att börja erkänna sina brister, och försöka förändra det dåliga man gör till något bra.

Det är skit tråkigt, jobbigt, men man måste göra det.

Man har inget val, för oavsett om man är fri, så är man inte fri.

Man måste följa lagarna, beté sig som en bra medmänniska.

Man måste visa upp sina bästa sidor, oavsett hur jobbigt det kan vara ibland.

Man kan inte sitta och gnälla över hur dåligt man mår över att sitta inlåst, för det är det som händer om man inte betér sig, om man skiter i allt.

När man nått den punkten i sitt liv där man slutar skylla över sina problem på alla andra, när man börjar anstränga sig, tvingar sig till att börja tänka positivt och må bra, det är då ens förändring har börjat, det är då det börjar bli bättre.

Emelie

Shobre!

Skånebrud på 15 bast.

Allt shit börja när jag fyllt 12, då flytta jag till min första fosterfamilj tillsammans med min älskade bror med LVU på oss. Vi fattade inte varför, det gör jag inte ens nu.

Redan efter första veckan fick vi åka hem över helgen till mamma, men vi vägrade åka tillbaka till fosterhemmet.

Aina kom (of course) allt blev kaos asså shit.. Sen körde dom oss tbx till de fitthemmet.

Vi vägrade gå till skolan osv, vi ville ju bah hem..

En dag kom soc och hämtade mig och omplacerade mig i ett annat fosterhem, allt blev bara värre där. Fick inte träffa min familj, kompisar, inte ens min bror fick jag träffa. Dom var riktigt fuckade i huvet den familjen. Fast de märkte jag redan första gången jag träffade dom, därför gitta jag 2 månader senare när LVU omprövningen hade varit och det hade fast ställs.

Hann inte mer än 2 fucking dagar va hemma innan Aina kom, tog mina saker, tog min familj ifrån mig och tog min fucking frihet. 13 bast och bodde på låst 2 månader på utredning.

Efter det fick jag äntligen flytta hem igen. Mitt LVU försvann, allting, dom hade ju INGENTING på mig, var fan överlycklig den dagen.

Nu skulle bah brorsan hem oxå. Efter 4 månader kom brorsan oxå hem.

9 månader sen jag såg min bror, var så in i helvetes lycklig då, och vi skulle bli en familj igen, shiit..

Allt va perfekt, skolan gick skitbra, kompisarna va som syskon fram till vintern, ångrar allt som fan och hade jag kunnat göra det annorlunda så hade jag fan gjort de med tanke på vart jag är idag.

Och att jag gjort så jävla många personer besvikna är ju sjukt asså..

Både jag och brorsan började ta droger och allt knasade helt, 14 bast va vi då.

Hamnade i riktigt fel umgänge och vår mamma började oxå ta droger så småningom.

Trodde aldrig det skulle hända, att det spårade så grovt med drogerna, det var allt man brydde sig om. Familjen började splittras, bråken kom, anmälning efter anmälning på narkotikainnehav, stöld allt. Började sen fundera på att sluta, hade det hela tiden i tankarna men de e lätt att säga men svårt att genomföra när man väl är i shitet. Försökte allt jag palla på egen hand men de gick åt helvete när man har de i hemmet och bland polarna. Jag och min mamma sökte då hjälp efter ett års konstant kaos och hamna på öppenvård, pissa två gånger i veckan, det hjälpte inte ett skit.

Fick då byta till ett annat drogprogram och gick dit tre gånger i veckan, de blev bara värre.

Soc ansåg att inget hjälpte och ansåg att öppet behandlingshem var ända utvägen så jag fick andra rutiner och motivering till att sluta. Flyttade dit, träffade riktigt nice folk och personal och trivdes som fan. Saknade min familj och polare så grovt så då började avvikningarna. Dem avvikningarna på 2 månader

och bara två av dom tog jag droger, första gången var för att jag inte hittade nån annan utväg än att bli hög när soc tog min bror och satt han på Råby, låst avdelning.

Sneade grovt asså, vet hur jävla fuckt de e att sitta, mårde skit för hans skull asså.

Andra gången jag tog droger var för nån liten fitta tog in droger på behandlingshemmet och jag hade precis kommit ut ur häktet och kände att allt var meningslöst så skitsamma.

Sista avvikningen så stack jag och en annan tjej från behandlingshemmet till mitt ex, vi är riktigt tajta men de tog slut för jag flammade så mycket att jag inte palla med ett förhållande.

Det var en lördag jag stack, söndagen körde han mig hem till mamma, ville liksom känna mig fri för jag kände på mig att den friheten skulle snart ta slut.

En riktigt schysst killkompis hämtade mig efter några timmar och jag sov hos honom till måndag.

Sen körde han hem mig igen.

Rättegång på tisdagen, jag var vittne för mordbrand mot mitt andra ex, riktigt obehagligt var det, de stod i tidningen och allt, helt fuckt. Men blev tvingad till att vittna och har riktig ångest över de, straffet blev 2 års fängelse. När jag och mamma åkt därifrån träffar jag gamla polare, dom visste att jag satt på behandlingshem, ändå satt dom puffa, drog linor framför mig osv, fick utbrott och mamma körde mig därifrån hem.

På onsdagen träffar jag en sjukt underbar killkompis som stöttat mig hela vägen och funnits där för mig under allt detta kaoset, vi bestämde att jag skulle träffa hans familj på fredagen och sånt men så blev de inte..

Torsdag morgon vaknar jag, går och väcker mamma, tar en cigg sen knackar de på dörren och där står soc, polis och en chef.

Dom sa att jag skulle packa mina saker och åka med polisen till Brättegården utanför Göteborg.

Det sista min mamma sa till mig var, Melle du fixar detta, vi kommer snart ses, bryt inte ihop nu.

Tårarna bara rann, gick inte att sluta. Jag svarade och sa, vi kommer inte ses på ett tag nu mamma, jag älskar dig.

Ringde killen jag träffade dagen innan och sa att jag inte kunde komma på fredagen för polisen är här och jag har fått LVU nu och kommer hamna på låst, han började gråta och jag la på för att jag bröt ihop totalt. Åkte med poliserna 4-5 timmar i bil och ilskan bara växte mer och mer.

När vi var framme så åkte dom. Kände mig riktigt jävla lost, visste inte ens var jag var, hur länge jag ska stanna och va fuck ja skulle göra där.

Efter 3 veckor hamna jag på en behandlingsavdelning oxå låst, har bott här nu i snart 3 månader och ska nog bo här ett tag till. Men vad som än händer nu så kommer jag inte att få flytta hem på ett jävligt bra tag.

Så alla ni som sitter nu, tänk vilka jävla konsekvenser som det kan leda till bara för man puffat lite.

Håll ut det tiden du sitter och försök att tänka positivt för de kan inte bli värre än vad de är nu ;)

Du ska inte sitta där för alltid ju.. Stay strong!

Melle

För en kort stund och sedan har ni resten av livet på er att ha kul

Det började en dag med att jag började bli kriminell på HVB hemmet jag bodde på som sedan fortsatte och jag blev allt farligare för varje dag som gick. Jag fick inte bo kvar på mitt första HVB hem. Jag har liksom först åkt med polisen till bup akuten och varit inlagd där och sedan flyttats till HVB hem och sedan blev jag placerad på LSS boende. Det var där mina stora problem började komma, till exempel självskadebeteendet och att jag även blev självmordsbenägen på LSS boendet i Malmö. Självskadebeteendet började pga att socialen inte lyssnade på mig och att jag var tvungen att bo där trots hur min situation såg ut. Det var två små barn som bodde där som gick mig riktigt på nerverna. En dag på LSS boendet blev jag deprimerad och kastade ett glas i golvet för att kunna skada mig själv på armarna. Mitt blod rann längst med armarna och jag fortsatte med det. Jag tog även till en rakhyvel och det blev ett mycket större sår kring handleden. Jag försökte även ta mitt liv där genom att försöka strypa och hänga mig.

Jag gick i skolan då jag blev inlagd på bup några dagar veckan innan lovet. Det var ju så himla tråkigt för det var de bästa lärarna någonsin som gav mig stöd och fanns där när jag behövde prata ut om saker och även gråta ut. De var väldigt förstående alla lärare även min assistent och klass assistenten och många till.

En dag när jag var på skolan så hade jag smugglat med mig snören och nagelsax som jag började använda mot mig själv då jag gick i en liten grupp i skolan. Min lärare och min assistent såg när jag började försöka skada mig själv på alla möjliga sätt

då mina kompisar såg det och lärarna sade till de att gå ut från klassrummet.

–Vi tar hand om henne för hon är ledsen och mår väldigt och att hon ska få en chans att berätta vad som har hänt.

Under den veckan innan lovet som jag var inlagd på bup så var jag där på observation för en ny medicin. Jag sov bort en hel dag där. När jag hade varit där min första natt var jag slut i hela kroppen och orkade inte med livet. Jag tänkte på att ta mitt liv hela tiden.

Samma dag som jag hade sovit min första natt kom min assistent och skolsköterskan och besökte mig på bup akuten. Fick en tidning av den bästa assistenten.

Jag fick åka till LSS boendet på permission under den kvällen. Jag skulle vara tillbaka på bup akuten kl 10.00 dagen efter för att ha samtal med läkaren. Efter att jag hade sovit hemma den natten på LSS boendet kom jag tillbaka till bup akuten. Jag gick och la mig i sjukhus sängen på bup och sov fram tills min mamma kom till bup och väckte mig och sade kom gumman så går vi ut och tar luft innan läkarsamtalet.

Väl inne på läkarsamtalet så sade jag till läkaren att jag ville vara här inne i natt pga att jag inte riktigt hade varit vaken så mycket idag.

Dagen efter den natten fick jag ha permission under hela helgen och jag fick en dagbok där jag skulle skriva ned hur det har varit varje dag som gick när jag var hemma.

Jag åkte tillbaka till bup akuten på ett läkarsamtal. Då blev jag utskriven igen under den veckan.

Efter lovet kom jag tillbaka till skolan och jag hann bara vara på skolan två dagar innan jag blev inlagd på bup akut igen. För jag fick inte bo kvar på LSS boendet pga hur dåligt jag faktiskt mårde. Den dagen jag åkte in till bup igen följde min rektor , skolsköterskan och min assistent med och min assistent grät och jag grät när skolsköterskan sade att jag skulle åka till bup akut igen. Det var då jag tog till med våld och slog henne och knuffade in henne i väggen.

Jag tröstade min assistent och hon tröstade mig.

Efter den 3e inläggningen på bup blev jag placerad på samma HVB hem igen där allt började. Det hände en situation som gjorde att personalen inte kunde ha kvar mig där för deras bästa och för mitt eget bästa. Jag var samtidigt sjukskriven från skolan.

Jag blev istället placerad på ett annat HVB hem som ligger i Småland. Där bodde jag med min lilla kaninunge som jag hade köpt under tiden som jag bodde på det första HVB hemmet.

Jag började krossa bilrutor, fönster och jag försökte bränna upp hela stället två gånger.

Jag slog även polisen och hotade de och försökte spotta på de. Jag har även åkt från HVB hemmet i Småland med ambulans fyra gånger och de två första gångerna vill jag inte berätta om utan jag kommer nu berätta om de två sista gångerna.

Det var en dag under sommaren 2014 som jag bröt mig in på kontoret och startade brandlarmet för att de inte skulle fokusera på mig utan på att få larmet att sluta tjuta så förbannat högt. Då bröt jag upp nyckelskåpet för att få tag på nyckeln till mitt medicinskåp och värdeskåp.

Det var en jättevarm sommardag då jag tog 80 tableters överdos.

Personalen ringde efter en ambulans så jag fick åka in till sjukhuset med en ambulans och väl framme på sjukhuset tog jag ännu en överdos på 12 tableter till. Jag tog sammanlagt 92 tableters överdos.

Fick ligga kvar på sjukhuset med en exövervakare som kom från bup akuten.

Det var väldigt jobbigt kan ni tro. Jag blev utskriven dagen efter och fick åka tillbaka till HVB hemmet en måndag och fredagen samma vecka tog jag en överdos på 80-90 tableter igen och den gången var ett rent helvete för att jag tappade medvetandet.

Det jag minns från den dagen var när jag började bli otroligt trött när jag låg i min säng. E

n personal satt på en stol bredvid mig i mitt rum. Han fick ringa upp ambulansen igen för jag somnade nästan och han försökte få mig att hålla mig vaken men det var ju otroligt svårt för honom.

Jag tappade känsel i nacken, benen och i hela kroppen.

När ambulansen väl var framme var jag nära på att dö så det jag såg den dagen var när ambulans personalen klev in i mitt rum och de satte fast en nål i armvecket på mig.

Hamnade på sjukhuset den dagen och blev inlagd under natten och personalen fick hålla koll på mig.

Jag fick under 20 minuter lida av en slang genom näsan där jag fick kål i mig och det var inget vidare.

Jag träffade min favorit personal underdagen därpå. Jag blev skickad till bup akuten i Malmö igen och jag blev inlagd och fick ha ett exvak.

Bodde inte kvar på HVB hemmet i Småland så länge till efter det för jag blev tvingad till sjukhuset som sedan skickade mig till bup avdelningen. Jag var där under den helgen bara och sedan blev jag skickad tillbaka till bup i Malmö.

Några dagar efter det fick jag veta att min socialsekreterare hade satt ett LVU på mig. Jag blev placerad på SiS sommaren 2014. Det var tråkigt men samtidigt så gjorde de rätt för så som jag hade betett mig får man inte göra. SiS hem är inte så illa trots allt men inte kul heller. Det jag vill säga är att socialen sätter er på SiS pga att de bryr sig om er och vill er väl!

Jag trivs ändå på SiS och ni borde tänka på att de placerar er på SiS hem pga att de faktiskt vill hjälpa er att få ett bra liv och ett normalt liv!

Socialen gör helt rätt i att sätta er på SiS för ni kommer inte att bo på SiS hela livet eller så utan tänk såhär:

-Det är nu för en kort stund och sedan har ni resten av livet på er att ha kul. Detta är en hjälp på traven.

Ni känner igen mig från min blogg ! kram från

bloggerskan <3

Ojdå

Jag minns när du var liten, som ett sött litet troll och du tog hela familjen med storm. Liten och knubbig med nappen i munnen och sedan den stunden var jag bunden. Att vara en förebild och finnas till. Att föregå med gott exempel för någon att lämna över till. Från mycket skratt och dolig humor tills vi hoppade i broshans säng och fick oss några bulor. För du är och förblir ett bevis på att kärlek aldrig dör, utan antar andra former och lever kvar i det vi gör.

Ett hem och familj är det viktigaste här i livet, och att skriva den här texten är ett sätt för mig att ge dig den här biten.

Jag älskar dig bror

/Frost

Fäller en tår för dig

Jag fäller en tår för dig för de är dig jag saknar och vill vara hos dig i din famn. När du ser på månen, kommer du se samma som jag. Kommer alltid älska dig men du kanske inte älskar mig mer. Men jag kommer kämpa för att få träffa dig igen. De lovar jag dig!

/Småland i mitt hjärta!

I 6 år och gått igenom saker ingen levande varelse borde göra

16 år och gått igenom saker ingen levande varelse borde göra. Drogerna hjälpte mig inte, de dolde bara smärtan. Spriten och drogerna ändrade mig till någon jag aldrig kunnat ana jag skulle bli. Stjälja av min familj, bli utnyttjad sexuellt för sovplats. Mobba folk som mobbat mig. Misshandla personer som var uppkäftiga. Snatta kläder & mat på rymmen, knulla för sovplats. Planka för transportmedel. Var så envis, gjorde precis vad jag ville. När jag blev utsatt för våldtäckt vart jag så uppkäftig att jag inte ens lyssnade på vad andra hade att säga. Hamnade hos en fosterfamilj rymde med deras euro två dagar efter. Veckor senare satt jag på HVB hem i Skåne. Rymde flertalsgångar till Karlshamn för drogerna. Hamnade på Låst utanför Eksjö Avd. Slottet 8 dagar senare Avd. Slätten. 3 månader har gått & jag ska få åka hem för första gången i helgen själv. Nu är jag inte så uppkäftig längre.

/Blekinge tjej

Där överlevnad blir till en konstform

Där jag kommer ifrån har allt redan hänt, och så går det runt.

Alla misstag upprepas, gång på gång , så har det alltid vart, det har alltid vart så och det bara är så, det är som om allt det där negativa, har slagit sig till ro och stormtrivs just här. Det är vad jag kommer ifrån.

Där överlevnad blir till en konstform, istället för att fokusera på en obotlig oro, så det säger sig självt att alla inte har samma förutsättningar, något som också säger sig självt och som jag vet att du vet, är att i all den där misären föds en jävla massa drömmar...Det är bara att jaga dom!

//Dalmasen i norrland

Till alla grabbar ute

Jag heter B 13, jag kommer till Sverige gammal 15. Jag kommer från landet långt bort och bor på gatan i Europa i ett år.

Jag kom till Sverige från Tyskland, jag har inga pengar, kom med tåg och träffar en familj från Syrien. Honom visade mig vart ligger Sverige, åkte till Malmö asylhotell. Sitta där i två dagar, kommer in tjejer och tog mig till familjehem och vänta där 1 vecka pratade migrationsverket. Skickade mig till Skellefteå och ett boende med sju stycken invandrare. Sitta där i tre månader, en dag jag sitter vid datorn i musikrummet och jag pratar med en kompis i Sverige via skype, vid annan dator sitter en kille från Afghanistan. Jag pratar lite högt med kompis i skype, han från Afghanistan stöter till mig och säger huff, huff. Jag säger vadå huff, huff vad snackar du inte säga huff, huff. Han ställer sig upp från datorn och stänger dörren så inte personal kan lyssna. Han börjar vill du bråka. Jag säger ok vi bråkar. Han slår mig och jag slår honom och han flyger i väg in i datorn, personal hör bråket. Jag arg, kolla alla vit. Afghanistansen säger dumma ord till mig, jag vill kasta en kopp kaffe på honom. Personal kommer och säger nej, nej. Jag säger ok, vill inte kasta. Jag säger skicka honom han började med mig och jag sitter där två veckor. Soc kommer och säger att de måste skicka mig till annat boende, jag säger ok. Jag åker och kollar boendet, det här boendet som lägenhet själv, personalen på annat hem. Jag träffar dåligt kompisar, sitter i ny boendelägenhet i två veckor. Kompis kommer till mig kl.10 på natten, honom säger till mig vi går bilen till stan, jag säger ok. Vi är tre kompisar jag fyra, tar tabletter, drog och åker till Luleå från Skellefteå. Jag kommer bara ihåg att han sa vi åker till en kompis, jag säger ok. De har mask alla grejor, jag säger vad ska

jag göra, jag säger ok. Han säger vi tjuva, jag säger till honom varför, han säger jag har inga pengar jag fattig behöver pengar, jag säger ok. Honom åka bil i skogen en kille gå ut ur bilen och han säger att det finns pengar i ett garage. Vi sitter i bilen och tar på oss mask och grejor och går tillsammans tre stycken en sitter i bilen. Slår sönder fönster och öppnar dörren och går in och kollar vad det finns i garaget. Efter komma polisen och tog av honom bilen annat kille. Jag såg ljuset av polisen, sa grabbar spring. Vi springa i skogen, mycket snö och kallt hade inga skor. Det kommer helikopter. En kompis svart han springer i skogen uppe och kommer hunden polisen schäferhund, träffa björn och kommer tillbaka till polisen. Polisen tog honom. Jag springer och polisen har pistol och siktar på mig, säger stanna men jag springer och gömmer mig i ett litet hus men polisen tog mig ändå. Tog alla grabbar . De tog mig till polisstationen, sitta där två dagar och släppa alla grabbar och jag också. Träffade grabbar ute och de säger till mig det blir domstolen, jag säger okej. Går till domstolen en dag och pratar och sådär, de säger att vi ska betala pengar och grejer, det blev alla betalar och det är lugnt.

Jag fick flytta boende, bra boende och träffade samma kompis bra neger. Gick i stan och träffade två tjejer, den här kompis fråga om det finns nå gräs eller, tjejen softa tjäna pengar. Min kompis säger okej, visa mig, hon säger okej vänta lite vi åker hem bor bara i stan. Min kompis säger okej, det blev att vänta på honom vi går tillsammans. Åker hem till tjejen, min kompis säger var har du gräs, jag säger tyst det luktar bara gräs, han säger okej och skrattar. Sitta så där hon kommer hem med vattenpipa. Säger kompis där mannen grejer, röka tillsammans bara på pipa. Tjejerna pratar mycket med min kompis om gräs, hon säger till han kom, kom vi visa dig gräs. Han säger okej och går med henne, jag kommer efter. Jag har sett mycket gräs

hon har. En annan kompis ringer mig och jag ska komma, jag säger okej. Säger till tjejen att jag kommer köpa med dig gräs en annan gång. Jag kommer på natten till stan, jag pratar med kompis svart neger, mannen vi går köpa nån grejer med hon kl.10 på natten. Han säger okej, åker hem till henne och knackar på. Ingen hemma, åker till stan igen till en kompis. Väntar till kl12 och knackar på igen två gånger inte hemma. Kompis svart säger till mig, mannen vi kollar om det går att öppna den här gamla dörren. Öppnade dörren och inne det finns mycket gräs, jag tar bara gräs inget annat. Det är soft hon kan inte gå till polisstationen. Tog 80gram gräs, vi delade på två 40gram, 40gram. Vi röker tillsammans och han säger vi åker hem, en kompis ringer till mig, han har zatlaa, jag säger till honom kom. Jag tar 20gram gräs lämnar hemma 20gram och åker till kompis hem. Det blir fest och grejer, röka mannen gräs, sälja 5gram. Jag somna där jag sa till honom att han skulle väcka mig, han inte vakna mig, jag blev arg på honom på morgonen kl.11. God man ringer mig och säger vad har du gjort, vadå för något säger jag. Han hemma hos mig och säger att jag har gräs hemma han kom dit kl.10 med soc. Honom tog gräset 20gram och jag fick åka med kompis hem, ville inte gå till soc. Sitter och chilla i en vecka, han ringer mig sos och säger till mig ingenting för gräs, jag frågar vart är mitt gräs. Han säger till mig dina kläder är på kommunen, jag säger till honom okej. Han vill träffa mig och skicka mig till ett boende, jag sitter där och chilla det nya boendet. Det blir ingen rök ingenting bara sport, gymmet och skola. Lugnt inget problem i 1månad. En vakt jobba på boendet ibland, jag viste inte att han vakt han civilkläder, han prata inte med mig. Sitta chilla i köket, jag äter frukt sådär, har två apelsin i handen och jonglerade. Han kommer till mig och säger sluta- Jag frågar vem han är som säger till mig sluta, jag känner inte han jävla idioten. Han kommer och vill sätta handbojer på mig, han kan

inte. Vi börjar slå varandra, kommer personal och säger nej, nej sluta. Jag säger han började vet inte vem det är han började bråka med mig. Han ville slå mig slog mig en gång jag säger till honom sluta har inget problem med dig mannen. Han vill inte sluta, jag säger okej. Jag springer till damsugare och slår dammsugaren i huvudet på honom. Jag springer, han ringer till kompis och hans kompis har kläder vakt, då vet jag att det är en vakt. Jag springer och han efter mig två vakter, de kan inte ta mig och ringer till polis. Jag springer i skogen utan jacka och skor, jag lyssnar Aina kommer, jag går till honom ut ur skogen. Jag är här vad händer, han siktar med pistol på mig, jag säger vad händer med dig jävla idioter. Skjut om ni kan säger jag, jag säger till honom är jag i Sverige eller i Amerika. Och det blev ingenting de tog mig till polisstation. Åkte därifrån till klockbacka, sitta där chilla i 2 månader. Sen stängt boende och flyttade till Johannisberg. Nu chillar jag här i 8 månader.

Nu är det bra jag har skola och verkstad, chilla med grabbar och softa tjäna pengar, gymma bli starkare, utgångar med personal och permission med personal. Det finns här personal snäll och inte snälla vill bara ha problem till dig.

Jag säger sådär vi måste tänka alla grabbar ute, gör inga dumheter och jag vet den här grejen det funkar inte det blir fängelse hela livet eller det blir död. Jag säger måste fixa bra framtid, familj och jobb, då blir livet bäst. Jag säger sådär tänker bara framtiden bra, inga problem ingenting bara mat, chilla, jobb, tränar och fixa bra livet, alla vet sitt bästa. Hej då grabbar.

//B13

Fast med staten

Vi planerade att vi skulle köra in med en bil i en klädesaffär en bra bit från Malmö. Så vi åkte dit med en bil vi köpt för att köra in i affären med. Det var jag och 3 andra som åkte, när vi var framme ställde jag en träpall framför ingången jag backade med full gas in i träpallen. Hela dörren flög in och skyltfönstret gick sönder så vi sprang allihop in i affären, jag sprang till Hugo boss, dom andra sprang Gant, Ralph lauren och Peak. Vi sprang in och ut 3-4 gånger vi fyllde en hel kombibil. VI fick knappt plats i bilen sedan körde vi dit vi bestämt innan att vi skulle gömma oss någon timme. Det var inte en så stor stad och det fanns bara en väg till Malmö men vi väntade en halv timme sen alla ville åka så fort som möjligt utom jag men jag sa okej skit samma vi åker. Vi körde ungefär 20 minuter till vi såg polisen stå på andra sidan av och kollade alla bilar. Så ser jag i backspegeln hur polisbilen vänder mot oss så jag satte gasen i botten, vi kom upp i ungefär 170 km till 180 km. vi såg bara blåljus överallt. Vi körde på ställen jag aldrig satt förut, helt plötsligt kom vi ut på landet och det kom en parkering så vi var fast så jag hoppade bak i baksätet innan polisen sprang med pistol till bilen och skrek "lägg er på marken!!" Vi lade oss på marken, vi tänkte springa men det vara bara åkrar. Vi blev anhållna 3 dagar sen sa dom att vi kunde gå så när jag tog på mina egna kläder så kom två civilpoliser och sa "du ska till RÅBYUNGDOMSHEM Oxiegården". Jag bodde RÅBYUNGDOMSHEM. Jag ska vara här 6-9 månader.

Simma lugnt allihop/I

Behandling

Jag växte upp i Stockholm. När jag var 14 år var jag tvungen att flytta från min mamma till en fosterfamilj. Jag har haft kontakt med socialen sedan jag var 12 och dom har under hela tiden försökt ge mig vård och behandling, genom psykologer, BUP, Maria ungdom och allt möjligt. Några dagar efter att jag fyllde 15 så skickade jag soc iväg mig bort från Stockholm på behandling. Var på behandlingshem 11 månader och flyttade runt i massa fosterfamiljer, jag fick flytta runt skitofta för att det inte funkade någonstans.

När jag hade varit borta nästan ett och ett halvt år fick jag äntligen komma tillbaka till Stockholm. Det var inte lika kul som jag trodde att det skulle vara, jag hade varit borta så jävla länge så jag hade tappat kontakten med nästan alla jag känner.

Även fast jag gick på pissprov minst en gång i veckan och att myndigheterna höll koll på mig, så fortsatte jag med samma skit jag alltid hållit på med. Jag hade knappt varit i Stockholm i två månader när jag fick ett samtal från soc om att jag skulle till ett låst ungdomshem. Först sa dom att jag skulle vara där två månader och sen komma tillbaka till Stockholm, men sen sa dom till mig att dom aldrig hade sagt så och istället flyttade dom mig till ett annat låst hem för behandling. Dom säger att jag ska vara här 6-7 månader.

Jag har tagit upp att jag vill ha min vän på min telefonlista. En av få vänner som fortfarande finns kvar. Det är en fin och snäll tjej som sköter sig och aldrig tar några droger eller nåt sånt. Men soc sa nej till det ändå, så jag kan inte prata med henne. Nu är jag på ungdomshem, om någon vecka är det jul och det blir min andra jul på hem. Jag har flyttat fem gånger på sju

månader, jag har inte pratat med min vän på några månader och inget vet jag vart jag ska när jag kommer ut härifrån, nytt behandlingshem eller fosterfamilj förmodligen. Har ingen aning om hur det kommer gå för mig när jag kommer ut. Kommer jag sköta mig eller hamna i samma vanliga skit, jag vet inte...

//F

Solidaritet

Ta en stund och fundera över ordet solidaritet. Kommer endast fram till att folk inte bryr sig om våran verklighet.

Eftersom de som mår bra, klagar ej och visar någon tacksamhet, liksom att de glömmet att vissa har det mycket värre, kämpar mot en kolossal orättvisa och maktmissbrukare.

Men säg mig, vem e det vi ska klandra, att de inte har det fritt som oss, vi alla andra.

Dags att inse sanningen, visa lite medkänsla, ta och göra något åt de som lever i nöd så de känner att de har vår stöd.

//

Håll huvudet högt.

Mitt namn är Gabriella och jag är en tjej på 16 år, när jag skriver detta har jag snart bott på institution i 10 månader, de värsta 10 månaderna i mitt liv.

Jag minns inte ens hur allt började men under en väldigt lång tid har jag mått riktigt dåligt och min vardag var ungefär att skada mig själv och bara vilja försvinna, jag bad soc sätta mig på låst med LVU för att det skulle bli bättre men dem sa nej och började leta fosterfamilj. Under en kort tid flyttade jag runt mycket men till sist kom jag till en utredningsavdelning, det tog mig några veckor att komma på plats men tillslut så var allting okej, det var det absolut bästa stället jag någonsin varit på, kärlek till er!

Efter några månader fick jag 2 val antingen fosterfamilj 1 år eller institution, jag tog fosterfamilj men det varade bara i 1 månad sen var jag hemma igen, jag trodde att allt skulle bli bra denna gången men nej, skolan sket sig totalt och jag hade lovat att aldrig röra droger någonsin men ändå gick jag ut å drack och rökte på, det var det sjukaste jag varit med om så dagen därpå gick jag till soc och sa flytta mig till sis med SOL, och där gjorde jag mitt livs misstag.

Det är det absolut värsta jag varit med om, man känner sig som ett djur i en bur men trots det blev detta min vändning i livet, jag insåg att jag inte ville leva mitt liv på en institution eller som en förlorare så jag bestämde mig att detta ska jag fan klara, nu i slutet trodde jag verkligen att jag hade kommit långt och snart var klar här, men så var det inte jag hade mer problem med mig själv än vad jag trodde men nu ska jag nog flytta hem snart☺

Och från att ha 0 betyg till att ha 11 av 16 s är jag jävligt nöjd!

till dig som läser detta så tycker jag att du ska fundera på hur du vill att ditt liv ska se ut om 10-15 år, tycker du att livet är piss och det är meningslöst att leva? Eller tänker du fuck allt jag ska leva mitt liv som jag vill och det menas med droger och kriminalitet?

Ja fine men är det värt det? Att ta ditt liv som så ung eller att förstöra ditt liv redan? vill du göra något åt det så gör det, du fixar det vafan alla klarar det om man bara vill, livet är inte alltid lätt men man tar sig alltid igenom krisen om man bara vill, tro på dig själv så kommer det gå vägen!

Stort tack till chefen, personal M och min soc och stort tack till lärarna som hjälpte mig med betygen! <3

//Gabirella

Du borde fan dö!

- Din jävla hora.
- Jävla fitta.
- Jävla idiot.
- Du borde fan dö.
- Du gör hela världen deprimerad.
- Du äcklar mig.
- Du är så jävla ful.
- Du söker bara uppmärksamhet när du skär dig.
- Hur fan ser du ut.
- Ingen bryr sig om dig.
- Ingen vill ha dig.
- Skär av dig din äckliga arm.
- Ingen skulle bry sig om du dog.

Orden ekar i den lilla flickans huvud när hon sitter på golvet med rakbladet i handen. Hon vill skrika på hjälp men det skriker redan så högt inom henne. Tårarna rinner ner för kinderna och ner på den trasiga armen. Blodet blandas ut med tårarna från hennes fina men förstörda ögon. Rösterna i hennes huvud skriker ännu högre nu när hon ser blodet rinna ner från armen och ner på golvet. Hon skär upp dom gamla såren och gör dom ännu djupare. Hon trycker rakbladet mot huden tills hon inte längre ser huden utan bara blodet från hennes arm. Rösterna skriker "Bra, fortsätt så! Fortsätt tills blodet tagit slut och du längre inte finns mer. Hon tappar rakbladet och faller ner på golvet. Huvudet slår i golvet och hon känner hur det börjar pulsera i huvudet och smärtan ökar. Stackars lilla flickan ligger hjälplöst på golvet och skriker på hjälp. Hon ber en bön till sin gud att få komma härifrån. Hon ansträcker sig för att sluta sina ögon men det är svårt för hon

har inte mycket kraft kvar i kroppen. Stackars lilla flicka skriker på hjälp men ingen hör henne och ingen ser henne. Den lilla flickan var jag för 1 år sen men tack vare dig syster så sitter jag här idag och skriver detta! Tack vare dig syster så har mina ärr bleknat och min inställning ändrats. Jag fortsätter att kämpa hur jobbigt det än är! Jag gav aldrig upp utan valde att fortsätta för din skull syster! Hit me once and I hit you twice!

/M

Min bror I mars. eknäs

Som en spark i magen, ett slag i ansiktet.
Försökte fånga chansen, men du hann inte.
Kan inte förklara hur jag känner, träden vissnar
Ännu en bror som lämnat oss, och fick vingar.
Försöker se det positiva i det negativa.
Gråter över att du har lämnat oss, men nu får du vila.
Ska göra dig stolt. Aldrig sluta kriga
Står här i min ensamhet, svag och vill skrika.
Med tåren på kinden ringde jag din mamma
Berätta hur jag mådde, känslorna var samma.
Tycker det e jobbigt, när en bror ramlar
Det jobbigaste nog, du var inte gammal.
Gud beslutade att ta er båda
ligger helt sömnlös, kan inte sova.
Ingenting är lätt, han var tvungen att ta 2
För änglarna i himmelen, hade blivit få.
Ska hylla ditt liv, med raderna som skrivs
Mitt sätt att uttrycka mig, är m poesi.
Som det känns nu, så e allt skit
Håller tummarna, med lite tid, hoppas att det sprids.
Lyckan brändes ut, olycksplatsen, tända ljus
100 pers samlade, alla för en tyst minut.
Hoppas att du tittar ner, alla här som saknar dig
Vi alla blickar uppåt, å hoppas de är bra med dig.
Mins när du kom till Eknäs, blicken helt död.
Med lite mat och vatten, uppstod en glöd.
Glöden som växte å blev allt större
Snart var du grabben som lyste upp vårt mörker.

Från att vara iskall, en skadad själ
Till att vara positiv och ville alla väl.
Minns hur du sa, lägg skiten åt sidan
Tänker inte ge upp, försätta kriga
Du hjälpte mig när jag tog mina återfall
Du fanns även där, när världen va grå å kall.
Tackar för allt du gav, hoppas du har det bra
Skriver kram, så ses vi en vacker dag.
R.I.P.

MVH A KING.

EN TJEJ PÅ 12 BAST

Allt började med min farsa, som började dricka när han var 15 år.

När jag föddes sa morsan till honom, antingen väljer du din dotter, eller alkoholen. Han valde alkoholen. Jag förstod aldrig hur farsan faktiskt var förens jag kom upp i åren. Från att jag var 8 år fram till 10 år, så var jag så liten och förstod inte alls hur allvarligt det var det farsan höll på med så jag bråkade med morsan o anklagade oftast henne. Men när jag fyllde 10 började jag förstå och inse att det är en sak farsan själv har valt. Farsan flyttade till en annan stad när jag var 11 bast och blev tillsammans med en brud som också missbrukade droger o alkohol. Samma brud gjorde 3 mordförsök på mig hotade mig, o gjorde även 1 mordförsök på min farsa framför mina ögon.

Efter det åkte jag hem till mamma. Eftersom jag bara var hos pappa över lovet. Jag, mamma o min syster bodde tillsammans i en lägenhet i en liten håla där alla visste vem alla var.

En dag gick jag till en polare, o hängde med henne hela dagen o gick sedan hem runt 11 på kvällen. Men jag kom inte ända hem, jag blev stoppad av två killar som tryckte mig mot en betongvägg höll en kniv emot min hals o sa tydligt "säg inget till någon!" sen puttade dem ner mig på backen sparkade mig på rygg och mage och slog mig med knytnäve emot revbenen.

Sen gick det ännu längre, dem våldtog mig. Efter den kvällen var jag helt förstörd. Jag var rädd. Men när jag kom hem, gick jag direkt till rummet. Grät och hade stor lust att bara skrika, skrika på hjälp. Men jag gjorde det inte, istället höll jag det inom mig i flera månader.

Jag hade blåmärken på rygg och vid revbenen men visade aldrig något för min familj.

När månaderna med bara rädsla över att gå ut igen hade gått, så berättade jag för mamma och hon blev väldigt arg på dem här personerna. Mamma ville göra en polisanmälan men jag sa att jag inte ville så vi gjorde det aldrig. O eftersom mamma gjorde slut med killen hon var tillsammans med där så flyttade vi ändå vidare till nästa ställe. Jag kämpade mig igenom den ångesten jag hade. Började ta steg för steg. Var ute, men var aldrig ute ensam dom första veckorna.

Jag var skadad för livet, men lärde mig leva med att det som har hänt har hänt. Det är inget man kan ändra på. O självklart kommer det finnas med i ens bakgrund hela livet. Men det är inget man kan älta hela tiden. Man måste liksom lära sig att leva med att det alltid kommer finnas i ens bakgrund.

Den här tiden då jag har bott tillsammans med min morsa så har jag många gånger rymt hemifrån.

En gång ångrar jag sjukt att jag gjorde det. Detta hände bara någon vecka innan jag hamnade på utredningshemmet. Jag rymde med en kille som jag trodde jag kände ganska väl, men jag hade fel.

Han var en helt annan person. Vi kom hem till honom, men... Han höll mig inlåst två dygn, utan mat, utan vatten. Det enda jag fick göra var att gå på toa. Han våldtog mig två gånger. Hotade mig genom att säga, "säger du något till någon om det här, så kommer du få folk efter dig". Jag blev rädd, jag grät, men samtidigt var jag riktigt förbannad. Jag tyckte liksom det räckte med den första våldtäkten och misshandeln. Men nej, jag råkade ut för mer. Allt det här har jag fått lära mig att leva med. Man är liksom skadad för livet och man ska liksom leva med det, det är riktigt jobbigt men det som har hänt, det har

hänt, som sagt. Ångesten är skitjobbig tills man lär sig hur man ska hantera den. Men man lär sig med tiden. Allt man går igenom är självklart jobbigt. Men man får inte ge upp, oavsett vad så får man ALDRIG ge upp. För man är värd så mycket mer. Alla har gått igenom nånting som säkert inte alltid varit roligt, men istället för att gråta blod o kräla på backen. Så stå alltid upp. O gå exakt samma väg. Även om du någon gång faller så finns det säkert någon som bryr sig om en mer än något annat. Som är beredd att ta tag i din hand o aldrig någonsin släppa. Som finns där oavsett vilken tid på dygnet det än är. 1 vecka och några dagar efter att jag rymt hamnade jag på utredningshemmet. Pga att jag rymde då. Som sagt. Nu har SOC lagt in om LVU och morsan ska överklaga då både morsan och hennes advokat vet och har sagt att det inte finns någon anledning att jag ska ha LVU. Efter allt jag, min morsa och min syster har gått igenom. Så föll tårarna ner, men vi fortsatte ändå att kämpa. Vi gav aldrig upp för att vissa folk hackade på oss. Våra ben har varit svaga, våra ben har knappt orka bära oss. Men vi höll oss uppe på fötter ändå. Vi tog tag i varandras händer. För sanningen är att vi bara har varandra. Resten av min släkt har jag sagt upp kontakten med. Visst jag har några vänner. Men i familjeväg har jag bara morsan, och min syster. Så så länge jag andas så ger jag inte upp, jag är lik morsan. Oavsett vilka hinder som kommer framför mig i livet. Så kämpar jag mig över dem. Bor som sagt på utredningshemmet fortfarande men jag kommer att komma hem som småningom. O fram tills dess så kommer jag kämpa och fortsätta gå med luften i lungorna o låta mitt hjärta slå. Jag kämpar inte bara för mig själv. Jag kämpar också för min morsa och syster. Alla ungdomar där ute, ge ALDRIG upp. Öppna ögonen och inse att det finns hopp!

PEACE AND LOVE! Mina systrar och bröder! <3

/H

Never fall

I want to live my life like I never did before, and get a girlfriend
who don't take me for the money I have, I just want a girl who
takes me for the way I am,

and live a normal life with no problems at all
Because if I fight for my soul I can never fall//

I picked myself up now I'm standing tall
For the people I love, I will never fall

The battle is won but the war is not over, the angel of death
visit me four times but now I'm sober

I've lived my life in the shadows feeding myself with hate,
and now I hve a sharpened pen for this clean slate

It's not wrong to change city and home
It's my faith and it's never to late//

I picked myself up now I'm standing tall
For the people I love, I will never fall
It's my destiny to make this change
It's my final call, I will never fall

For the first time of my life I was taken from my home, it only
made sense when I was walking on the moon, but then I woke
up in a strange bed in the afternoon, and felt that I was new

But the worst thing was when two men showed up, and took
me to the station and got me locked up

I felt so alone because I wasn't home, I felt so bad, I was mad,
I lost everything I had

I realized that I could relocate, throw away the drugs and
start the new life I want to create

It's my faith and it's never to late//

I picked myself up now I'm standing tall
For the people I love, I will never fall
It's my destiny to make this change
It's my final call, I will never fall//

M. G. 2015

Till Familjen

Rakt ifrån hjärtat mor
Det här är sanna ord
Till mina systrar och min underbara lillebror
Ni är värda mer än allt annat på denna jord
Fattar inte vad jag skulle göra utan er
Ni har alltid stöttat mig
O alltid funnits där
Ni har hjälpt mig lätta väskan som jag bär
Ni har tagit smällar av min äckliga misär
Ni är inte värda någonting av de där
För ni är värda någonting så mycket bättre
Ni har velat hjälpa mig på bästa sättet
Vad har ni fått tbax, bara massa fucking hat
Va har ni fått av nig, bara mitt äckliga tjat
Nu är det dags att säga vad jag vill
Utan ett drogproblem som bara ställer till
Nu är det så att det är ni som är min familj
För er skulle jag kunna ta mitt eget liv
Jag älskar er till hundratusen procent
Ni är mitt kött och blod men jag ska ställa till det jämt
O jag har kommit fram till vem jag är idag
Jag är någon som aldrig kommer svika mitt lag
Ni är mitt liv o den som stuper är ju bara jag, fucking
förortsbarn ingenting som ni vill ha
Men jag har ändrat på mig själv o det går ganska bra,
Svär på mitt liv att soc kommer släppa mig snart
Då kommer jag hem o ska visa vem jag blivit
Inte han som jag var förut när ni lidit
Jag har jobbat hårt o rätt så jävla flitigt

På att kunna skaffa jobb efter de hära
Försörja mina barn o min nästa kära
Okej ah va nu går det över till min far
Känner glädjen över att vi fått tbax
Alla dessa dar som en son o far ska ha
Att vi pratar lite mer än vad vi gjort förut
När du o morsan gick isär o du fick en annan brud
Du bara drog iväg o ringde inte ens på jul
Du måste förstå att det krossa oss totalt, ah,
Vi fick fira en massa högtider utan en far
Det kändes bara sjukt
Fast nu är det helt slut
För du o jag vi har en bra relation idag
Även du till mina syskon o de går ju bra
Varannan helg hos dig o de gör mig bara glad
Inte du och jag för jag har varit inlåst ett tag
Men det kommer snart för jag har lagt dåliga drag
Nu är det ändring på allt för har bara essen kvar.

M.D. 2015

Canser=DÖDEN

Varför skulle du lämna mig när jag behöver dej som mest du
dog 2 mars jag saknar dej så jävla mycket. Varför finns cancer.
När jag blir stor ska jag komma på en medicin (tableter) så
man inte behöver sprutta in medicinen i blodet. Jag saknar dej
,mer än någonsin och jag hatar nästan min födelsedag tack
vare detta. Men jag vet att du finns i mitt hjärta

I MISS U SO MUTCH<3<33

Hej jag heter Alex

Hej jag heter Alex och jag har bott på sis institution i 5 månader.

Jag är 14 år och jag gillar köra parkour och freerunning.

När jag fick reda på att jag skulle flytta till ett sånt här ställe trodde jag att jag inte skulle klara det men till slut beslutade jag att jag skulle göra det bästa av situationen.

Jag kom först till ett ställe som heter Nereby i Kungälv som är en låst avdelning och det fanns verkligen inget att göra. Man kunde gå ut på en rastgård med 5 meter högt staket. Där bodde jag i 30 dagar sen flyttade jag till Slussen i Trollhättan som är öppen avdelning. Där trodde jag att jag skulle bo till slutet av jullovet för det hade min social sagt men så väntade jag tills jullovet. Men så nästa möte vi skulle ha skulle varit 3 februari men dom sköt fram de till den 27. Då säger dom att jag ska bo här till juni.

Då tänkte jag, har jag gjort något fel för jag har försökt vara så trevlig som möjligt. Men nu mår jag lite bättre för jag började träna parkour i Uddevalla.

Så om ni någon gång har jobbit hemma så försök göra det bästa av situationen, och innan ni slår någon tänk efter om det verkligen lönar sig i slutändan

// Alex

Tja Max här

Det finns en tjej där ute

Du! Varje gång jag ser dig så blir jag helt varm. Varje gång jag du ser på mig med dina vackra ögon så smälter jag som en isglass i stekande sol. Varje gång du kramar mig så vill jag aldrig släppa dig. Varje gång jag ser dig så vill jag bara gå fram och kyssa dina mjuka läppar! Du är ljuset i mitt liv och framtid!

Du är solen i mitt liv utan dig skulle mitt liv vara grått och regnigt. Du får mig att inse vad som är rätt och fel, Du får mig att skratta och le. Att få träffa dig är bland det bästa som har hänt mig! För tänk dig lilla mig sitta här själv ensam här om inte du fanns! Jag tackar gud för jag fick äran att träffa dig och lära känna dig! Jag älskar dig otroligt mycket gumman! Ja mer än mitt liv!

//

Va älskad för den du är kom ihåg det

Haha sho Karlshamns killen här som ha suttit i 5 år av sitt liv på sis. Och om jag ska vara helt ärlig så vet inte ni vad ni lägger åt sidan när vi tänder på spliffen vi förlorar våra närmsta runt om hos och det är inte så vi ska leva vi ska leva med kärlek drogerna älskar inte dej drogen vill bara att du ska lämna dom personerna i ditt liv som betyder mest för dej men vi ungdomar förstår inte vad vi ungdomar gör när vi tänder på 24/7 i slut ändan så glömmet vi bort dom som vill hjälpa oss med att bli en helt normal människa. Men om vi alla som vill ändra sig är det dags att vi gör det nu annars är det försent för att ändra sig förr eller senare så ser vi att våra föräldrar inte vill ha oss i närheten därför måste vi sätta STOP FÖR RÖKANDET och kämpa för att vinna tillbaka dom vi älskar och det är våra familjer.

PZ glöm inte det moh adrian Pz.

Min ungdom förlorad

De började när jag var 15. De var då allt var bra tills jag började gå i 8an bland dom stora.

Jag hängde med dom grabbarna som gick i 9an där var de alltid nice. Allt rulla på och jag mådde bra jag höll inte på med droger eller rökte något eller drack. En dag kom jag till skolan och var deppig på grund av att de var problem hemma. På rasten så träffade jag en brud som hette Miranda jag brukar hänga med henne på rasterna då och då. Då såg hon att jag var deppig och var sur hon fråga mig om de har hänt något jag bara "nä"! Då sa hon ok och satte sig bredvid mig hon sa jag vet att du är nere och allt är fuckt för dig jag bara "mm vad e de med de lixom". Från ingenstans drog hon fram en cigg som såg helt konstig ut jag fattade inte var de va ifrån början. Jag bara "vafan är de då"r?.

Då sa hon "rök detta så mår du bättre" jag sa "nej walla jag röker inte". Hon tänkte den jag kände de stank något konstigt den lukten lockade mig jag bara "ey låt mig ta lite av din fattiga cigg". Hon gav mig och jag tog några bloss typ 13 bloss jag hosta som fan och de kändes som världen skulle gå under. Jag svär de tog 6 sekunder och sen var jag bland molnen jag skrek "va fan är de här" hon bara "lugna dig haha". Sen så skulle vi gå in till skolan jag pallade inte så jag gick hem.

Jag tog bussen hem och softa såg några polare på bussen dom fråga mig om jag ville hänga med och plugga senare jag brukade alltid säga "aa klart bror" men nu helt plötsligt sa jag "jag ska hem och vila" dom bara "ok bror vi ses imorgon eller senare" då sa jag "aa klart vi gör de vet du". Bussen stannade vid stationen och jag tog stadsbussen hem jag kände inte igen

mig själv allt var helt upp och ner jag visste inte ens vad jag hade rökt men allt var snett i alla fall. Jag har hört rykte och så om att spice är farligt och är typ döden jag har alltid skrattat och sagt "fuck de här" och gått ut från lektionen. Bussen stannade i parken jag började sakta gå hem och jag log för mig själv jag blev lite rädd för mig själv då och då men jag tänkte "skit samma allt blir bra".

Jag kom hem och såg min lille bror och min pappa min pappa sa kom och sätt dig här jag gjorde som han sa och satte mig jämte han. Han började snacka något om att läraren hade sagt att jag skolka ifrån skolan och sket i 3 lektioner jag bara jag var trött och inte mådde bra. Från ingenstans började han slå mig jag kunde inte göra något eftersom de var min pappa och de var så vi lärde våra barn fick jag veta som liten.

Vi är ju araber så man får leken tåla men jag pallade inte med att bli slagen varje gång jag kom hem ifrån skolan så jag gick till skolan varje dag jag började hänga med fel personer och jag började knarkar typ hela tiden de kändes som knarket var min vän med de var ju min död tillslut så stack jag hemifrån och bodde hos en tjej polare som ville att jag skulle sluta med de jag gör då sa jag de kan jag inte för de är så jag lever.

Soc ringde mig och sa att dom har ett HVB till mig i Lund och jag tänkte "varför inte" dom förklara inte vad HVB hem var dom bara "de är ett bra ställe" och jag sa "ok de är lugnt" jag bodde där de var skit så jag rökte där och började dela med mig till andra personer jag levde med. En dag så skulle personalen väcka mig och de låg typ 38 gram under min säng personalen kände lukten och ringde Aina då var jag redan körd. Soc satte mig på akutavdelning i Hässleholm efter 4 månader flytta dom mig till Eslöv HVB några veckor efter de så

satte dom mig på en låst avdelning Bärby garanten Uppsala 5 månader och sen skickade dom ner mig till Småland på behandling på Långanäs där bor jag nu och har suttit här i ett och ett halvt år och allt började med att jag rökte Spice och jag blev beroende av de de e min berättelse fast i kort version.

Mitt råd till dom som håller på med skiten SLUTA MED KNARKET NU!

Från en kille som har haft ett fuckt liv ...

Sömlösa nätter bland psykopater

Först och främst måste jag påpeka att jag under inga omständigheter alls trodde jag skulle hamna här. Att dag in och dag ut vakna en plats du inte tycker om får en att fundera, hur kom jag hit? Men faktum är att det är till större del mitt eget fel. Jag är här för att man vill "skydda" mig från mig själv men jag tror dock inte att jag behöver skyddas från mig själv. Jag kan medge att jag behöver viss hjälp men absolut inte inom låsta former. Jag känner att min handläggare har lagt mig i förvar här och jag känner att varken min hälsa eller mina åsikter har någon betydelse för henne för att man inte mår bra av att dagligen vistas bland människor som är självmordsbenägna, deprimerade eller psykiskt sjuka. Det finns så mycket negativ energi runt omkring mig och det gör mig oftast till en del av det. Jag tycker att det är helt ofattbart hur en människa som känner mig så dåligt och bryr sig så lite har så mycket makt och påverkan i mitt liv, då syftar jag på min handläggare (socialtjänsten). Hon har flera gånger frågat mig om hur jag tänker angående framtiden och om jag reflekterat över hur jag vill göra men jag tycker det är en idiotisk fråga visst det kanske låter lite antipatiskt men det är sant för hur ska jag kunna spendera tid på att tänka hur jag vill göra framöver när jag inte ens vet vad som kommer hända med mig efter min utredning, klart jag planerar på att gå i vidare skolan och ha en utbildning men för övrigt har jag ingen aning. Jag har försökt ett flertaligt antal gånger prata med min handläggare och hon påstår att hon förstår men vad är det hon förstår egentligen? Jag tror inte min handläggare varit med om mycket alls vilket gör det svårt för henne att leva sig in i min situation och hon verkar inte så engagerad. Hon bodde antagligen i en villa som liten och åt varje måltid med sin familj ute på Stureplan. Nu vill jag inte att

du missförstår mig, jag är inte avundsjuk utan det gör mig förbannad att hon påstår att hon förstår. Att göra misstag är min rätt och det ingår dessutom i min vardag som 14 åring. Min hjärna är inte lika utvecklad som hennes men jag känner trots det att hon är ganska korkad. Kanske är hon förstånd handikappad. Som sagt, det är till större del mitt eget fel men förtjänar jag ingen andra chans? Förtjänar jag att bli behandlad dåligt för att jag gjort misstag? Det är frågor min handläggare inte kan svara på riktigt. Jag trodde inte att jag skulle hamna här men nu är jag här och jag tänker inte stanna kvar länge alls. Jag tycker att du som läser det här och sitter på låst bara borde sköta dig även om det är svårt och man känner sig maktlös för när du kommer ut och är fri igen kan du kanske göra en förändring, tro mig du kan inte göra så mycket annat för att komma härifrån.

Life goes on

//

Råby Oxie personal

Jag vill tacka er alla som har jobbat med mig den här tiden jag har suttit här. Ni har verkligen fått mig att trivas här så bra det går på en låst/akutavd.

När jag kom hit så mådde jag piss och det enda jag ville va att kaosa och slåss, sen har jag jättesvårt med mitt humör men det vet ni ju redan. Men det jag menar är i början gav jag inte er en chans att lära känna mig. Men nu känner jag er alla och det är inte en enda jag tycker illa om, utan jag tycker om er alla!

Ni har verkligen funnits där för mig och brytt, stöttat och lyssnat på mig när jag har varit glad och speciellt när jag varit ledsen.

Vi har haft våra bråk och små fighter men mest har det varit skratt och trevligt. Och jag är verkligen glad att jag hamnade här och fått lära känna er alla det finns inte något negativt att säga om Oxie. Det jag kommer ha med mig är hur bra ni varit mot mig.

Det är bara en sak jag verkligen ångrar och det är skadan jag orsakat dom flesta och jag ber verkligen om ursäkt för. Jag vill ingen illa här!

När jag flytta så kommer jag inte sakna 7:an eller avd, men jag kommer sakna alla jag lärt känna på Oxie.

//

Mina misstag

Hej, jag är född 1997.

Jag kom till Sverige 2010 till Stockholm. Två år efter jag kom till Sverige hamnade jag i ett gäng som jag och nära grabba har starta upp själva.

Från början tänkte vi bara starta upp gruppen för skoj skull.

Vi var max 10–15 grabbar från början.

Det var ganska mycket bråk på den tiden för oss.

Då började vi samla mer och mer folk, till sist var vi mer än sextio personer.

Då började jag märker att det började bli värre och värre varje dag.

Till sist 2013 hamnade jag i häktet för att jag hade huggit fyra personer med machete och hade blivit misstänkt för fyra mordförsök.

Jag satt i häktet i två månader med fulla restriktioner.

Det var första gången jag åkte in, så det var hemskt för mig. Efter två månader i häktet fick jag flytta till Oxiegården, en avdelning på Råby i Lund, där jag väntade på rättegången.

Det var mycket bättre här på Råby än att sitta i häktet. Här på Råby fick jag ha kontakt med min flickvän och familj.

Första gången jag ringde min flickvän och familj så kändes det som jag inte har pratat med dem på flera år.

Jag var så glad och lycklig efter jag har pratat med dem.

Det känns så bra när man vet att det finns någon som väntar på att jag ska komma hem.

Under tiden på Råby i väntan på rättegången så hoppades jag att jag skulle bli fri och komma hem till min flickvän och familj.

Sedan kom rättegången och jag var rädd att jag skulle bli dömd till LSU, för att åklagaren yrkade fyra års LSU. Efter rättegången åkte jag tillbaka till Råby igen och väntade på domen.

Under tiden som jag fick vänta på min dom så hade jag tänkt på att jag ska rymma härifrån. Jag hade nu suttit inne fem månader och jag orkade ingenting. Jag trodde aldrig att jag skulle ha klarat fyra år till.

Två månader efter rättegången fick jag min dom.

Det såg inte så illa ut som jag trodde, jag fick tio månader för grovmisshandeln.

Min k-p sa till mig att ska nöja mig och inte överklaga, för att det fanns en risk att jag kunde få längre straff. Och det gjorde jag samma dag som jag fick domen, för jag tyckte att tio månader är mycket stor skillnad än fyra år.

Sen flyttade jag till LSU avdelning.

Och nu har jag suttit sex månader av min straff plus två månader i häktet, och ska snart flytta till utslussning.

Det var jobbigt att sitta inne så länge.

Jag mådde illa på grund av att jag har saknat min flickvän och familj, det är en mardröm för mig.

Jag önskar att jag hade kunnat vrida tillbaka tiden.

Då hade jag gjort annorlunda.

Jag hade stannat hemma istället för att gå ut denna januarinatt.

Men gjort är gjort man kan inte ändra det som har hänt.

Den enda man kan göra är att gå vidare i livet.

Och jag ville be min mamma om ursäkt för det jag har gjort,
det var ett stort misstag från mig.

Och jag ville säga till mig flickvän: "Förlåt mig att jag har
lämnat dig ensam".

Allt jag har gjort... det kommer aldrig att hända igen.

Förlåt mig

//

Från Malmö Till Skog

Det började med att jag höll på med skit, jag blev varnad ett antal gånger, ville inte lyssna jag levde i min egen värld. Min Soc sa att jag skulle flytta till Uddevalla, jag ville inte det var för långt, så jag stack därifrån, nästa dag så kom polisen men jag sa att jag skiter i dom och kommer inte följa med, så dom ringde in och så kom fler poliser, dom brottade ner mig och satte på handbojor, dom körde mig till Uddevalla, där var jag i 3 månader och sen rymde jag, var borta i 3 månader, en dag så sov jag hos min bror och så kom polisen, dom körde mig till ett ställe som heter Perstorp, första dagen där så fejkade jag en svimning och ambulansen kom och hämta mig, jag stack från sjukhuset men blev tagen på tågstationen i Kristianstad, Polisen körde mig tillbaka, efter en månad fick jag gå på permission, jag stack igen, nu var jag borta i 2 månader. Polisen fånga mig igen, dom häkta mig i 4 timmar, sen körde TPT(Transport Tjänsten) mig till Perstorp, Jag skötte mig bra och fick komma ut på aktiviteter, snart var det nyår och palla inte va inne på nyår. Vi stack ut på aktivitet, så jag rymde från Helsingborg. Nu var jag borta i 1 månad. Polisen hade span utan för mitt hus. Så de kom på morgonen när jag sov. Två poliser stod utan för min balkong för dom visste att tidigare när polisen hade kommit så hoppade jag från balkongen, Vi var på väg mot bilen så jag sprang, jag var fortfarande kickad hade precis rökt en holk, polisen omringade mig, så jag la mig ner på marken, dom körde mig till Perstorp, nu e jag här och sköter mig. Jag får komma hem varje vecka och får gå ut själv. Jag ångrar att jag inte skötte mig från första början. Hade redan varit hemma om jag inte stuckit alla gånger. Så tips till alla som sitter inne på institution ju fler gånger ni sticker så förlänger ni ert LVU

Jag höll på med mycket skit och var inte hemma så mycket. Var nästan aldrig i skolan. Fick anmälan från skolan att jag var för våldsam. Slog en kille på fotbollsplan så att han blev medvetslös och ambulans fick komma. Polisen hittade flera vapen hemma hos mig. Detta är anledningen till varför jag fick mitt LVU. Vill tacka min familj och två vänner S och N för att alltid ha stöttat mig och funnits vid min sida.

Naser HD

Då nu och framtiden

Det började med bråk varje dag i skolan och där hemma på gården. Jag slogs hela tiden. Jag fick kontakt med socialtjänsten. Jag blev flyttad från min gamla skola till en annan. Där blev det bara värre. Det blev problem dör också. Efter det så fick jag börja i en skola utanför Malmö. Från början var det bråk där också hela tiden, men sen efter ett tag blev det lugnt. Det gick ett halvt år och då fick jag en anmälan som var våld mot tjänsteman. Jag blev avstängd från den skolan och började i en resurs skola i Malmö. Jag fick en kontaktperson och det gick helt OK.

Efter ett tag provade jag på Cannabis. Sedan eskalerade det till grövre brottsligheter. Jag skrev kontrakt med SOC om att om jag fortsätter med kriminalitet så blir jag omhändertagen enligt LVU. SOC får en anmälan om att jag har misshandlat en person.

Efter några dagar vaknar jag av att det ringde på dörren. Jag tittade i nyckelhålet och ser polisbrickan och funderar om jag ska öppna dörren eller inte. Jag går in snabbt och klär på mig kläder och hoppar ut genom fönstret. Jag blir efterlyst i några dagar och lämnar in mig själv till Nereby avdelning Hällen i Göteborg. Där var det ett helvete för mi. Man hamnade i bråk varje dag både med personal och elever. Efter några veckor flyttades jag till Skolhemmet i Perstorp. Jag träffade nya ungdomar och nya personal som var sjysta. Just nu så går saker och ting mycket bättre och jag ser fram emot min första permission.

//TM

MBB

Mitt är mb jag kommer från Marocko jag här bot i Sverige två och halv år jag bor sis ungdoms hem för att jag här gjort många grejer därför jag hamna här nu de går bra för mig jag ska flyta snart och sköta mig bra jag ska inte göra nån skit jag börjat rapa skriva låtar och sånt de går bra faktiskt.

Varför jag hamna här, jag kom till Sverige 2013\ 12\ 1 jag här bot många Lander Spania Frankrike Tyskland ... jag här lämnat Marocko när jag var 12 år och hela resa jag här varit själv till Tyskland sen jag träfat mina kompisar som jag känt i Marocko b och c sen jag här kommit med dem till Sverige sen vi här gåt till migrationsverket vi här bot tillsammans en vecka sen dom skicka b till Göteborg och chaytan här åkt tillbaka till Tyskland sen jag här stannat själv i Malmö jag haft många kompisar i Sverige stoch... göteb... jag här bot i Malmö 4 mån sen sos här flyttat mig till Hörby för att jag sköter inte mig i Malmö i Hörby här varit som låst åpen 50\50 jag här varit där 8 mån de här gåt bra för mig där men min sos vill flyta mig familjehem jag sa okej sen jag här flyttat till landskrona där här gåt dåligt för mig 5 mån shit.

Jag och en kille vi bor samma familjehem han var fett han heter JB han kommer från Libanon han här varit i Sverige 5 år jag börja går till skolan sen jag har bråkat , jag har fåt två veckor utslängd från skolan sen jag har flyttat till andra skola efter en vecka jag har bråkat igen sen jag flyta till andra skolan jag röka gör småkit går inte till skolan och sånt och en dag i skolan jag haft kniv i min fika jag här tappat den och lärare har tagit den dem har ringt den familjehem som jag har bot sen sos och många grejer ha hänt sen en dag jag haft problem med

familjehem jag och den andra kille sen vi har rymt till Malmö jag varit med min kompis där två dagar sen jag här åkt tillbaka till landskrona sen kommer sos snacka med mig sen dem sa att jag måst flyta jag sa ok men dem vill flyta mig till norr Sverige jag sa nej sen hämtar dem polisen och ta mig sen jag sa om ni ska flyta mig till norr Sverige jag ska inte stanna här jag ska lämna landet sen jag har suttit i stationen många timar snacka med dem och sånt sen dem sa att dem ska flyta mig till Hässleholm sis jag sa ok bättre än norr sen jag flyta till sis Hässleholm jag har varit där 8 mån jag har inte funkat där sen flyta dem mig till andra sis och jag sitter här idag och jag ska flyta snart jag steg 4 och allt funka bra skolan går ut själv utan problem jag spela basket och jag här börjat rapa nu och allt går bra livet kan gå att ändras för att liva bra jag hatar sis men jag älskar dem ändå förstär du först du hatar dem sen du tacka dem livet går fort bad b..y for life NIG..S MBB BIG IN THE LIFE HAAAAAAAAA

//

En kille på 15 bast

Tja, heter A och ska berätta lite om mig o allt, ska flytta från denna skiten snart äntligen efter 1år o 5 månader på institution jävligt lång tid inlåst. Men det har hjälpt mej mycket med skolan har riktigt bra betyg :) men nu berättar jag lite om vad jag gjort.... Först rymde jag fett mycket till min psyk skadade pappa trodde inte på mamma att han va det, o snuten kom dit o hämta mej, sprang därifrån o sov ute o luffade nånstans med vänner och så blev tagen flydde till min andra by och va med O.B och M.B tog cigg där åt pizza o chillade sen kom polisen o tog mej till institution i Perstorp för första gången fattade ingenting. Till slut märkte jag att jag va inlåst o fick panik för ville gå ut i friska luften vara med vänner och min Familj!! Va där nio månader det gick bra 4/5 av dom. Skulle till familjehem i Småland typ vid Markaryd i skogen testade vara där i 1 månad sen kaosa jag med dom andra 2 killarna där. Vi rökte Spice i en lada o chillade han va 15 jag 14 och en kille i 11 bast vi rökte o va höga o gick tillbaka, nästa dag planerade vi o rymma när vi chilla med haschpipa o Spice i den, vi va i en båt o körde fram o tillbaka, la våra cyklar på Stenvägen och började gå in rakt i skogen med shorts o t-shirt o skor sov på en toa på landet vid Stockholms motorväg genom Sverige rast plats rökte där inne. Gick hela vägen till Traryd typ 8 mil genom skog men vi tänkte inte för vi rökte Spice. Kom dit jag gick till ica o blev tagen påverkad med sår o va smutsig. Jagad av helikopter o bilar haha

Åkte till polisen sen till familjehemmet dom andra killarna blev tagna 4 dar efteråt. Vi snackade dom 2 rymde o snodde fyrhjuling, pengar, cigg o cola av grannen kom aldrig tillbaka bara en av dom var 11 åringen. Sen sniffade jag lim och

andades in bensin för fick INGET för att jag målade en stor fkn lada! Han lovade tusen kr för 2 målningar!! Så blev förbannad, va hög och hällde bensin i ladan o planerade med 11åringen att han skulle släcka elden efteråt annars hade 2 bilar explodera, 2 hundar brinna upp + en traktor. Han släckte den, jag sprang iväg men glömde att jag va i en fucking skog... långt inne i en stor skog. Blev tagen igen va 14 år som tur är men flyttade till institution i Perstorp igen bor här nu men knasat på permissioner också jag fick kompis tid, gick bra ett bra tag.. sen rökte jag på vet ej vad men spydde gul/grönt i bilen på väg hem.. sen nästa gång söp jag på en fet fest o drack som fan gick ut med Löken och sanna o fler jag va packad som in i helvete mötte ett annat gäng vänner på vägen och kramade alla fler gånger o dom fråga: "har du druckit eller?" så sa jag ja för fan!, blev helt plötsligt slagsmål och jag tänkte bara vafan gör ni? Gick i mellan o hälsade för va helt borta sen gick till fontänen och spraya dom parfym o tände på o jagade oss på skoj ;) skit kul, sen allt blev fuckt när dagen va över. Sen gick det bra ett tag igen. Kom hem igen med och chillade jag åt o sånt sen sa jag till min mamma att jag ville ta min kompis tid på 4 timmar, ringde Perstorp o snackade skulle möta E på vägen, träffade J och M vid konsum blev skit glad länge sen jag träffade M, sen kom E efter 5 min, han sa till mig vi går till mig! Så sa jag nej det va länge sen jag träffade M och J. så hängde jag med dom istället.. vi träffade en 24 årig kille som kom ut från bussen, M kände han tydligen, vi hängde och gick till skolan/dagiset vi fick en cigg på vägen snackade lite, sen tog han upp en joint, vi puffa visste inte vad det va för något men rökte det, sen gick vi till M lyssna musik, tog en cigg osv efter ett tag så blev jag fett hög o trött jag tar ju depression medicin så kändes som dubbel effekt haha, stannade hos M ville ju inte åka hem hög! Min mamma letade efter mig men va däckad på M:s golv jag sov så kunde inte svara när mamma ringde. sen nästa helg gick jag till min bästa vän E och fråga han om vi

skulle dricka hans Absolut Vodka. Han sa "nej det kommer bara bli dåligt för dej!" jag sa skit samma vill ha kul! Han sa okej då!. Vi gick till mej hämtade pengar och gick till konsum och jag köpte en cola flaska och 2 X Ray o vi gick till E o blandade allt med vodka i glas. Blev skit packad, tog töjning började med 6 mm o sen tog 4mm och ett örhänge ovanför töjningen. En grej för länge sen när jag rymde va jag hemma med personal ville verkligen inte tillbaka så jag öppnade fönstret och stack därifrån jag hade inga skor rymde i strumpor på vintern, Fett kallt!! Inte för länge sen gick jag o mötte upp E:s lillebror P. vi gick in på Konsum så började P snatta ölkorv, så tog jag också fast riktig öl tog jag.. gick ut o drack den tog en cigg osv, sen blev jag sugen på mer öl så gick in o snattade en till sen en till och en till och så vidare, tog ungefär 13 öl, blev full som fan och så letade min mamma efter mig och såg mig vid bussarna så sprang jag därifrån packad med öl i handen Guld, hoppade över ett staket och trillade o slog mig men räddade ölen när jag hoppade, och sov lite gömd någonstans. Blev tagen lite senare för gick till Konsum o tog två till, åkte fast. Satt inne hela sportlovet utom torsdagen gick ut tog en cigg hemma själv och så stack jag med P igen. Träffade Jaqiii, hon fråga om ett ligg och om jag ville bli avsugen, så jag rymde för det. Det var det sista jag gjorde. Har rymt i fjällen också längsta rymningen 5 mil från Uppsala. Och jag var i Perstorp när avdelning A gjorde upplopp på natten.

Jag flyttar härifrån den 30:e april hem till min älskade familj!!! Äntligen asså har dåliga vänner hemma men ska undvika dem så gott jag kan. Bor ju i en liten by men säger inte var. Vet hur det känns att vara inlåst, men om du vill flytta därifrån så snabbt som möjligt så sköt dig så gott du kan o gör det du ska och lyssna det är mitt tips, så kommer du till din familj och vänner mycket snabbare o gör allt du kan i skolan. Tro mig man mår jävligt mycket bättre om man försöker sköta sig.

Till min Familj, jag älskar dig mamma du betyder jävligt mycket för mig om du inte märker att jag visar det men du har typ alltid rätt om allting. Styvpappa, du har bra tips och ja.. man ska ta en dag i taget du betyder mycket för mig. Mina syskon P, M, N och M jag älskar er och måste vara en bra förebild, jag försöker vara det nu och ska flytta hem nu älskar er alla, min mormor och morfar älskar er också jävligt mycket!!!! Mina bästa kompisar ingår också i familjen Emil och Carro älskar er också skit mycket <3 Saknar Carro skit mycket :/<33

Om man sköter sig så kommer man till alla man älskar snabbare. Men detta va min text dom som läst testa mitt tips och sköt dig så går allt bra jag lovar!! Lycka till bror o syster<3

Text av: Alex.F<3

Från rosengård till Davidshall

Jag är från Malmö rosengård, i somras 2014 hände en dum sak som jag ångrar,

Jag o en vän gjorde ett personrån, o en vecka efter kom malmöfestivalen o vi hade pengar efter rånet vi va glada o vi gick runt o köpte saker o va med brudar o massa vänner men sen märkte jag att polisen kolla mycket på oss så jag sa till honom o vi stack men dom kom o tog oss men släppte oss efter men efter en liten stund tog dom oss igen o körde oss till Davidshall det är en arrest, jag o kompisen erkände brottet o blev släppta efter 3 dagar. Vi träffades o prata om saken. Sen låg vi lågt ett tag sen kom de en dag. Jag var i skolan kl va vid 12 jag hade precis käkat sen får jag ett samtal av en vän. Jag gick o träffade honom i Stan sen gick vi upp i en lägenhet o i lägenheten var en svensk kille. Vi rånade honom o sen stack vi. Vi sålde grejer som vi tog o dela alla pengar men en dag efter kom polisen hem till mina 2 kompisar o körde dom till Davidshall o dagen efter de kom polisen hem till mig o en kompis o tog oss till davidshall. Efter 4 dagar körde dom min vän till Gotland o min andra vän blev häktad o blev släppt o jag till Perstorp. Det gick en månad o jag hade Rättegång jag o en vän o vi blev dömda till LVU och ca 12000 kr skadestånd, våra mammor grät alla va lessna o de va kaos men sen gick allt över jag blev van i Perstorp o nu e jag här jag har bott här nu i 3 månader o jag ska bo här i 3 månader till sen flyttar jag hem. Min tanke är att börja gymnasiet efter sommaren jag vill gå VVS o under sommaren ska jag sommar jobba o träna o jag ska aldrig i hela mitt liv hålla på med dumheter mer. Om jag inte hade gjort allt de här så hade jag inte varit här utan jag hade varit hemma o gått på en vanlig skola o haft bra betyg.

//

MIN ELD BERÄTTELSE

Hej jag ska nu berätta min berättelse om när jag tände eld på hus

Som det bodde människor i

Jag cyklade 1mil till skolan varje dag i kanske 4månader eller mindre jag gjorde det för jag blev mobbad varje dag i 6år. jag började träna blev starkare och snabbare därför cyklade jag varje dag och mina föräldrar försökte be skolan om hjälp innan det var försent men skolan lyssnade inte på mina föräldrar till slut så blev det för sent så började jag och tända på hus 1 efter 1 till och med på min gamla bästa väns hus och sen tog jag bort ett fönster på ett annat hus gick in huset tittade runt i huset tog en värme grej och la papper på den och satte på den på högsta temperaturen det jag inte visste var att en gammal kvinna bodde där och det satte inte fyr så det fanns mina finger av tryck över allt det hus jag aldrig glömmer det var ett hus där det var en katt inne i som brann upp och varje natt så känns det som katten hem söker mig och jag ångrar allt jag gjort

//

Keep ya head up

Jag bodde först i Hässleholm De gick inte bra där vi bråkade mot personalen jag och några andra ungdomar. Nu bor jag i Perstorp jag hoppas att jag snart flyttar hem. Jag har saknat min familj jätte mycket mina två bröder min pappa och mamma. Insallah jag kommer hem snart så ska vi va tillsammans

Tack så mycket sos och polisen ni har förstört mitt liv ni har tagit 8 månader av mitt liv Hittills.

Alla ni som e inlåsta be strong

Den oskyldiga killen från Å

Never give up

4 institutioner 1 familjehem på 2 år tiden bara rinner iväg, känns som att jag har fastnat i en dröm och är vilse. Ångrar att jag gjorde inbrottet, misshandel brott mot kniv lagen, olovlig körning osv från första början, sen kom den dagen jag vaknade upp polisen stod över mig när jag vaknade & körde mig till Hässleholm sen flyttade jag till ett MTFC familjehem i Hörby på värsta bondgården allt gick bra tills den 7:de månaden blev allt kaos jag fick inte åka hem på helgerna, sen till slut rymde jag va borta i 2 månader sen tog polisen mig och körde mig till långanäs, började rymma därifrån och allt blev kaos kom till Råby sen tillbaks till långanäs rymde flera gånger igen sen kom chefen på långanäs & sa att jag har fått ett datum när jag skulle flytta till Perstorp tänkte fuck inte Perstorp hade hört värsta grejerna om Perstorp att det va riktigt stränga personal & regler, så jag och en till fick en ide att skruva oss ut, så vi började och vi trodde att vi aldrig skulle lyckas men vi lyckades och blev skit glada och levde livet men sen 6 dagar senare tog dom mig & körde mig till Perstorp och nu sitter jag här & skriver en text på min svenska lektion! fick mitt besked idag den 2015- 03-06 att jag flyttar hem när skolan slutar blev över glad! Hade fel om Perstorp, det är den bästa institution jag har suttit på jag har suttit på! (Tänk inte på stunden tänk framåt)

// M okänd

Dagarna på Sävastgården

Första dagen kändes fan jätte jobbig! jag var långt hemifrån och jag kände ingen. Men dagarna gick rätt fort ändå, jobbigaste var att man inte fick gå ut och att man hade en liten yta att leva på och tvingades bo med personer man inte valt att bo med. Personalen var bra en del mer eller mindre bra. Det var jätte mycket snö och det var jobbigt att behöva sakna sina nära å kära så otroligt mycket. Min kanin saknade jag också jätte mycket! Dagarna på Sävast gården var ibland väldigt långa, då försökte jag att sysselsätta mig med massa grejer. Jag pysslade, ritade, gick promenader med personal, tittade på film och lyssnade på musik. Jag försökte att tänka på saker jag hade lärt mig av att vara på Sävast. Jag var där av en anledning och jag fick helt enkelt stå ut. Jag försökte hela tiden tänka framåt och positivt och att kämpa med allt som var jobbigt. Det gjorde att jag inte behövde vara där så länge, och äntligen jag fick flytta efter en månad och komma ut i det fria. Fan vad jobbigt det va... men jag kan säga en sak.... Jag har lärt mig av mina misstag och att uppskatta det man får i livet. Så mitt tips till er som kommer till Sävast gården är att kämpa på och fokusera på er själva så går tiden lättare. Tack för mej hej Norrland ☺

kanintjejen1999

Tjejen med en stor dröm om att få bli fri från ångest!

Flickan står o kollar sig själv i spegeln, hon ser på sig själv sen suckar hon. Flickan e mager o har blont hår ett par brun gröna ögon, hon bor på sis Sävast gården. Hon har bott där i två månader nu, hon får bara ha kontakt med sin mamma o bonus pappa o sin kille. Men när hon ringer killen så verkar han inte bry sig om henne, han gnäller på att hon ringer ofta. Flickan är rädd o ensam med sina egna tankar, flickan har ångest hela tiden o har haft det sen hon var 6 år. Hon tänker på allt som har hänt på så kort tid, för bara 4 månader har hon bott på 2 behandlingshem. Men inte fått någon hjälp av dom, hon skriker inombords, för 1 år sen dog hennes 16 åriga store bor av leukemi (blod cancer) hon sjönk ner i en djup depression efter hans död. Det ända hon vill är att han ska komma tillbaka, men det kommer aldrig att hända. Hon gråter hela tiden inom sig, hon vill bli fri från all smärta o ångest. Hon frågar socialen om vad hon ska göra, men får inget svar. Hon vill inte mer, hon går in på sitt rum o lägger sig på sängen o skriker i kudden. Hon vill inte vara här mer, hon vill inte bo på låst mer. Hon vill flytta hem, hem till sin mamma o pappa o lille bror o lilla syster. Hon ska till en rättegång om två dagar, dom ska bestämma om hon ska ha kvar sitt LVU, hon ska säga till SOC att hon inte vill ha LVU och att hon vill flytta hem. Hon har så jävla mycket ångest, SOC hade tidigare sagt att hon skulle få flytta för 2 vek sen men det blev inte så tyvärr. Hon fick reda på att hon inte skulle flytta 4 dagar innan hon blev skit ledsen, hon vet inte vad hon ska göra. Hon vill bara kunna spela tillbaka tiden o göra allt rätt, men det kan hon inte. Allt e försent, o nu får hon ta straffet. Men hon har lovat alla att hon

ska klara sig, hon ska inte ge upp. Hon måste fortsäta kämpa för dom som hon har lovat skull o för sin egen skull, så hon fortsäter att kämpa varje dag fast ångesten står o lurar bakom varje hörn så ska hon klara de. Har hon tagit sig hit ska hon kunna ta det längre, hon ska inte ge upp. Hon skriker ut att hon aldrig ska sluta kämpa, hon är en krigare. O en krigare ger aldrig upp har hon lärt sig. Hon kommer ihåg vad hennes bror sa "ge aldrig upp, allting kommer att ordna sig ". Hon ska klara de, hon kommer att klara de. Allting kommer att bli bra, bara hon sköter sig så blir allt bra. Det första hon ska göra när hon kommer hem är att hälsa på hennes brors grav.

/Golden <3

Socialen förstår inte. Öppet sen dehära!

Tänker på allt jag har gjort i min livstid. Allt har bara vart fel för nu spenderar jag på SIS.

På tanken av det som har hänt igenom åren så har jag blivit en starkare person. Ingen någonsin kommer kunna förstöra för mej igen.

Polisen, socialen hit och dit. 3 år och dom fattar fortfarande inte vad jag försöker säga till dom.

Om det inte var för mamma som satte stopp och hjälpte mej så skulle jag förmodligen vara död nu, Därför vill jag tacka henne som fan att hon har ställt upp oavsett vad det är!

Ingenaning om när jag kommer ut härifrån men man får ta en dag i taget. Även om jag har gjort det i 6 månader! Men man ska aldrig sluta försöka. Ni som sitter i samma sits som mej ge aldrig upp hoppet. Vilket hinder som kommer blicka framåt och aldrig bakåt!

/C

Falska hopp

Fast i två världar, mammas värld och min frihets. Jag ljuger ju och ger massa löften till min mor att hennes dotter som hon har saknat i långa flera månader är snart hemma igen, men vad kan jag göra när jag hör hennes sorgfulla röst i andra sidan telefon, snälla S kom tillbaka och fyll tomheten du lämnade bakom dig i våran lägenhet, kom tillbaka så lovar jag att skydda dig med hela mitt hjärta. Bara om mina kära mor visste att varje dag är som en börda, vreden inom mig går inte och dämpa. Men jag kan inte bara lämna allt jag byggt här och gå tillbaka, kan inte gå tillbaka till farsan som förstörde min kropp och själ. För den mannen som borde kallas pappa har ärrat mig för livet, hans skrikande röst och hans händer runt mitt hår, såg mitt hår falla, kände mitt huvud dunka mot dom hårda väggarna. Nej mamma din dotter kommer inte komma tillbaka, för mitt liv har inte varit som dans på rosor utan jag har varit en demon fast i människokropp fast i vass taggtråd.

//

Livet som mig

I november 1998 föddes en liten flicka. Hon blev deprimerad redan som tvååring. Drömde mardrömmar, hade inga vänner, mamman var deprimerad, pappan sket i dem. Flickan förstod inte vad hon gjort fel, hon frågade Gud "vad har jag gjort för att förtjäna detta?" men hon fick aldrig ett svar. Hon slutade äta, tappade hår, kissade och bajsade på sig och grät, mamman såg henne inte le eller skratta på ett år. Hon tappade tron på Gud, om han nu fanns, varför lät han en liten flicka på knappt tre år lida såhär?

Åren gick och livet fortsatte, flickan krigade trots sin unga ålder. Hon blev mobbad i skolan och hon hade inga vänner. Hon hittade rakbladet, skar sig i handlederna. Såg någon såren skyllde hon på katten. Hennes bror dog, hennes mamma bröt ihop igen, allt var skit.

Men hästarna blev hennes vänner och hon glömde verkligheten när hon var i stallet.

Hon blev tonåring, hon började ränna på stan. Träffade äldre killar, blev sviken och tillslut våldtagen. Hon anmälde honom till snuten men snuten gjorde ingenting åt saken och hon tappade förtroendet och respekten till grisarna. 2012 hängde sig hennes bästa kompis och någon månad innan den händelsen träffade hon en kille som hon trodde var hennes räddning men efter ett och ett halvt år tillsammans svek han henne. Hon brakade, dränkte sorgen i flaskan, åkte in psyket, psykiatrier och psykologer, piller efter piller, men ingenting hjälpte. Började skära sig över hela armarna. Hon slogs till blodet rann för att få ur frustrationen ur kroppen. Hon blev misshandlad, våldtagen, om och om igen. Hon hittade till

drogerna och de fick henne att skratta, de fick henne att komma bort från verkligheten som var så fucking svår. Den dödade henne sakta inifrån. Hon drack för att glömma och knarkade för att må bra. Hennes mamma hämtade henne och berättade för henne att hon var en pundare, hennes lillebror som var hennes allt hoppades att hon skulle knarka ihjäl sig och han sa att hon var en hora. Hon kom hem, blandade sina mediciner med den sista spriten hon hade och la sig i sängen. Skrev hejdå till sin bästa vän och slöt ögonen för att somna in och aldrig vakna igen. Hennes mamma kom upp till hennes rum, frågade vad hon höll på med och flickan svarade inte. Mamman tände lampan till hennes rum, flickan skrek till henne att släcka men mamman svarade bara "Ska du dö, ska du dö ljust."

Självmedicinering, den funkade för henne men enligt socialen var det fel och de tog henne. Flyttade henne från sin familj och sina syskon till en fosterfamilj med kossor och hästar. Hon började sköta sig lite, skötte skolan, pluggade. Var ute hos djuren konstant och var nykter.

Sen kom ångesten igen, smärtan greppade tag i henne och kastade henne i marken. Hon började dricka igen, var borta hela kvällarna och krökade. Söp tills hon spydde och somnade. När hon vaknade fortsatte hon. Hon höll guarden högt, vägrade sänka den. Hon vägrade visa sig svag. Men hon insåg vad som hände.

Återfall.

Hon började skolka, orkade inte bry sig om skolan, bara sket i allt och drack bara. Hon hade allt hon någonsin kunnat drömma om men hon var inte glad. Hon red en högt utbildad dressyrhäst som hon älskade mer än allt annat, hon fick göra

lite som hon ville, bodde på ett elevhem och hade vänner. Men trots det var hon aldrig glad. Men hon höll fasaden uppe, vägrade visa vad hon egentligen kände. Hon blev känslökall mot mina sina vänner men hon skrattade och log, men innerst inne var hon förstörd, vilsen i sin egen själ. Hon började leka med killar, bara för att få känna sig älskad men hon visste själv att hon bara blev utnyttjad. Hon prostituerade sig inte som hon gjorde i soc ögon.

En dag pallade hon inte mer. Hon ville bort, tänka på annat. Så i början på december packade hon sin väska och satte sig på tåget. Åkte till Stockholm där hon mötte upp en kille som var sjukt kär i henne. Hon sårade honom ordentligt men hon brydde sig inte speciellt mycket. Hon sov hos honom en natt sen fortsatte hon till Gotland. Där träffade hon en kille som hon verkligen tyckte om. Han brydde sig om henne, kramade henne och lyssnade på hennes problem. Han köpte cigg till henne, hjälpte henne med pengar och tog verkligen hand om henne och hon är evigt tacksam för det. Om du läser detta vet du vem du är.

Efter det åkte hon till Norrköping, söp som ett svin. Från Norrköping till Göteborg där hon gick runt ensam på julafton, åkte på stryk av ett gäng invandrare som påstod att hon var nazist. De sparkade på henne, spottade henne i ansiktet. Skrek att hon var en hora, hon skulle passa sig. Hon drog därifrån, hon orkade inte bråka. Hon har redan knäckt näsan, ett antal revben och massa mer på grund av slagsmål och nu när hon inte hade ett hem att åka till längre så gick hon bara.

Hon ville inte gå runt helt sönderslagen. Hon pallade inte.

Hon åkte runt till massa polare dagen efter och hon hade skitkul, söp och härjade. Men sen en dag bestämde hon sig för att träffa en gammal polare, de hade inte setts på tre år. De

skulle festa, och när hon var tillräckligt full skulle hon bara försvinna ur lägenheten och dra och hoppa framför tåget. Hon ville inte leva mer, hon hade svikit sin familj och allt var bara skit. Hennes syskon började gå i hennes fotsteg, hennes tolvåriga lillebror hade redan börjat dricka och röka och allt var hennes fel. Hon gjorde vad som helst för att slippa smärtan hon levde med.

Men när hon träffade killen hon känt länge, blev hon påkommen hur mycket han betydde. Hon hade ju fått känslor för honom när de träffades för tre år sedan och hon hade tänkt mycket på honom de tre åren utan honom.

När han mötte henne vid bussen blev hon kär igen. Kärlek vid första ögonkastet. Han tog hand om henne hela kvällen, kramade henne, pratade med henne. Pussade på henne. Hon var så fucking kär. Dagarna gick, de blev till veckor. Hennes bästa kompis rymde från ett HVB-hem och kom ner till Göteborg, söp med flickan och killen. Hon spöade en snubbe som sa till henne att hennes kompis var ett sprutluder för att hon hållit på med heroin. Han sa att han skulle pissa på hennes lillebrors grav.

9/1-2015 bestämde sig flickan och killen för att bli tillsammans. Hon kunde kalla honom för sin. Hon var lyckligast i världen. Men dagen därpå knackade farbror blå på dörren och de tog henne ifrån honom. Hon fick sova på häktet, sen skickades hon till ett "låst" familjehem i Örebro. Efter tre dagar kom farbror blå och socialen och knackade på, de hämtade henne och skjutsade henne till ett SiS-hem i Falköping. Nu sitter flickan där. Inlåst. Soc säger att hon sålt sig själv, att hon är rasistisk, våldsam. Hon har fått LVU. Hon får inte ha kontakt med killen hon älskar men hon krigar, snart är hon ute. Då ska de återförenas. Då ska hon ordna upp sitt liv.

Soc och mina föräldrar säger att jag begått för många misstag, jag säger att jag har erfarenhet. Jag är flickan i berättelsen och jag har gått igenom saker som en liten flicka inte ska behöva gå igenom, jag har sett saker ingen ska behöva se. Men jag lever med det, kämpar för att komma vidare. En fallen ängel som ligger på botten, famlar i totalt mörker, försöker ta sig upp men ramlar ner igen. Men jag ger aldrig upp.

Det här var en liten del ur mitt liv, det finns så mycket mer som tynger mig men det får inte plats på ett papper.

Mamma fick en dotter som är en krigare i grunden.

//

Sitter ännu en gång på en låst intuition.

Fast det som e lite skillnad nu än dem andra gångerna är: denna gången lämna jag in mig själv frivilligt.

Kan du tänka dig?

Jag, helt otroligt. Inte visste jag att jag skulle göra de om jag ska vara helt ärlig men var tvungen. För både min kille o brorsans skull.

Och så är det ju för att jag inte orkar leva så som jag har gjort i åtta år nu.

Du vet: göra misshandel, rån, mörda, tjuvkoppla bilar, baxa och sist men inte sist sälja droger.

Det är rena mirakel att jag ens lever kvar efter allt som har hänt mig i tiden.

Den historien är ganska lång så ska inte ta den nu. Kanske någon annan dag.

Hur som helst: kämpar varje dag med att förändra mitt liv till ett bättre för att: jag vill ju bli något och det är att bli kock. Kan ju inte bli de om jag fortsätter med knarket o de.

ELLERHUR?

Det är därför jag måste förändras, det finns också en annan sak som jag inte berättat nästan för någon och det är att jag o min kille är förlovade i 2år snart. Varit tillsammans i fem och känt varandra i 10 <3

Det var allt för mig

/ SWAG

Mitt namn är Edd, När jag var 12 år började allt .

Jag började med småbrott som inbrott , klotter osv .Jag bor nu på SIS Nereby ungdomshem utanför Göteborg .Jag bodde på hem första gången när jag var 12 år . Då satt jag på ett HVB i Alvesta som heter Högelid. Jag bodde där i ungefär 3 månader med SOL placering . Det gick bra , men fick hemlängtan så jag sa till min mamma att jag ville hem . Så hon valde att jag skulle flytta hem efter att det hänt massa grejer på hemmet .Allt funkade bra hemma i ungefär 3 veckor . Sen träffade jag fel folk . Testade hasch för första gången. Ruset var skönt men i längden blev det dåligt . Jag blev misstänkt för misshandel och människorov . Då fick jag gå på akutmöte med soc . Dem sa till mig att det blivit värre för mig .Dem ville ha mig tillbaks på HVBet . Under mötet fick dem in ett samtal att jag var misstänkt för ännu en grej , knivrán . Då sa soc att jag skulle få LVU , Jag orkade inte med det och stack ifrån Ronneby där jag bodde .Var på rymmen i 2 veckor innan dem tog mig till hemmet . Kom dit och allt var så segt . Avvek nästan varje dag . Orkade inte med det . Tillslut gick det överstyr . Personalen på hemmet ringde soc och sa att jag inte kan vara kvar där , jag klarar inte av friheten. Soc sa okej låt han sova där inatt så kommer polisen imorgon och hämtar han . Natten innan gör en kille kaos på hemmet och slår sönder allt . Han trodde han skulle flytta till låst . Så han bad mig hälsa hans vän om han åker in .Så vaknar jag på den här morgonen av att personalen väcker mig med en kopp kaffe . Jag tänkte "hmm varför är dem såhär ? så har dem aldrig gjort innan." De säger till mig att vi ska ha möte . Jag går upp så går vi in i konferansrummet , Polisen sitter där . Jag tänker direkt "fan jag måste sticka."

Polisen säger till mig att jag ska bli placerad på SIS Nereby låst ungdomshem . Jag blir ledsen . Under tiden jag pratar med polisen packar personalen mina grejer . Jag hade 4 stora påsar med kläder . Jag fick välja 2 påsar att ta med mig . Vi åker . De kör mig någonstans där en annan polisbil möter upp oss som jag ska åka med . Vi åker 2 timmar med bilen bara genom skogar . Tillslut kommer vi fram till Göteborg , Där en annan polisbil möter upp oss som jag ska åka vidare med . Vi åker genom skogarna, Tillslut kommer vi fram till en skylt där det står " SIS Nereby Ungdomshem" . Då kände jag vad fan har jag gjort ..Jag kom till en akutavdelning som heter Hällen där man inte ens fick gå utanför avdelningen , Bara en liten rastgård med 4 meter högt stängsel . Jag mådde inte bra . Dagarna gick o gick kändes som flera månader hade gått . bodde på Hällen 2 veckor . Sen kom jag till en Låsbar avdelning som heter trappan . Där bodde jag i 7 månader . Kändes som jag var i helvetet . Varje dag kändes som evigheter . efter 2 veckor på Trappan alltså 1 månad totalt fick jag gå ut på området . Blev glad som fan .Efter 2 månader på SIS fick jag åka ut blev sjukt glad . Skulle till vårdcentralen som ligger precis brevid nästan för hälsoundersökning .jag härifrån snabbare . Började sköta mig och fick flytta till en öppen avdelning som heter Gläntan . Nu bor jag på Gläntan och har bott här i 2 månader , Om 1 månad flyttar jag äntligen hem

/Edd

Speech is silver silence is gold

I orten är det svårare att få jobb än en pistol..
på mitt bord har jag äzzy tabanja och para
varje dag meckar jag fler utan jara...
Aina är på vägg ingen fara så jag axa en Araba
i orten kan du se Många billar men inte ett enda körkort
grabbarna dem skiter i det är standard att dem kör fort
.. du kan hitta mig i orten där ungar kickar en i porten
vi alla här har börjat från det fattiga och vi kämpar för att bli rika
vi hade brist på pengar så vi började fixa egna
redan i 10 års åldern så börjar man å bekna
höll mig i orten hängde aldrig i centan
nu är jag på sis och fuckin´ längtar hem
måste hålla fokus och lägga på en rem
Speech is silver
silence is gold

//

R.I.P

Fuck My Life :(...

//

Sho bre det här är till min ort min port och alla trppuppgångar.

Det här e den gröna sidan av min bärettällse, där gräst är grönt där fåglarna kvittrar där alla tuggar och lever och tar allt dom kan. It is no turnigback bara framåt

Föra sommaren då levde jag livet tugga vare dag tog det jag ville ha ingen kunde säga nåt sålde det jag inte ville ha ingen kunde göra nåt. Somaren va slut och ett par hundar trängde in mig i ett hörn och jag va fast dom tog mig till stationen och det va slut på det roliga. dom öppna en ny värd för mig. Där marken va bränd där folk dog. alla va som hundar dom som hade knas fick sitta i bur. Folk som inte måde bra fick leva med tur .jag gjode det jag kunde för att leva livet igen men det va nya regler saker ändrades på nåra sekunder. Jag hjälpte folk och folk hjälpt mig kom i kontakt men mer och mer för förvarje dag. till slut nåde jag toppen och jag va fast och ingen kunde ta mig ut. För att leva på toppen finns det konekvenser jag blev utsbarkad ur mitt hem fick leva på gatan men det va lungt pengar kan köpa allt. Vissa dagar va det liv på spel andra dagar va det vi på spel. Soc dom fick nog utan bevis dom satte mig på 306 . efter det jag trode jag va fri. Beusnis gick på men jag va blåst. Morgonen efter valborg kom jag till nerbys ungdoms instution . fatta inte varför. För mycket misstankar eller feesta för hårt eller nåt . jag va på den låsta avdelningen i 2 månader sen kom jag till öppen, men till och med dom va körda efter 2 månader där börja dom sätta upp mer kameror och viseteringar blev dagligen. Dom började komma med hundar dåd och då. Drog test hit och dit. Jag blev personalens

värsting dom sa att jag bossar över dom andra att jag bestämmer och styr dom. andra rykten gick att det fanns business i min avdelning . både polisen och soc har mer misstankar på mig medans jag e här så snackas mycket om mig ut. har bott nu i denna instutionen i 11 månader. Börja precis få permisioner efter 10 månader. Det som gör mig så arg det ända dom har på mig e 3 posetiva prover resten e bara tomma polis-anmälningar och rykten. Min soc pallar jag inte ens snacka om du har sakt o lovat att jag ska flytt så många gånger. Min förra soc satt mig här lovade hela tiden att jag skulle flytt sa saker som att vi har hittat 3 lediga hvb o familje hem du ska flytta om 2 veckor sen jag ringer han efter 2 veckor o så säger han att det inte fanns plats o sånt sen jag klaga på han shitt mycket för att han ljuger o sånt för mig då säger han att jag ska flytta igen sen så säger han att han ska sluta va min soc ´så precis innan han slutar sätter han mig på utredning så att jag inte kan flytta inom 3 månader. Och min ny soc hon sa att skulle flytta för 6 v sen menn inget händer jag ringer hon varje dag jag kollar själv upp lediga hvb men enligt hon så tar det 3 månader att hitta ett ledigt hvb haahhahaha vilket skämt.

//

1999-2015 Min resa från start till nutid.

Bakgrund Ålder-15/16 år

Kön- man

Familj- mamma,3 små systrar, f.d familjehem & deras barn (3 äldre "syskon till mej) på min "pappas" sida har jag 2 äldre syskon som jag fortfarande lär känna pga ingen tidigare kontakt.

Gillar- köra bil, sova, promenad med mina småsyskon (t.e.x. köpa glass och mata ankorna) och även att kicka en feeet spliffissshh.... Det sistnämnda är kanske inte så lämpligt att skriva med... but but it is just reallity dock inget som jag är stolt över och det borde ingen vara häller (har hållit upp ca 9 månader & 19 dagar ifrån det...)

Från scratsh (år 1999)

Min födsel, jag var 4,5 månader förtidigt född och vägde 865 g. 8 veckor efter min födsel blev jag placerad i ett familjehem för det var något med min morsa och fängelse men minns inte riktigt vad hon hade det väldigt svårt själv redan sedan barn (hennes föräldrar) var inte dom bästa så hon visste inte hur man gjorde som förälder. Min "pappa" är inte den bästa häller, han ville inte ha mej, så det blev fosterhem där bodde jag tills jag va 8 år och sedan flyttade jag till mamma i ett halv år det gick åt helvete så det blev tillbaka till familjehemet vid 13 års ålder flyttade jag hem till mamma jag började med att klippa lite godis sedan testade jag cannabis och det fortsatte jag

började göra inbrott (affärer på natten) inte hus. Jag började deala cannabis, LSD, RH38, amfetamin, syntetisk cannabis/spice, Cocain och brukade dom samtidigt förstås. Vid 13.5 år så flyttades jag till ett akut & utredningshem i 4 månader. Vid den här tiden åkte min mormor in för mordbrand i +3 år... sedan kom jag hem och allt rullade på som vanligt några månader senare så blev jag åter igen placerad på ett nytt behandlingshem under min tid där så tyckte jag att det var förjävligt men nu när jag ser tillbaka på det så skulle jag gör nästan vad som helst för att bli tillbaka flyttad det var som himlen jag insåg aldrig att det kunde va så jävla mycket sämre än vad det var där, allt kaosade jag gjorde allt jag inte skulle göra bara för att jag hatade att bo där, tyckte att min SOC hade förstört mitt liv. Efter ca 7 månader så blev jag förflyttad till en låst SIS intuition på nereby (hela anläggningen heter nereby) min avdelning blev Hällen den är helt låst, vid intagningen så plockade dom mina ciggareter, tändare, snus, mina älskade OCB papper + roaches, smycken, alla kläder jag hade med, mobil, dator, piercingar, vax, lurar, gräs & mitt LSD O.S.V. och sist men inte minst all! min frihet efter det så var jag tvungen att gå in i isolering och bli nakenvisiterad.... För att man inte skulle ha med sej otillåtna föremål. Sedan fick jag andra kläder och dom tog mina vanliga kläder, blev sedan eskorterad av 2 stora killar till mitt nya "rum" som jag såg mera som en cell... dörren var ca 17 cm tjock, rummet var 2.5 meter långt och 1.5 m brett. Där inne fanns en liten säng till höger om dörren, längst ner stod en "byrå" som var placerad längst in i högra hörnet det var från golv till taket utan några luckor, ett fönster bredvid byrån till vänster som var totalt skottsäkert som resterande rutor på hela anläggningen rummet var nästan helt ljudisolerat och allt var 100 % brandsäkert. Hällens avdelning var byggd som en kvadrat med korridorer, längst ner fanns 6 rum som låg på rad efter 3 rum så var det en tjock dörr som var genomskinlig med

skottsäkert glas som vakterna enbart hade tillgång till det delade av våra 6 rum i 3 & 3. Under min tid där så slogs jag med vakterna pga orättvisa, kränkningar, maktmissbruk osv... efter varje gång blev man inkastad i isoleringen i allt ifrån 10 h till 24 efter 24 h var dom tvungna att ta ut mej därifrån men det behövdes bara vara i några sekunder innan man kunde få ytligare 24 h pga dom kände för att göra så.

//

Inlåst Igen

Jag är 14 år och bor på Nereby ungdomshem.
Skiten började ungefär 5 år sen med knaz hemma.
Började umgås med äldre kompisar.
Soc satte mig på behandlingshem, i Östersund.

Började röka cigg och dricka. När jag blev 12 rökte jag hasch för första gången.

Och det var den bästa känslan jag upplevt, men shit vad jag blev nojig.

Började göra lite småbrott som t.ex inbrott, stölder, personrån, utpressning och misshandel.

Socialen flyttade mig till ett familjehem pga mitt kriminella umgänge.

Men det skapade bara en massa hat, vilket ledde till att jag rökte på nästan varje dag.

Så dem flyttade mig till ett Behandlingshem för äldre, funkade ett tag tills jag blev anmäld för misshandel.

Så dem flytta mig till SiS, Sävastgården.
Var där ett halvår sen flytta dem mig till Nereby.

Jag har varit här i en månad och det har funkad riktigt bra.
Ska sköta mig så jag får flytta hem någon gång, för jag saknar min familj, mina bröder och min stad.

BiG respekt till mina bröder och vår förort Torvalla.

Länge leva vi

TRO, HOPP OCH KÄRLEK

Sommar till höst till vinter och vår. Dagarna bara går och går men man står kvar på samma ställe. Tårar fallandes mot kudden, ilska mot socialen, ångest och stress fylls inombords. Man vill skrika men ut kommer inget. Ensam och vilsen i ens egna tankar som hemsöker en och är omöjliga att fly ifrån nu när man är inlåst bakom dessa väggar. Detta liv var aldrig något jag kunde ha trott när jag var liten. Men livet är en ända stor prövning. Saker och ting händer av en anledning. Man växer och blir starkare i sig själv när allt inte går som en dans på rosor. Man lär sig vad som är viktigt i livet och vilka människor som är seriösa och finns vid ens sida genom allt. Det finns en otroligt vacker person i mitt liv som har visat om och om igen att han bryr sig och stöttar mig genom allt. Att få höra hans röst gör dagarna lättare, ångesten lättar och värme och hopp fylls inombords. Man ser ett hopp till att det går att fixa en framtid, livet är så mycket mer än bara detta liv på en institution och tanken att få vara i hans famn igen får mig att fortsätta kämpa mig igenom allt. Dem kan låsta in mig men aldrig låsta mitt hjärta för den tillhör bara honom. Så även fast det känns extra tufft ibland så ska man inte glömma att Gud ger oss aldrig mer än vad vi klarar av och det man drömmer om att göra i ens liv är aldrig omöjligt om man inte ger upp hoppet.

// C.O

Du vet i slut ändan vad som gäller!

Hej jag bor på Rebecca hem i Ekerö. Jag fattade inte varför jag var här först men nu fattar jag. Soc sa till mig att jag bara skulle vara här ett kort tag så att jag tog min medicin regelbundet och så att jag kom igång med skolan igen. Och efter som jag inte tyckte att det var en sån stor grej så beslutade jag mig för att kämpa mig igenom den lilla tiden jag skulle vara här. Det är ändå mitt eget fel att jag sitter här. Men jag sitter inte för droger och inte för alkohol jag sitter för att jag ville vara tonåring och ha kul som alla andra men jag insåg inte alvaret i det jag gjorde inte för en nu. Men soc såg det och hon ville hjälpa mig med att inse vad jag håller på med. Jag har bott här i en månad nu och jag ska flytta om två veckor och jag hoppas att jag inte får åter fall och börjar avvika igen. Jag vet att jag e stark och kan säga nej men det är inte alltid man kan säga nej till saker. Och jag sitter alltid och säger att jag klarar av saker som jag själv vet att ibland kan det vara svårt. Jag kommer ihåg den dagen jag fick veta att jag skulle hit det stod två poliser inne i ett rum som jag skulle gå in i jag viste vad som väntade mig när jag klev in genom dörren. Jag kunde ha sprungit i väg men jag valde att ta konsekvensen som väntade mig det var gö trots allt mitt fel att de stod där. Om jag hade gjort det jag skulle göra om dagarna och om jag inte hade avvikit så skulle de aldrig stått där. Jag har alltid hata polisen men när jag satt i bilen på väg mot Rebecca hem insåg jag att jag är hellre med polisen en att jag sitter inlåst. Jag vet att man tycker att polisen förstör det gör de det tycker jag med. men man måste tänka långsiktigt då kommer man längre livet. Samma med soc jag var arg på min soc de första dagarna. Efter några dagar ringer jag upp min soc och tackar henne jag vet att jag gjort fel och jag är tacksam att hon satte stopp för det.

När jag kommer ut härifrån kommer jag börja på ruta ett. Jag vet att det kommer vara svårt att lämna gamla vänner och skaffa nya men jag kommer må bra av det i slut ändan. Det är ändå bara jag som kan ändra på min värd inte soc inte polisen inte mamma och inte pappa och inte mina vänner bara jag. Men de kan stötta mig i allt som kommer att hända. Så nu tänker jag göra om och göra rätt..

// mimmi lov

Livet är inte alltid så enkelt

Allt började sommaren 2013, jag vet inte varför men jag började skolka ganska mycket. Det var precis när jag börjat 7an som det hände. Vid julen så blev det bara värre, jag började gå mer sällan och så fortsatte det sådär i någon månad. Skolan gjorde flera orosanmälningar till Soc. Vid sommarlovet precis innan jag skulle börja 8an så var jag tvungen att börja gå på möten hos Soc, men jag fattade inte hur viktigt det var att jag började gå till skolan igen, ingen berättade konsekvenserna vad som kan hända om skolgången inte fungerar som den ska, så hur skulle jag kunna veta att jag låg illa till?

Jag provade även på alkohol och droger vid sommarlovet men det var bara något engångs tillfälle, jag blev aldrig beroende eller något. Jag träffade väl lite fel personer dom enstaka tillfällena som det hände. När sommarlovet var slut och det var slut på roligheterna så var det dags för mig att börja 8an men det blev bara värre än innan, jag vet inte hur det blev så jag var ändå ganska taggad på att börja gå i skolan igen men det kändes ändå väldigt jobbigt att komma tillbaka dit. Tiden gick och det blev den 3 december 2014 det hände en hemsk sak, det här kunde bara inte hända..

Jag gick till socialkontoret som vanligt men jag märkte direkt att det var något konstigt. Mina sochandläggare tog in mig och mamma i ett rum och där berättade dom att jag skulle få akut LVU och att jag skulle vara färdigpackad och klar om 1 timme för då skulle dom komma och hämta mig och sedan köra mig till ett hvb hem. Jag åkte hem med mamma, mina tårar bara rann ner för mina kinder jag försökte dölja det med luvan men alla runt omkring mig såg ändå att jag gick där gråtandes. Jag

kunde inte förstå vad som nyss hänt, jag fick värsta klumpen i magen. När jag kommit fram till hvb hemmet så dröjde det bara en vecka innan jag tagga där ifrån, jag ville bara hem och det skulle jag.

Men aina plockade mig i Uppsala centralstationen och körde mig direkt tillbaka till hvb hemmet där jag var innan men bara en vecka senare så rymde jag ännu en gång nu lyckades jag komma hem, till mitt älskade hem men bara en dag senare knacka det på dörren och det var aina. Jag ville inte hemifrån så jag sa att jag inte kommer följa med men då tryckte dom ner mig mot golvet och nästan satt på mig, jag gjorde inte något mot dom ens.. jag hade blåmärken på mina armar efter ett tag.

Dom bärde mig till bilen och körde tillbaka mig till där jag var innan, men bara några dagar efter kommer aina till hvb hemmet och kör mig till ett annat ställe, när jag kom hit så berättade dom att det var låst. Nu sitter jag på Rebecka hemmet, varför gick jag inte bara till skolan.. jag som inte ens har några problem ska vara tvungen att sitta med missbrukare osv. Jag känner mig som ett jävla paket, staten bara flyttar på mig och gör hur dom vill med mig man kan inte behandla en 14 årig tjej såhär som ni gör, jag ska få fortsätta ha ett bra liv, växa upp med min kära familj. Soc har ljugit om massa saker, men inget lyssnar på mig. Bara för inte jag har lika mycket makt som ni och ni kan göra bara så som ni känner för. Jag är verkligen orättvist behandlad.. Soc ska väl hjälpa barn? Inte förstöra deras liv på grund av en jävla placering som är helt knas. Låt mig bara komma hem och få visa hur jag egentligen är inte så som ni säger.

/S

Sanningen.

Vänner hit vänner dit svär på allt alla e skit, dom säger trust nobody utom din familj de dom som kommer o stanna kvar till sist, ja säger fuck dom o alla andra lita på dig själv o du kommer komma längre, svårt att hålla saker inne skriv en bok eller nått för alla där ute e ormar men gör som ni vill för detta liv e ändå skit men kom ihåg de ja skrev den dagen du blev huggen av din såkallade vän för så som dina vänner snackar om andra till dig de så dom snackar om dig till andra. Man fattar inte fören man försvinner o sitter på låst eller öppet när du har tider att följa och inte alltid kan snacka i lur för du kommer märka kanske inte första eller andra gången men efter att tag att vännerna tröttnar de e ute o har kul medans du sitter i ditt rum helt ensam och väntar på att folk ska sluta klicka. Dom sitter och är lessna för dom missar saker eller att deras lur va död när andra försökte nå dom så de kunde göra någonting men vad svarar du egentligen? Tänker nån på att du sitter i ditt rum helt ensam och ruttar utan lur, internet, tv- kanaler och nån att prata me.

Folk säger det är okej alla gör misstag men varför ens göra någonting som man vet är fel och sedan ångra sig? Stå istället för det du gjort okej du har druckit okej du har tagit droger o khallas du har gjort inbrott elle va fuck du nu gjort ångra inte dig va en man o ta konsekvenerna för annars så borde du kanske ta o tänka efter vad konsekvenerna blir innan du gör nått. Fine man kan fatta att det ibland inte blir som man tänkte sig men fuckit de e som de e o du kan inte göra ett shit för o ändra de och om du tror att bara för du gör rent ditt namn o ryckte så är allt du gjort borta men neej tyvärr älsklingar så äre ej så och om det nu skulle vara de så skulle det ändå inte spela

någon fucking roll du vet själv vad du gjort och sagt för det kommer sitta kvar som ett ärr på din kropp. Men alla gör sina egna val i livet men bara så ni vet alla ljuger så det spelar ingen roll me den här skiten soc säger vi vill hjälpa dig, personal säger du kommer komma ut snart, vännerna säger va stark men hjälper eller stöttarej dej och familjen knullar ens huve med att bete sig och lyssna på soc o personal så man kommer ut men helt seriöst allt de e bullshit fö man väljer vad man gör så om jag nu valt att skita i allt och dricka o ta droger så har jag valt det. Jag har valt att bli sån och att göra det så det spelar ingen roll hur länge man är inlåst ingen kan hjälpa dig förutom du själv och varför ska man ha hjälp att ändra sig eller varför vill man ha hjälp att ändra sig? Man har ju gjort ett val och nej man kan inte sitta o skylla på andra eller gruppptryck e man tex så modig att göra inbrott så borde man vara lite man för att stå för de.

// ;*

Slå tills DOM kastar in handduken

Hon sörjde mig, så jag kände mig fördubblad.

En gång var turen sen inget annat funka,

Pappa sa till mig, gitta härifrån

Mamma undra vad som hade hänt med hennes son

Tappa orken, levde dag för dag, helt utesluten inga andra val

Aldrig mitt i stan', gjorde de jag klara av, sket i alla krav

Så man va' tillbaks på ruta ett,

Behövde ingen förbild jag klara mig perfekt

Behövde inte chansen, såg för många drunkna i kemiska substanser

Så de kändes som att vi aldrig kommer passa in,

Sa alltid sista gången fast det blev tusen till

Allt för många som lyfter från marken,

Säger alltid sista gången sen siktar dom på armen

Jag förstod inte, valde mina byten

Uppväxt med en krigare så jag va' stark i mitt psyke

Tiden gick och jag kände dem i skuggan,

Aldrig vika sig, vi är serber före detta juggar

Ville alltid ha mera, allt va' planerat, allt började kännas
La mig varje kväll i hopp om att regeringen ska sprängas
Alltid gått min väg och jag vägrar att svänga
Den dagen den kommer när folket tappat hoppet
Så njut av lugnet före stormen
Tror inte på institution förändringen ligger hos mig som person
N.Stoka

Ni kommer att lyckas

Mina tider på BB har varit både upp och ner. Jag blir lite frustrerad på folk som säger fuck aina hitt och ditt, för om man utgår från min situation så är jag verkligen tacksam för att samhället har försökt hjälpa mig. Och dom har lyckats med det för hade jag inte varit villig att ta emot hjälp så hade jag slutat som pundare eller troligen varit död. Min familj har gått genom så fucking mycket med mig. Jag kommer ihåg dom gångerna min mamma grät när jag inte var hemma ingen visste var, när, hur jag var, jag kunde bara försvinna och inte höra av mig. Jag hade möjlighet att gå hem, göra upp allt och leva bra men jag valde fel, ung och dum. Jag lät mitt ex behandla mig hur som helst. Han var palestinier och jag drar inte alla över en kant men han var sån som ville ha allt på sitt sätt, alla skulle göra som han sa och jag lät han få den makten och behandla mig som skit dom dagarna jag fick nog av att göra som han sa fick man slag istället. Jag bara säger lycka till er alla som läser detta för ni kommer att lyckas bara ni tar emot hjälpen som erbjuds, tänk inte negativt. Har jag lyckats så kommer ni också lyckas.

//

Förlåt för allt dumt jag har gjort som har sårat er

Hej den texten är skriven till min familj.

Jag minns då vi var små höll ihop varje dag. Då du kröp upp till mig i min seng för du frös alltid på morgonen. Vi gick på massa äventyr ihop då vi gick på isen och åkte skriskor och när du hitade komstiga ägg i vattnet och det vissarde sej att det var grodägg och jag hittade svan ägg och fångade fjärilar varje dag. Jag saknar dom härliga stonderna när vi var hämma och du var alltid den lilla rettstikan. Jag saknar dig K du komer alltid vara den bästa lillasystren jag haft.

O jag mins dig din lilla buse då vi brukade fånga ödlor, spindlar, grodor och ormar. Jag mins då vi lekte i vattenspridaren då du sprutade med vattenslangen på mig med klädarna på och när vi badade i den iskalla polen. Jag saknar dig gettemyket.

Ljag saknar dig, vi hade så roligt när vi lekte och när jag såv över hos dig och mins du när du grävde ner mig och k i snön så bara våra mössor syntes och när vi var i buhuslän då du hittade en stor snäka och när vi fiskade krabbor.

Mamma jag saknar dig varje dag som du inte är hos mig uttan dig skolle jag aldrig få så många sjanset som jag har fått av dig och jag skole nog inte leva heller så tack för du finns i mitt liv och för att du tjarat så på mig för du vet att jag kan bättre än så.

Pappa jag saknar dig gjätte mycket för jag behöver dig jag vett att jag har mamma men jag behöver också en pappa så snälla

kom tillbaka till mitt liv jag vill vara dit barn igen jag vett att jag är inte hellt perfekt som k och o eller som l i skolan men jag vill ändå ha dig för jag älskar dig jag är inte helt perfäkt men jag vill att du axepterar att jag är jag, jag orkar inte mer lossas att vara glad eller lycklig för det är jag inte och jag orkar inte va non anan mer än mig själv. Jag saknar då du kramade mig då du sa godnat och jag älskar dig eliza och jag saknar dig eller hur har du haft det idag jag hoppas du tar till dig det

Hoppas ni alla tar till er det .

Slut /eliza

Tjoo brorsan

jag är en tjej på 15 bast och sitter på en instution i göteborg "björkbacken". Jag har varit här ett ganska långt tag och jag börjar verkligen tröttna! Dag in dag utt så måste jag va perfekt men det orkar jag inte mer suger helt tjock och ful så kan jag tänka ibland ett enda misstag och jag är här fuck alla horor som tror sånt här är kul att vara kåt i uppmärksamhet aga du asså get a life hur som helst nu ska jag berätta mitt liv enjoy bitchies!Allt börja när jag var 5 år min mamma flytta bort från oss och hon lämna mig utan att säga nåt jag va ung och dum. När jag väl förstog att min mamma aldrig skulle komma tillbaka så bestämde jag mig för att ta livet av mig. jag hade tröttnat på alla slag jag fick, för att pappa slog och min bror han bara log. jag hade tappat allt hopp och jag saknade min mamma som fan..... jag va mobbad i 2,3,4,5,6 jag va alltid ensam på skolgården. Kanske berodde det på att jag va typ emo men jag orkade inte mer så i slutet av 2012 så börja jag skära mig och såren va djupa... så jag hamna på sjukhus en kväll och min pappa kom och han va chokad hans lilla tjej som alltid va på sitt rum och grät till sömns sov nu på en sjukhus säng med uppskurna armar och bandadde det va c. Dagen där på så kom jag hem och det va ingen som sa nåt nåt till mig för jag sa inget själv. Jag gick inte till skolan på ett ganska långt tag. Sen började jag skolan igen...2013 hade jag ett få vänner och ville bara dö av nån dos.... Så jag börja röka på och sniffa allt möjligt från hash, koks , cannabis till tabletter men ingen visste nåt..och pappa börja slå mer och mer då kom soc in till mitt liv. Dem försökte hjälpa till men det gick inte bra brorsan det va knas jag hamna på ett jourhem i järna/södertälje och allt blev förstört. Jag blev förstörd jag tog mer tabletter och börja dricka sprit allt möjligt jag va så dum en liten dum idiot. Under

tiden jag bodde där lärde jag känna min bästa vän hittills idag är vi vänner och jag älskar han j han va alltid där för mig i vårt och torrt och han sa alltid att va stark! Jag älskar dig! Och 2014 var allt knas så jourhemmet sa upp min plats och soc akut placera mig hos en dum idiotisk familj som hatade mig. Jag gjorde inget inget jag börja få psykoser och börja må väldigt dåligt och jag gick inte till skolan jag va hemma hela tiden en dag bråka jag med min foster mamma här då och hon drog mig i håret och försökte slå mig och hon lyckades så jag slet mig bort och sprang ner för trappan utt ur porten och ringde polisen då vart jag akut placerad hos ett jourhem i stockholm som bodde mitt på ett fucking berg. Dagen efter åkte jag till uppsala eller knivsta och bodde på ett behandlingshem i knivsta det hette ängby jag trivdes där jag bodde med två tjejer som jag säger ett stort tack till N och I tack! Men jag flytta därifrån för jag bråka hela tiden avvek och rökte på hela tiden i toan på hemmet jag ångrar det. Jag bodde där i kanske 2-3 månader och då kom nyår och jag gjorde kaos jag slogs och avvek på kvällen till ett killboende som la i vassunda och vi gick ditt hahahahah breee det va minnen. Men sen när jag skulle börja skolan kom polisen in i huset och sa att jag skulle hamna på låst jag gjorde motstånd jag va rädd och arg så jag visste inte vart jag skulle dem körde mig till arlanda och jag åkte flygplan dem sa inget sen landa jag i göteborg åker till bergsjön bror BERSJÖN jag va arg och otrevlig första dagarna nu bor jag här och min utredning är klar om 3 veckor och 5 dagar har bott här i 4 månader då. Jag vill säga tack till alla det har varit jobbigt men jag va stark som du sa... fuck låst och soc

J.S älskar dig H.O ÄLSKAR DIG OCHVA STARK B.H DU E EN RIKTIG KRIGARE OCH N."HAHAHAH HA DET BRA

CASSSS MICUSE/ KLUMPSMURFEN1999

Ängeln som fick vingar!

Jag vet att de föddes en ängel som hade vingar. Men en dag tappade hon dom på grund av att det kom ett hinder och ängeln blev rädd och var med om mycket. Ängeln orkade inte tillslut och la av med allt, hon dumpa familjen och valde droger och fel kompisar. Hon bodde ibland hos kompisar och tillslut hamna hon på ett hem som hon skulle få hjälp på och nu har hon bott på tre olika hem på 1 år men ängeln har börjat få vingar nu eftersom hon kämpar och vill göra sin mamma stolt. Hon vill hjälpa henne hon vill ge henne pengar och mat. Mamman har de jobbigt hon tar hand om ängelns två systrar en av dom har stora missbruk ibland kommer hon hem och misshandlar mamman och alla blir rädda. Men ängelns mamma kämpar så att hon blir full av ångest och stress. Vill hjälpa dig mamma när jag kommer hem.

// Katten från West Coast!

Jag brinner för er

Livet kan va bitchit, splif efter splif ja man dränker sig djupare.

Man baxar och becknar, förlåt mig alla gudarna.

Ja man visar sig svag, glömmer bort sitt rätta jag,

Och vardan blir för hård så man tar droger som vård, lämnar sin själ till e och alkohol.

Så okej, jag är inte den tyngsta elr den yngsta men jag vill ändå prata ut om min kriminalitet som äntligen fått ett slut. För min soc och en snut haffade mig akut, gaffla mig så djupt, så jag bad aina att gitta och min soc att suga kuk.

Men jag ska göra mitt bästa, kämpa för det nästa, visa respekt till mamma och pappa min ängel!

Vill hälsa till alla mina nära och kära att jag brinner för er, ska göra mitt bästa för att få leva fritt och utan droger och skit, glömma det förflutna och bara vara med er och ha det så bra som det bara går. Se allt positivt och kämpa dom här åren.
SITTA OCH DRICKA ICA BASIK APELSINJUICE!

Hälsar även till L.H, M.M och LILLAN <3

även tarzan.l

//j.m KASHY

3 år

Tänker på det varje dag. Hoppas att du egentligen inte ville dra. Kommer inte ihåg den dan men jag hoppas du mår bra. Jag har inte riktigt förlåtit dig men i efterhand så förstår jag dig. Du behövde cash, och jag var sjuk, du lämnade mig och min syster o drog ut. Min syster var det ända familj jag hade kvar, och när hon skickades ifrån mig hamna jag i knas. Lita inte på nån. Börja bära kniv. Mot alla som ens kolla på mig blev jag aggressiv. Vi hade kul på droger tills nån torska och dom man trodde var ens vänner var plötsligt borta. Var bara 3 år när jag förlora min mor. Blev till 3 år på en institution. Fick hopp om att det snart är slut, en månad till o jag kanske kommer ut. Tack till mina bröder de som fanns kvar jag älskar er från hjärtat fuck de som drar, och tack till V och P min vän, jag fick hopp om sen när jag flyttar hem. ni förtjänar respekt till max jao

Och respekt till er som läser detta, ni som kämpar för friheten, ni som har gått snett nån gång i livet. Remember one thing

Det blir bättre.

Peace out

//Liiiiiza från GBG

Tänk efter

Började med småsaker, snodde cigg av farsan.

Bara 11-12 år vinglade runt fullare än någonsin, killarna såg sin chans.

Blev kallad alkoholist, livet gick utför. Kunde inte bära all skit, blev less och försökte ta mitt liv.

Misslyckades även där och nu sitter jag inlåst här. Tänk efter!

/ Ung och dum

Till dig

Den här är till dig min förebild. För du får mig att se, när allt annat gör mig blind.

I en kall värld har du behållit din värme, flyttat från ett krig och kommit till Sverige.

Framför dina ögon sett folk dö i strid. Ändå är du så full av liv.

Har offrat så mycket med en svikande fader, men så mycket kärlek över till barnen.

Du är hård mot mig, men det är de som gör dig mjuk. Du lär mig vara stark i en värld som är sjuk.

Mamma, min förebild.

//

Jag vill åka hem för där bor
friheten.

Jag flyttar hem nästa sommar, men om 3 dagar får jag permiss.

Då ska jag krama friheten och när jag kommer tillbaka hit ska jag minnas den lukten.

Jag ska lägga den på ett säkert ställe i mitt hjärta och när jag är ledsen ska jag ta fram den och lukta på den, krama den och pussa på den.

Så länge jag är inlåst ska jag komma ihåg den lukten, låta den påminna mig om att efter vintern kommer våren.

// Dalarna baby 2015

Knas dagar

Hej jag heter Natta, och detta är andra gången jag skriver. Min förra text skrev jag när jag bodde under behandling. Nu har jag gått vidare har gjort min utredning, flyttat till en öppen avdelning och jag får vara hemma varje helg och på vissa vardagar.

Dagen på intaget:

Vi satt på emo trappan i Nordstan och rökte då två poliser kommer fram till mig och sa att dem ville snacka med mig, jag viste om att jag var efterlyst så jag gick med dem en bit bort där dem hade ställt sin polisbil. Dem frågade om jag viste om att jag var efterlyst och jag svarade rakt och ärligt att jag viste om det. Dem kollade sina anteckningar och sedan på varandra, då gick en av dem nån meter bort ifrån och oss och ringde ett samtal. Jag stod kvar med den andre polisen helt tyst. "Varför har du så röda ögon" frågade han mig tillslut. "Jag är pollen allergisk" dumt nog var det vinter ute och snö på marken men jag tänkte inte på det i den stunden. "Du vet väl om att det är vinter?" sa polisen och kollade på mig. "Men det finns pollen ändå". Det ända jag tänkte på var att jag kommer få fett mycket skit om jag gör pisse när jag kommer tillbaka till lilla torp, jag hade rökt sex dagar på rak och var beng som en snut. Dem sa att dem hade snackat med social jouren och att dem hade sagt att jag skulle till ett HVB hem i Trollhättan, jag vägrade att flytta utanför Göteborg och jag skulle försöka springa där ifrån, men dem tog tag i min arm och satte på mig handbojor. Alla mina vänner såg att dem tog fast mig, och dem bara stod filmade allt. Dem satte in mig i bilen och körde där ifrån, jag grät i bilen och lyssnade inte ett skit på vad poliserna sa till mig. Jag kollade ut genom fönstret och jag kände igen

vägen, vi var i bergsjön. Vi var inte alls på väg till Trollhättan utan vi körde in på området där Björkbacken ligger. "varför är vi i bergsjön?" men ingen av poliserna svarade. Polisbilen stannade och föraren gick ut. Ingen av dem snackade med mig, jag kollade ut ur fönstret och polismannen öppnade dörren, han stod med två tjejer. "Hej, välkommen till Björkbacken, du ska inte bo här på denna avdelningen utan du ska till avdelningen Västan" Den andre polisen tog tag i min arm, och vi gick över gården och upp för en trappa och in genom en dörr. Poliserna lämnade över min mobil och laddare till personalen. "Lycka till nu" sa dem och gick ut ur dörren. Där satt jag på golvet, jag visste inte vad det var för behandlingshem jag hade hamnat på. "du kan lägga jacka och skor här och dina kläder där och gå in i det rummet där" sa en tant och pekade på lite olika platser. Hon ville att jag skulle fucking ställa mig naken framför en äcklig gammal tant? "e du fucking barnpedofil, ska du stå och kolla på mig när jag är naken, ditt äckliga svin?" jag reste mig upp och gick mot dörren. Den var låst. "du har hamnat på en låst avdelning, här är dörrarna låsta och du kommer ingen stans". Vi satt och pratade i tre timmar innan jag gick med på att göra intaget. När jag hade duschat och fått deras kläder gick vi in på avdelningen, jag fick röka och gå in på mitt rum. Whaa haha, asså rummet var inte som jag hade trott mig. Sängen satt fast skruvad i väggen, bordet va fast skruvat allt var fast skruvat, plus att sängen var tvär hård. När dem väckte mig sa dem att jag skulle flyttas, till en annan avdelning. Det kom två personal från en annan avdelning som hämtade mig, vi gick in genom dörren och då sa dem att jag hade kommit till en behandlingsavdelning där man max kunde bo på i fyra månader. Avdelningen hette kompassen, och i soffan satt en tjej jag kände sen innan. Jag bodde på kompassen i fyra månader och två veckor och gjorde en utredning.

Efter det så flyttade jag till Östan en öppen avdelning där jag bor nu, och har bott på i ett år snart. Östan är en ganska chill avdelning, man åker ut till olika köpcentrum, till gymmet och på vissa stora aktiviteter som skidresor, värmlandsresa och Kolmården. Nackdelen på östan är vissa personal, men annars är det helt okej eftersom jag får åka hem varje helg, rida på måndagar och ha mobiltid en gång i veckan.

Jag flyttar hem om 3 månader, alltså samma dag som sommaravslutningen ☺ Det ska bli sjukt soft att få komma hem och att slippa sis och deras regler.

Av: Natta

Shoo fans

Kroniz här, bor på bb i gbg det är coolt och swag. Är hemma varje helg, har 3 promenader i veckan för att kommer aldrig få stadsbesök som alla har utan jag. 1 like = 1 prayer.

Lever det coola livet hänger i allum varje dag! Är med min bästa bror d, hon är ganska swag.

Har en gång smugglat in min dator på mitt rum och kollat på film och serier, har en macbook air från min förra skola!! ;-))) Sedan var min mamma golarN för att jag kom försent till mitt behandlingshem. Gråter över detta varje dag.

Är 15 bast!! Vill hälsa mina bästa bröder från såsen!! Kärlek och respekt mina vänner!

Har ej råd med märkeskläder vill ha, alla i stallet där jag rider tror jag är rik för att jag har hv polo ridbyxor, men egentligen lever jag på soc. Har en wannabe polo tröja men egentligen är den fake och köpt på ullared.

Här får ni mitt livsmotto: Lev yolo, ha swag.

Min katt heter Kaspan, han är svart och cool. Han kan dansa.

Ha en bra och fortsatt trevlig dag mina vänner och fans, adjö vi kanske hörs igen, om jag inte är död.

Kroniz

De bara du själv som kan göra skillnaden

Ute hela nätterna me polarna, tableterna o spriten som ökade, efterlyst i flera månader, gick ej till skolan, kunde ej hantera vardagen. Ångesten som kom hela tiden och tog över kroppen visste ej hur jag skulle bära den. Flytt dit och flytt hit, för mycket flytt och för mycket nytt. Sova i trapphus o gå runt dag in och dag ut hungrig. Såna grejer är vanliga nu i vårt samhälle, man tar grejer som man blir helt borta o beng av, man gör impulsiva saker utan att tänka sig för. Det blir som en vardag. Man skapar drama o bråk utan att märka de men alla runt omkring fattade de. Driftar omkring som om tiden står still. Slösar sina cash på doi o spenderar tiden alltid me sina sama gamla bröder. Tiden står still för en men helt plötsligt vaknar du upp o börjar reflektera o inse saker som hänt i ditt liv. Du sitter där som en pundare utan att ha ens märkt det. De så sjukt att ej märka saker o minnen man försökt förtränga börjar plötsligt komma upp i huvet o man inser vilka sicka grejer man faktiskt varit med om. Att sitta såhär utan någon frihet har fått mig att tänka på allt exakt allt. De skrämmande hur de bara dyker upp delar av sitt liv i huvet från ingenstans. Det enda man gör här är att tänka och ju längre tid man tänker desto mer ångest får man. Man börjar ångra och man börjar tänka om. Jag vet nu vad jag bör och inte bör göra när jag kommer ut. Det här har varit en grov läxa för mig att lära. Jag har lärt mig att uppskatta människorna jag älskar. Ta vara på tiden jag har i livet för vem vet från ingenstans kan allt bli rivet ner.

De bara du själv som kan göra skillnaden.

De tror de gossip girl,
De tror de glamour,
Men så fort du kommer in,
Det blir CSI bror.

Hähä/ N.A.K.L.W, Uppsalatown

En längtan om att bli fri

Jag har en dröm, en önskan om att få bli fri min ångest.
Smärtan värker
Ingen märker
Att vara ensam är inte kul
Jag känner mig som ett tredje hjul
Jag vill få känna glädjen i laget
Istället för att släppa taget
Jag orkar inte mer
Men det är inget dom ser...

Vägen till friheten känns lång. Jag måste ta ett steg i taget. Det känns som om ingenting blir bättre, allting är bara helt kaos i hela huvudet. Tankar som snurrar, ångest som bubblar, tårar som rinner, kroppen som skakar. Kommer det någonsin bli bättre? En gång fanns det ett hopp om att saker och ting skulle bli bättre, men det hoppet rinner sakta bort. Typ som sanden i ett timglas, för varje sekund som går rinner en bit av sanden bort. Men jag är så otroligt tacksam för all hjälp från personalen här på Björkbacken. Även om jag verkligen har haft ett dåligt beteende vissa dagar har dom stått kvar vid min sida genom allt sådant. Så jag vill säga tack till er.

Efter min tid här, när friheten väl är här vill jag ta igen allt tid jag missat med mina vänner. För jag saknar dom så mycket. Utan dom hade jag inte haft något liv idag. Och jag har fått en del nya vänner här. S, om du läser detta vill jag bara säga att jag älskar dig och saknar dig. Det var roligt att få lära känna dig och du är en vän för livet. Hoppas vi ses snart.

Nu är lektionen slut och jag ska upp och ha fika. Friheten kommer, stå ut!!

Göteborgsresa 2014 maj/juni

Jag satt på tåget påväg till Göteborg för att träffa polarna över helgen. Burken, varg, kängan, D och varg 2 var där. Vi skulle festa och gå ut på stan och göra Göteborg osäkert. När jag var framme vid stationen i Göteborg klev jag av tåget och där framme stog Burken och A med kängorna knutna och A hade sin gröna bomberjacka och Burken sin svarta.

Dem hade precis rakat skallarna. Själv stog jag där med långt blondt hår som hängde ner till rumpen och svart bomberjacka med Dr: Martens knutna med vita snören. Vi tog en lång kram och gick sedan vidare och satte oss på bussen påväg till Kungälv. Vi gick ner till ån och härjade o hade gönn. Burken råka få en flaska i huvudet av några ""skallar. Vi åkte till sjukhuset och han fick sy men det gick bra sedan åkte vi vidare till Kungälv och hade sköjj. Klockan var runt halv 1 så jag tog bussen tillbaka till Göteborg och träffade kängan och J.

Vi gick till kungsparken och hade ganska kul. Vi *** och umgicks med andra skinnskallar som va där. Dagen efter skulle vi till Kungälvscruisingen och åka impala med Jönssonligan och kolla spelning borta vid kåken. Det va Di i Jönssonligan vi åkte med. Han va fett snygg och sketatrevlig. Sen på söndagen tog vi det chill sen åkte jag hem på måndagen. Jag skulle komma dit helgen efter och det det blev så sen hände det massa skit. Jag träffade några andra medlemmar i Blood and Honour White Youth men sen åkte jag in på lövsta för jag råka bli arg hemma i fosterfamiljen jag bodde i då. Men skitsamma det va det. Höjj!

//S.

Om en tjej

Jag är sjukt tacksam att jag har hittat en underbar tjej här inne

Hon har stöttat mig när jag har behövt henne

Hon e min ängel, bästa vän

Till och med som en syster utan henne så är jag ingenting

Hon har ett sött leende

Jag kommer stötta henne varje dag alltså kan inte beskriva hur mycket jag är så tacksam

Att hon är min bästa vän här inne

Fast vi har känt varandra i 10 veckor så har jag haft sjukt bra minnen

//

9 månader

Har varit här i 9 månader nu. Är cool har swag är tobbe trollkarl mm. Älskar mina vänner mina systrar mina tjejer. Åker hem varannan helg en natt för min soc kommer aldrig på mina möten och vet ej varför, ska få kompistid. Har aldrig råd med cigg för lägger alla mina pengar på solarium och mat på kvibergs marknad. GBG 4 life. Det är inte någon som lyssnar på mig kommer nog inte ha några vänner kvar när jag kommer tillbaka.

/ DawwBaklawa trestrecklivet (majornamannen)

Hej!

Jag en tjej som flyttat från Irak till Sverige från kriget där i mitt land

vi var jätteglad det för att vi här i Sverige .

Jag har börjat skolan där som jag både och sen i skolan elever de börja mobba mig och kallade mig för dumma saker.

När det här hände så slutade jag att gå till skolan. Jag var ledsen det för att jag trodde att jag skulle kunna börja mitt liv här.

Jag blev besviken för att jag inte fick hjälp. Hade jag fått hjälp så hade mitt liv varit annorlunda. På grund av det som hände tog jag från min familj. Så jag tycker att Sos här fel att behandla tjejer som har inte gjort nåt dumt och låser in de i låst boende.

Jag hoppas att alla tjejer som är på låst kommer att få ett bra nytt liv.

Hejdå!

Lycka till!

/B

Be strong

Det började med lite små skit hemma och sedan eskalerade det bara utför. Det har nu gått 7år sen lagen tog mig i sina händer, jag är både besviken och lättad på samma gång, besviken på min familj som inte klarade av mig och lättad att jag äntligen har kommit till insikt vilken misär, en ond spiral som man lever i när man flyr från sina problem. Det hjälper inte att dämpa sina känslor hur länge som helst, det kommer en dag då allt kommer som en käftsmäll. Jag är på slutet av min behandling och ska snart börja leta lägenhet. Jag längtar så mycket efter att leva ett självständigt liv utan någon som styr.

Till alla er där ute: Fortsätt kriga med livet. Finn er inre styrka och glöm aldrig att det aldrig är försent att ändra på något!

//Madde

Hon som minns

Att fly från mina problem är det enda jag vet.

Att vara rädd, arg och ledsen är det enda jag känt.

Många gånger har jag försökt men det blir ändå aldrig rätt.

Men nu har jag gett upp, jag orkar inte mer.

Jag behöver hjälp, snälla jag ber er.

För jag vill sätta mig ner och andas så att min själ kommer ikapp mig.

Så att jag en dag kan stå upp och vara stolt jag med.

Av: Hon – som – minns

Man gör alltid sitt bästa, även om det inte alltid blir bra.

Jag var så blind, så blind att jag själv inte fattade vart jag var påväg. Hur djupt ner i skiten jag faktiskt satt. "Jag är inte beroende, jag kan sluta när jag vill." Aa jo tjena. Vem försökte jag lura?

Flyttade till ett behandlingshem för ca ett år sen, öppet dock. Kom och gick där lite hur jag ville. Drog när jag kände för det. Rökte, snortade, drack alkohol, trodde jag ägde världen typ. Sen när jag ville tillbaka så ringde jag bara personalen och bad dem hämta mig, vi åkte tillbaka och allting var som vanligt igen, höll på sådär ett tag tills min soc sa till mig "avviker du en gång till så hamnar du på p12."

"Men vafan, powermeet är ju snart, och jag ska dit jag skiter ifall jag hamnar på låst, jag ska dit så är det bara." Sagt & gjort, jag bad ett par polare komma och hämta mig, och vi drog till powermeet, jag var lyst i ca 1-2 månader och jag var verkligen 110% säker på att jag skulle hamna på låst. Så jag fuckade ur totalt, tog droger, drack stora mängder alkohol, jag sket i allt, gjorde precis som jag ville, för vafan vad spelade det för roll? Jag skulle ju ändå in på låst så varför inte passa på medans jag kan?

Sen efter ett tag så hade jag ingenstans och ta vägen, så jag drog hem. Vakna helt förstörd morgonen därpå, går in i köket för att ta en kopp kaffe till morgon ciggen. Då sitter soc där vid köksbordet. Dom sa till mig att jag har blivit utskriven från mitt dåvarande behandlingshem. "Nu är det kört", tänkte jag. Dem sa till mig att under tiden dem letar ny placering åt mig så får

jag bo hemma. Då hade jag verkligen den där känslan av att jag kan göra vad fan jag vill utan att hamna på låst. Eftersom jag fick pissa 2-3 gånger i veckan så tänkte jag att jag lär ta det lite lugnt nu asså. Så jag började knapra lyr. Dom första 2 månaderna gick skitbra, torskade inte en enda gång. Sen så helt plötsligt så behövde jag inte pissa nå mer. På 3 månader behövde jag inte lämna pisseprov, så jag började röka igen. Sen kommer dom några dagar senare och säger att dem har 2 alternativ till mig, att jag antingen ska flytta tillbaka till mitt gamla behandlingshem eller flytta till ett familjehem, 12 mil från där jag bor. Jag valde ju självklart familjehemmet. Var där i tre nätter sen stod jag inte ut nå mer. Ringde min dåvarande pojkvän och bad han sätta sig i bilen direkt för att komma och hämta mig. Sagt och gjort. Jag packade väskan och väntade på att han skulle komma. Efter nån timme så kom han, och vi åkte. Jag ångrar inte att jag drog, men jag ångrar däremot vad som hände under tiden jag var lyst. För hade jag inte dragit, då hade jag fortfarande suttit i skiten. Jag tycker det är jävligt synd att det ska behöva gå såpass långt för att man ska fatta vad fan det är man håller på med. Alla ni där ute med missbruk, är det kul att leva som ni gör/gjort? Är det kul att samla på sig mer & mer skulder för att kunna ha råd med antingen droger eller alkohol? Ingen frisk människa vill leva så. Jag började med droger för att jag försökte fly från mina problem. Jag lyckades, för stunden. Men sen då? Förr eller senare så måste du ju ta itu med dina problem varesig du vill eller inte. Så det spelar ingen roll ifall du tar till droger/alkohol. **DET HJÄLPER INTE!!!** Det fuckar en bara. "Jag har kontroll." "Ja, man vill så gärna tro det, men man har inte det alltså. Jag är ett barn, jag ska inte ha ett sånt här liv. Men ändå så är det jag själv som valt det, alla väljer ju vilka vägar man ska gå. Nu idag har jag varit ren i 193 dagar och jag har aldrig mått bättre. Jag har fått såå många chanser, men jag har valt och sumpat dem. Och nu sitter jag här, denna

chans ska jag tåma ta vara på. För man får inte hur många chanser som helst i livet. Jag vill ha ett liv, jag vill ha en framtid. För vi allihop vet att gör man ingenting åt sitt missbruk. Så sitter du där, i en ruttan lägenhet, med en kanyl i armen. Efter ett tag så orkar man inte bry sig, man prioriterar droger före mat. Man gör allt för att få de där lilla ruset. Men hallå, ta tag i det innan det är försent. Det kanske ser jävligt mörkt ut, men vill du så kan du. Det är ett helvete, det tar tid. Men det är sååå värt det kan jag lova. Bara du bestämmer dig för att du ska fixa det så gör du det. Ge förhelvete inte upp. Så snälla ni där ute. Jag hoppas ni verkligen tar tag i era liv nu. Annars kommer allting gå runt i en cirkel om & om & om igen. Missbruk, Behandling, Fri, runt och runt och runt igen. Det är enkelt och falla tillbaka, men det gäller bara att stå på sig och kämpa emot, för det är du som styr över drogerna/alkoholen, dom styr inte över dig. Även fast det känns så, men det är inte så. Som sagt, ta ut tummen ur arslet och fixa era liv. Och ni som tagit er ut ur ett missbruk, jävligt starkt jobbat! Ni ska vara väldigt stolta över er själva. För det är VI värd.

"If you feel like giving up, remember why you held on for so long."

Peace!

//

En nummer i programmet.

- Shit, hur mycket ska du he iden?
- Haha, lagom mycket.

Vi stod ute i vinter kylan, vi gjorde en, jag slickade på ena sidan så att den skulle brinna jämt och fint när vi tände den.

- Vad kör vi?
- Puff puff vad annars?
- Aight undrade ba.

Shit man kände sig så tung men när man åker in känner man sig så liten. Det började med att ta ett bloss sen vidare till att hassla beckna och robba. Det känns som att man äger hela världen, man kunde se ner på alla andra. Man hade sitt gäng sin familj sina bröder, men jag varnar dig livet är inget game, tänk på det när du blir huggen i ryggen av den som kallat dig bror, då är det världen som ser ner på dig du är bara en siffra i mängden som alla andra, när allt para flyt försvinner vänder alla ryggen till det är då man ser vilka som står upp för en. För det första blosset verka bra andra blossen likadant tredje gången är en för mycket. Sen bor du där tog gatans väg allt försvinner du är mer inne sen kommer psykosen överdosen och döden, hur många ska falla innan du fattar och inte pallar, lägg av med skiten och fall aldrig tillbaks igen, du tänker säkert vad fan vet du, men jag vet har gått den här vägen åt fel riktning sen barnsben, sluta innan du kommer vakna av ett pistolskott utan för du e inte tung allt för ung så mannen vad leker du spela inte dum...

/L.

Fri i sex veckor, på över tre år.

Den 21 februari 2012 blev jag inskriven på ett HVB hem i ***köping. Där var jag inskriven i ungefär sex månader men var på rymmen i ca tre månader. Jag hade missbrukat i fem år och skulle fylla arton år om fem månader. Men jag rymde hela tiden för att missbruka för att vara med vänner och missbruka lite till.. Jag hade en barndomsvän som också bodde i samma stad och som mådde väldigt dåligt då, vi hade inte haft någon som helst kontakt på fem år av olika andledningar och jag är en människa som bryr mig mer om andra än mig själv. Tjugofyra av dessa avvikningar var till henne för att hon skulle ta sitt liv, hon hade bråkat med sin kille, hade abstinens, bråkat med någon kompis, killen hade slått henne. Jaa det kunde vara precis vad som helst som gjorde att hon skulle ta sitt liv. Jag blev orolig och rymde till henne, gång på gång. Dom andra rymningarna var till andra städer och till andra vänner. Till slut fick jag låna en lägenhet av en kompis som satt på lvm. Under tiden jag hade den här lägenheten hade jag några inneboende hos mig och vi "jobbade" och blåsa människor på pengar för att få droger och kunna överleva dagen. Vi lyckades jävligt bra vi fick ihop 46 000 på drygt 2 månader. Men allt roligt har också ett slut så jag fick beskedet att jag har fått lvm och skulle åka in på en P12'a. Jag försökte hålla mig ute så länge jag kunde, men blev av med min lägenhet så jag blev hemlös. Polisen hittade mig och blev körd till det nya hemmet efter 4,5 veckas avgiftning för alla Benzodiasepiner och andra droger jag hade i min sköra kropp. Fick bo på det nya hemmet i 1,5 vecka tills jag vaknade upp på morgonen av att polisen väckte mig och sa att jag skulle följa med dom upp till Stockholm. Jag fick en kort förklaring på varför jag inte skulle få vara kvar på denna hemmet. Förklaringen var –Vi har packat dina grejer du

får ej vara kvar här för du är alldeles för aggressiv. Och vi kan inte hantera de. Det var den förklaringen jag fick. Dom slängde i mig 600 mg lyrica och 40 mg suprema för att jag skulle hålla mig "lugn" under resan. Resan upp till Stockholm minns jag knappt för jag låg och sov hela resan. Jag bodde i Stockholm i arton månader, jag var på rymmen och efterlyst tre utav dom månaderna. Det var en riktig jävla skit sommar rent utsagt. Jag skulle fylla 19 år och var hemlös för andra gången i mitt liv. Jag knarkade varje dag, hela dagarna och nätterna knarkade jag inte så sov jag. Det var allt mellan E och subb en riktig cocktail med andra ord varje dag. Men det tog slut, så jag åkte fast 5 gånger tog polisen mig den sommaren men eftersom jag hade ett Danskt pass så visste inte polisen att jag var jag eftersom det inte fans några fyra sista siffror i. Men den femte gången var det dags och jag åkte fast av polisen blev körd till det hemmet jag blev utslängd ifrån sex månader tidigare för att över natta en natt i väntan på transport upp till Stockholm igen. Så då blev jag inlåst i åtta månader till sen fick jag en lägenhet i Alingsås en bit utanför Göteborg och det tog mig 4 dagar att falla tillbaka i ett missbruk. Så var vi på ruta ett igen... Det gick åt helvete efter 2 månader på rymmen blev jag häktad i 10 dagar hade min rättegång men blev friad likförbanat fick jag sitta i häktet 2 dagar till för att vänta på transporten hit där jag är idag för andra gången sen i juli 2014. Jag flyttade här ifrån den 8de november men började knarka o rymde och blev efterlyst igen. Så den 16de feb kom jag hit igen och är här för sista gången om 3 månader fyller jag 21 år och blir av med detta LVU:et för gått och hoppas att det kommer gå bättre denna gången än alla andra gånger. Men egentligen varför skulle det göra det !? Allt jag vet är att jag kommer softa så mycket jag bara kan med den finaste killen i världen och ta det som de kommer.

// R från Göteborg

Från Dalarna till Norrland

Den 10/12-2014 blev jag hämtad av polistransport hemma hos min pappa och blev skjutsad till Gävle till en jourfamilj, dagen efter rymde jag där ifrån och tog mig tillbaka till Dalarna där jag letade upp min pojkvän, KP. Fick tag i en massa Ritalin och Concerta och höll mig vaken över natten. Fredagen, 12/12 hittade polisen mig och körde mig till ett ungdomshem i Norrland och jag var nu placerad på min första SIS- institution. Idag är det den 20/1-2015 och jag har varit här i lite mer än 35 dagar. Den 22, på torsdag ska jag flyttas till ett HVB hem i Södermanland vilket känns bra. I förrgår fick jag ett samtal av min mamma som berättade att en närstående, min bästa väns storebror, har hittats död i sin lägenhet och orsaken är oklar. I går var jag inne på mitt rum vid 23 tiden och jag hör skrik utifrån avdelningen, jag springer ut och ser att min fina F har försökt ta livet av sig inne på toaletten. F har inte bott här i mer än 3 veckor och under dessa veckor har vi blivit som systrar. Jag hamnade i chock och började gråta och skrika och försökte ta mig in till henne när hon låg där på toalettgolvet men personalen höll fast mig. Tillslut kom jag in på toaletten och satt med henne tills ambulansen kom. Jag somnade inte förrän halv nio i morse och vid halv elva vaknade jag av att F kom in på mitt rum och berättade att hon hade stuckit från sjukhuset och tillbaka till avdelningen för att hon vägrade lämna mig utan att säga hejdå. F mår bättre nu och jag har suttit med henne hela förmiddagen tills nu och pratat och gråtit och skrattat och skrikat.

Min tid på Ungdomshemmet här i Norrland (som jag inte får nämna namnet på eller vilken kommun det ligger i) har varit både bra och dålig, jag har träffat människor som kommit hit

från helt sjuka situationer och som varit med om sjuka upplevelser. Jag har träffat en massa människor som är så sjukt starka, tjejer som inte träffat sina familjer på år och dagar men som mer än allt förtjänar att få komma hem. Tjejer som kommit hit på grund av missförstånd och tjejer som verkligen behövt vara här med tanke på omständigheter som inte hade kunnat sluta i annat än överdoser eller självmord. Jag har blivit en erfarenhet rikare under tiden här, trots att den varit kort. Jag har lärt mig saker om mig själv, om andra människor, jag har sett saker som jag inte trodde fanns.

Första veckorna här var pest och pina, jag ville inte vakna, jag ville inte socialisera och jag ville minst av allt vara placerad på en låst avdelning. Jag har träffat personal som jag älskar, men också personal som jag inte kunnat hantera. Jag har kommit på kant med vissa tjejer och vissa tjejer har varit som systrar för mig.

Men jag kan säga att ni tjejer, som bott här med mig under Januari 2015, ni är min familj. Jag älskar er, kommer aldrig glömma er och jag kommer alltid minnas er för vad ni gjort för mig här. Ni är underbara, mina små pinglor och jag kommer tänka på er varje dag efter min tid här. Detta är inte sista gången vi ses, vi kommer ses igen, men den gången på utsidan, utan LVU och utan massa myndigheter som är på oss hela tiden och analyserar varje steg vi tar. Jag kommer kämpa för er.

F – min storasyster, tack för att du finns. Jag tänker på dig hela tiden, och är så sjukt glad att jag träffat dig.

M – du har ett hjärta av guld och du kommer fixa detta

B- du är en underbar tjej som minst av allt förtjänar att vara här, du är underbar, glöm aldrig det. Det kommer inte ta lång tid innan du är hemma igen, puss på dig

O- du har inte varit här länge men det jag kan säga är att du är sjukt stark efter vad du fått se och gå igenom

P- du är en stark tjej, som kommer fixa det här. Trots allt

Tjejer på Vemyra, "Hagen" – Januari 2015, jag älskar er alla mina bitches. Fixa det här nu, jag glömmer er aldrig.

Och till er alla som sitter och läser denna bok, ni har alla era problem. Men försök att inte skapa problem som inte finns, gör det bästa av situationen och ta er ur skiten och tänk på dig själv vad du än gör.

"Jag behöver inte någon som lyssnar när jag pratar, jag behöver någon som förstår det jag säger"

"You don't know how sick you are, until you try to recover"

"Would you like you, if you met you?"

/ "Shakke" - Dalarna.

Ja då sitter man här i Bärby skolan och skriver en text IGEN till sisboken!

Fan jag tror det är tredje eller fjärde gången jag gör det. Ja lite om mig själv då. Jag har varit placerad på sis sen jag var 11 år och är snart arton. Ungdomar på sis antingen hatar mig eller tycker jag är en ganska skön snubbe. Men vet ni vad I DONT GIVE A FUCK! Folk får tycka vad fan dom vill om mig. Jag gör min grej och vill bara komma härifrån. Jag har varit riktigt skev alltså tro mig. Från att få ständiga utbrott och inte kunna koncentrera mig så kan jag kontrollera min ilska ganska ofta visst ibland skriker jag och det går larm men det e väldigt sällan det händer nu för tiden. Jag kan sitta i skolan för det mesta och koncentrera mig. Jag har bott på klockbacka 6 gånger. Många tror det är värsta hårt och allting men det är inte så riktigt. Även om avdelningsföreståndaren ibland vill framstå som en hårding så är han en stor teddybjörn. Han sa en grej till mig som jag aldrig glömmer, jag skojbråkade med honom och då sa han med allvarlig blick till mig, du behöver inte mer våld i ditt liv du behöver kärlek kom och ge mig en kram i stället. Dom orden har liksom fastnat i mitt huvud typ som ett mantra. Personalen visst dom är stora och dom kan se farliga ut men alla är riktigt snälla killar. Visst dom backar ju inte om du vill testa dom men man vet vad som gäller, det är raka puckar som det ska vara. Sen nu bor man i holken, och ja avdelningen heter faktiskt holken ganska roligt namn med tanke på, ja ni förstår nog vad jag menar;). Jag är så jävla glad att jag hamnade här på Bärby. Biträdande intuitions chefen har kämpat som fan för att jag ska få bo öppet och hade bra.

Jag har mycket att tacka den mannen för. Sen har jag även hela holkens personalgrupp att tacka för allt. Även F L och M. Även om jag skriker på er ibland så betyder ni mycket otroligt mycket för mig. Det e ganska sjukt egentligen, jag har aldrig glidit några vuxna närmare än alla som jag rabblat upp här. Jag vill passa på och tacka a för att du alltid har funnits där för mig. Det högg i mitt hjärta när du berättade att du har fått ett annat jobb. Visst jag e glad för din skulle men det blir inte som innan när vi ses varje vecka. Tur att du bor hyffsat nära så jag kan komma o banka på dörren om du inte kommer och hälsar på mig tillräckligt ofta! ;=)

Ja det var väl allt för mig antar jag. skicka brev till mig ni som känner mig och sitter ni vet ju vart jag är nu ;=) ha det bra till alla som läst detta och lycka till i livet tack för mig!

F den tjocka och glada pojken:D

Hur jag har fördärvat mitt liv.

Innan sommarlovet började så gjorde jag nåt dumt. Jag kallar mig Hälge här. Ja som sagt jag gjorde nåt dumt när jag insåg det så ringde jag 112. Ambulans polis kom jag ljög först sa nåt annat till polisen när de frågade mig vad jag har sett.

Så ville jag hänga med till stationen, där tappade jag kontrollen helt å hållet bråkade med polisen. Fick 6 st. på mig höll på i 10 minuter sen satte de hand klovar på mig. Tog ut jag fick luft sen inne igen och sen till Varbergs sjukhus. De tog denna test på mig sen sa de att jag skulle åka hem men de gjorde de inte.

De gjorde nåt som kallade stafett pinnen det är att de åker med mig ut till gränserna till deras distrikt och lämnar över mig till nästa patrull. Efter mång byten kom jag till sis i Kungälv AVD hälen satt där i 2 månader. Där fick jag mitt första alarm men inget hände.

Sen efter det så hamnade jag på BUP i Halmstad var när mitt hem i Torup där satt jag i en vecka sen hamnade jag i ett HVB hem och strulade till det där. Och efter det så hamnade jag i Småland på mitt andra sis hem där satt jag i nära månader och blev utred och de som gjorde det heter nånting och

Nu sitter man på Bärbyssungdomshem och sköter mig så gott det går. Tack för mej

Hälge.

Shoo mitt namn är N och jag är från uppsala.

Mitt liv som kriminell började som elva åring eller vad soc och svergies befolkning tycker är kriminellt , jag började smått börja röka cigg, baxa från affärer osv. jag åkte dit ganska ofta men jag gillde de små kickarna man fick av att göra sånt. När jag blev 12 skicka soc i väg mig till mitt första familje hem där jag bode två månader och sen jag fuckade upp där och jag blev iväg skickad till ett behandlings hem i Norberg i västmanland, där jag bode i 8 månader, sen fick jag flytta vidare till ett familjehem i fagersta, där jag bode 1,5år, jag började sköta mig tränade varje dag, började skolan, fixade upp mitt liv, men efter 1,5år började jag smått med droger och börja skita i skolan och blev utslängd från mitt familje hem och fick flytta vidare till ett nytt familje hem i kumla som ligger utanför örebro. Jag bode där cirka 6 månader. Jag började skolan där och träffade redan första dagen i skolan 3 tunga shonos. vi fyra fick direkt kontakt tillsammans vi började chilla kant varje dag med varandra, vi rökte på varje dag och gick på haffla varje helg. Efter några månader började jag och en shono beckna spice i kumla, vi va dom som folk kom till om nån ville ha spice, vi drog in 4-5 lax i veckan och de kändes som om vi levde livet , sen började vi själv röka spice och blev helt fakkt upp. Vi hatade spicet men älskade ruset, rykterna gick snabbt i kumla att de va jag och min homie som becknade spice, vi båda fick husransakan då och då. Efter alla husransakan hittade shori 5g spice i min bokhylla som va till eget bruk så kom undan ganska lindrigt och då bestämde mitt familje hem att dom inte ville ha kvar mig där längre, så jag fick flytta till ett nytt familje hem i ljusdal, mitt ute i ingennstans riktig bonde ställe, jag bode där 1 månad

, sen jag blev drog fri och allt började bli bra och jag skulle så småning om börja skolan där, men en kväll på vintern 2013 så fick jag höra nånting som förändrade hela mitt liv. Jag minns allt som igår. Jag kom hem efter ett grymt gym pass och jag sitter i bilen på väg hemmet , när jag kommer fram till hemmet går jag in och möter då en dyster blick av en av familjehemmet gärrin då hon kollar ledsen på mig, men jag tänker inte på de och går in i mitt rum och kollar som vanligt på luren och går in på facebook och de första jag ser att folk skriver vila i frid B**** loco. Jag får direkt tusen tankar i huvudet jag säger för mig själv nej nej nej de här kan inte vara sant min bror kan inte va död jag snacka med han för en vecka sen. Jag går till halen slänger på mig jackan och går ut på altanen och tändar en cigg, tar luren och ringer min morsa , efter några signaler svarar min mamma, hon låter lite dyster men annars som vanligt , direkt säger jag till henne är B**** död? Morsan börjar direkt försöka prata om nåt annat så jag skriker är min fakking bror död!! Då hör jag min mamma börja driket skrika av gråt och säger att han dog igår i överdos , jag slängde luren i vägen och gick ner på knä och skrek och grät, jag låg där på snön och grät i 10-15minuter sen jag kollade upp mot himlen och skrek gud varför tog du min bror! Jagg reste mig upp och boxade sönder väggen till blodet började rinna från min händer.

Samma kväll skjussa de där familje hemmet hem mig till uppsala till min familj. När jag kom innan för dörren mötte jag mina två systrar och mamma, vi alla sörjde flera veckor, jag kunde inte sova på flera dagar, efter en månad började jag gå ut och träffa mina grabbar och jag hamnade i djup depression och började med droger igen, jag började röka varje dag minst en beshlik, för att få ut mina aggressioner började jag slåss allt oftare, men sen pengarna tog slut och jag började göra inbrott varje dag för att få pengar till droger och va allt oftare ute och va

nästan aldrig hemma. Jag gick upp 12-1 varje dag, gick ut fixa pengar, haivade en beshlik och softa hela dagarna med grabbarn och kom hem runt 1-2 på natten varje dag i 6 månader. Sen torskade jag för 2 innehav av droger, olaga vapen brott, 3 misshandel, så jag fick ett LVU och efter sommaren 2014 hamnade jag på ett till behandlings hem utanför söder-tälje, bode där 3 månader och jag började smuggla in droger där med och torskade på pirri där och dom sa att jag inte kunde bo kvar där och att jag skulle in på låst, så jag taggade där ifrån och tog mig till eskilstuna och tog tåget där ifrån till uppsala, jag träffade min grabbar i orten, samma dag som jag taggade från behandlingshemmet. Vi satt och mecka en, medans vi kickade en va vi på väg hem till en kompis där jag skulle lämna mina väskor, vi satt hemma hos han jag och några grabbar och chilla kant halva kvällen med lite äzzi. Runt elva på kvällen skulle vi tagga på ferre, på vägen dit när vi skulle på ferren så kom shori och haffade mig samma kväll. Jag såg shori bilen åka och sakta in när dom såg oss, när dom stanade bilen la jag en ax, shori dom öppnar bil dörren och axar efter mig och cätcha mig några minuter efter. Dom brotta ner mig på marken och och satt handfängsel på mig, och sen kasta dom in mig i bilen, dom körde mig till SIS ungdomshem Bärby som ligger utanför Uppsala. Och nu sitter jag inne på bärby, har vart här nu 2månader och ska vara här yttligare 3 månader till, och efter vet jag inte vart jag kommer hamna.

Jag har berättat kort fattat om mitt liv sen 2010-2014. Men jag säger bara de här är inte ens hälften de jag har gått igenom. Tack för mig!

Vila i frid min älskade store bror <3

Sis berättelse.

Tja igen det är samma snubbe som skrev min tid på sis/inlåst eller vafan den texten hette ... men kolla sidan 126 eller 127 tror det är någon där som är min ifrån sis berättar 2014 i alla fall.

Det startar ju med fel polare glöm inte det.

Men nu har jag flyttat till Bärby men vem fan är glad för det, att ha ett liv där man sitter in fucking låst suger ju mer än en damsugare ... palla att jag ska sitta här tills våren eller till och med början av sommaren ! säääämsta !!! helvete jag kunde ju ha varit hemma nu med min familj och flickvän ... vara på Dreamhack ! de suger ju det här de är ju inget liv, man blir ju institutions skadad ... jag klarar ju inte ens av att vara på stan längre, där det är mer än 20 personer runt om kring mig, utan att jag kollar över min axel eller blir nervös och stressad. Jag blir ju fullständigt galen av detta så kallade liv ... fan alltså, btw förlåt för jag svär men jag måste ju "uttrycka mina texter" säger min Svensk lärare ... i alla fall fan alltså! galet liksom ... avdelningen är ju kaos för det finns ju 2 som gör mig galnare än en pundare som inte får sitt tjack ... varje gång man ser någon av de 2 som man gör typ var 30 sekund så vill man ju slita av huvudet på dom och pissa i hålet och sätta tillbaka huvudet på dom igen ... man är ju ledsen konstant och har grov ångest jag har ju till exempel 2 olika terapier och båda går ut på samma sak det bevisar ju bara hur dåligt jag mår och den personen jag har den ena terapin ihop med ... men fuck that jag ska klara det och komma ut igen och inte blir sämre än vad jag redan är ! ☺

//

Den långa milen

Sho, mitt liv har sätt ut som för många andra, mycket skit som liten och med åren värre och värre kriminellt tänkande har jag haft jämt eller så länge jag minns och droger kom in tidigt i mitt liv. De tog över mitt liv men de viss jag inte då när jag börja vid 11a de är nu jag förstått de, nu är jag snart 17 år. Klarade mig rätt bra tills jag var 14, från 11 till 14 va livet en dans på rosor tyckte jag, bekna ritt, soft med grabbarna, doade rätt mycke, bråka ganska mycke så fick många anmälningar och torskade på up så vid 14 så skicka dom mig till HVB-hem Davigsbrogård flytta hem efter 7 månader och hemma rätt snabbt tbbx till de vanliga.

På 5 månader hade jag fått lära mig den hårda vägen på riktigt. De såg inte ut som för ett år tidigare jag vart mycket värre på den tiden hemma. I december flytta jag till HVB igen de var 12-steps men punda där och fick flytta till ett annat HVB men rymde, vart tbskickad dit och fick flytta till familjehem i dalarna, bästa familjen, tog mycke droger och ryngre där och knasa som alltid och de känner jag ånger över idag.

Tagga därifrån och prata till mig kontraktvård på hemmaplan! Sommar 2014 hände mycket knas och gjorde fucked up grejer och punda sönder, fick domar på mig och åkte på avgiftning self help men efter sänkte dom min dos, pallade inte må sådär knari så jag djibba hem igen och va på banan igen (mådde bra igen) 2 dagar senare skickka dom mig till Ryds Brunn de va mitt första låst. Där va de tvärkefft och jag vart ofta isolerad så dom flytta mig till Bärby avd Sirius och de ställe gilla jag men straffa ut mig efter nästan 2 månader så jag vart förflyttad till en ny avd dom har här på Bärby som heter Viilan och de är tvärsjysst här.

Ska sitta här till jag ska vidare till Sundbo för behandling. Har fått bra medicin en ny sort tung! Hoppas jag e ute till nästa år i alla fall och då ska jag plugga och betygen, träna och leva mitt liv fri. Sammanlagt har jag varit på HVB, familjehem, Sishem i 1 år och 8 månader. Trött på att vara helt sluten och ha staten som boss men vad ska man göra broshan. Ta vara på livet och ha det bäst, må bäst! Kepp your head up även om du skakar galler igen. Ses snart igen, älskar er min family, min bror, ärligt! Och alla grabbar hemma!

Min bror, saknar dig bobba! R.I.P

E.M

Mannen, myten, legenden!

Shoo vi kan kalla mig Mr.J. Jag kom till Bärby den 8 Augusti. Efter att min mamma och bror hade ringt och anmält att jag behövde akut LVU. Den här sommaren 2014 var den mest kaos faktiskt. Jag och ett par polare hängde mycket med red&white. Vi langade spice-pulver. Och självklart rökte vi alla. Men sömnproblemen blev svårare så vi börja mixa det med sub också.

Och vi hade svårt att betala hyran hemma, så jag betalade halva hyran hemma. Jag kommer ihåg att det med drogerna bara blev värre, svåra abstinenser spydde rätt mycket. Vi beställde från England och det var varje vecka ca 200-250g vi slängde iväg. Men det tog alltid slut och eftersom vi rökte själva vart det väldigt jobbigt medans det var på väg, då fick vi klara oss på alkohol och allt annat vi kom över.

Dom flesta sa att jag skulle dö om jag fortsatte, ett tag spydde jag blod och hosta svarta klumpar. Mådde dåligt både fysiskt och psykiskt fick utbrott varje dag, började bråka med allt och alla. Och med mamma hela tiden, det var en väldigt jobbig period i livet.

Men vi fortsatte och en kväll vart jag osams med min bror, vi stog på en innergård och tjaffsa, sen när jag skulle gå försökte han backa över mig, så jag sköt in i hans bil med en kolsyre-pistol. Senare på natten kom polisen, gjorde pisseprov på mig och en kompis beslog tog vapnet. Hade 7 husransaker på typ 2 månader, är misstänkt för grovt narkotika brott, och lagning.

Har suttit här i 4 månader, har ca 10 kvar på låst avdelning, sen ska jag vidare till utslussning. Sen kanske jag får komma

hem om det går som det ska. Hoppas bara allting går bra. Saknar mina vänner friheten och mamma. Får sitta vid datorn 30 minuter i veckan, då har jag chansen att prata med alla. Vi får ringa samtal max 30 min om dagen, och vi får bara ha folk som socialen godkänt på våra samtalslistor, alltså har jag inga vänner att ringa till. Min social säger att jag måste sluta umgås och prata med dom jag vart med.

Men hur ska jag kunna sluta prata med mina vänner?

Dom förstår inte hur det är att behöva vara inlåst, va tvungen att lyssna på personal 24 timmar om dygnet. Man får inte ens gå ut. Är på en utredningsavdelning, vi får åka ut 1 gång på hela utredningen. Om du tycker det är kul att hålla på tänk på den här texten, för jag trodde jag var en vinnare och förlorade allting.

När jag kommer ut härifrån hoppas jag få jobb, vill aldrig se mörkret som förlänger alla bloss längre. Har tröttnat rätt mycket på allting, känns som min livsglöd har släckts. Har fått en ordentlig kontakt med mamma igen, men skäms så mycket över det jag har gjort. Har blivit sams med min bror också. Fått en bra vän på avdelningen också. A han går runt med kjol.

Men jag saknar mitt crew överhuvudtaget.

//

Så jävla less på att vara inlåst

Just nu gör jag behandling på sis och det var bra de första månaderna men nu är det bara samma grejer hela tiden om och om igen. Det gör mig förbannad, varför ska man sitta inlåst för att göra om samma grejer om och om igen? Jag har lärt mig mycket och vet vad jag ska göra för att kunna klara mig där ute. Så för mig känns det helt onödigt att sitta tre månader bara för att repetera. Den svåraste utmaningen är när jag ska komma ut. Jag känner att jag kan klara det den här gången så jag är taggad på att visa alla att jag kan! Jag är så jävla less på att behöva vara inlåst och bli behandlad som en hund i koppel. Ska bli fett skönt att komma ut och jag ser framemot det bara att kunna gå själv utan någon personal kommer bli det bästa. Jag hoppas att det blir snart men eftersom att det är soc som bestämmer så går det inte fort det gör det aldrig. Ibland vill man bara ge upp men det gäller att fortsätta kriga även fast det känns tungt, det kommer bättre dagar.

//

Jag älskar dig ändå

Du var den som alltid fanns där för mig i alla väder. Du sa alltid "jag älskar dig grabben", men vart är du nu när jag behöver dig som mest?

Du kasta mig och gick. Det var du som tillsammans med mamma gav oss mat, kläder – har du kärleken kvar än? Du lärde mig att stå upp för min sak, va en man. Men vart är du nu? Vad är du för en så kallad man?

Du bara försvann ut ur mitt liv för fyra år sen. Titta på mig nu. Sitter här på låst men det har varit mycket motvind, mycket blåst. Men jag ska fan klara det här utan dig. För du kasta mig och lämnade mig själv.

Det här är ångest och misär.

Jag lovar det tär

Jag svär.

Det är mycket ångest och ilska, men även saknad. Det är tack vare dig som jag är den jag är, varför vad du tvungen att göra så här?

Du har gift dig med en annan och skaffat en ny liten unge, en ny familj. Är jag inte längre en del av ditt liv? Om det var så du tänkte så kan jag inte annat än att gråta för att för mig är det svårt att förlåta, för du lämnade mig i slutet. Speciellt i detta skicket.

Jag hatar mig själv och dig för sakerna som skett. Men en sak vill jag att du alltid ska veta.

Jag älskar dig ändå.

Pappa.

//

Livet som en badmankillah

Wagone orten kille som sitter i ungdomshem helt hypad att kasta stenar på polisen bränna bilar gör allt. Kommer till sis ungdomshem och försöker göra kaos men de funkar inte, för att personalen är stora som berg. Första dagen jag skulle komma hit så hade jag inställningen att göra kaos här sitta och använda droger som vanligt försöka göra strul, men så fort farsan balo skulle hämta mig så blev jag rädd haha, han va skit stor och bestämd.

Men jag hade inställningen att fucka upp hela systemet fortfarande. När jag kommer in i intaget ser jag en pundare som sitter där helt drogad och helt slut. Kollar på honom och tänker vem fuck är den här lallaren. Dag in och dag ut sitter jag där och kollar på filmer. fick inte se andra ungdomar för jag inte hade en grön prick. Men efter en vecka så fick jag en grön prick och fick gå in där alla 7 personer var, jag var helt hypad skulle fucka ur nu. Jag kommer in ser alla är helt trötta på livet så jag går kant kollar läget och ser hur dom är som personer om dom är flippade som jag eller om dom är som hårsare som skiter i allting och kör sin grej.

Jag blev så dum där inne så jag tänkte ska rymma. Jag kollade på filmer hur dom rymmer och personalen var inte beredda på det. Dom märkte inte någonting, att jag kolla på såna filmer. Kollade tiden exakt när dom öppnar dörren räknar hur många sekunder det tar från mitt rum till dörren. Fick ha internet i 30 min varje vecka så jag skrev till min brorsa att plocka upp mig klockan 12.04 i Bärby torsdag nästa vecka. När jag var klar så gick jag in i mitt rum och försökte täcka larmet som var på min dörr medans personalen var borta som vanligt.

Tillslut hitta jag den och la en papperskartong. Jag pratar inte med någon var arg hela tiden på allt och alla ville bara ut därifrån. Lördagen så är det film mys hos oss så alla kollar på film förutom jag, för att jag hade satt alla filmer och tyckte film mysen var riktigt obekväma för att det är många killar i ett rum som jag inte känner. Så jag sitter i mitt rum och räknar minuter tills personalen kommer till mitt rum och det tog exakt 10 min för personalen att komma, så jag visste hur långt jag kunde springa innan dom visste att jag var borta.

Onsdagen så tar jag min data tid och säger till min brorsa igen att plocka upp mig imorrn KL 12.04 han sa okej och jag loggade ut gick direkt till mitt rum och sov sparade energi till morgondagen.

Vakna nästa morgon klockan 11.30 . jag går runt i avdelningen så att personalen inte misstänker att jag är borta klockan är 12.00 vi ska äta, äter fort sen in på rummet klär på mig och sedan klättrar jag upp ifrån ventilationen utåt och jag springer och springer. hoppar över en å och där efter så ser jag en stor kille bakom mig min brorsa är vid vägen Försöker springa till min brorsa men den stora killen tog tag i mig och släpa bort mig, min brorsa åkte iväg som en råtta.

Men killen var Farsan balo, han hade vetat om allt det här om tiden och allting. Han sa till mig att jag skulle sitta i isoleringen och tänka över vad jag har gjort. 1 vecka i isoleringen var katastrof ingen dusch ingenting, började hallucinera att djur var i rummet och shit de var knas. Men jag kom ut som jag var sist lärde jag mig ingenting men en personal som jag kände sen innan jobbade där han kallades för pretty flacko (söt och smal på spanska) han var tung grabb vi lirade fotboll tillsammans men han fick erbjudande till ett lag så han tog den och fortsatte spela men jag slutade spela.

Han berättade för mig att sluta göra såna grejer, han berättade att vi hade tufft när vi växte upp men att han gick ett håll som var bra ändå och du ligger på ruta 1 fortfarande steppa upp dig sa han. Det börja närma sig kväll och gick in i rummet och tänkte till vad han sa till mig om ruta 1, så jag börja skriva texter om allting familjen, skolan, min tjej och mat. Vet inte hur texterna blev men jag kände mig lugn som en terapi för mig. Och det skulle löna sig för att dagen efter skulle en känd rappare från USA komma. Hans mamma är Svensk så han kunde Svenska. Han kom hit och föreläste om hans liv som en svensk amerikan, det var kaos han blev mobbad hela tiden slagen av Latinos, mobbad av afroamerikanerna. Han var ensam för det mesta han hade ilska så han skrev ner allt i texter. Sen lästa han upp det inför en känd kille han såg i tåget han signade honom och sen den dagen har han vart stor alla rövslikar han. Jag kände mig träffad med att skriva texter när man var arg, så jag visade min lärare som visade han, han sprang fram till mig och sa jag ska öppna en studio i Stockholm. Så du är den första som ska repa med mig, precis den dagen så blev jag Sveriges yngsta rappare och är fortfarande. Folket vet inte om mig men det är mitt liv skriva texter om allt.

Syftet med den här texten är att allt kan hända. Men stå kvar hitta en hobby och se till att brinna för det real bars.

//

Placerad på institution

Placerad på institution
Mannen ångest och frustration
Måste stå ut leva med ett LVU
Vill inte såra henne mer
Ser mammas tårar rinna ner ifrån kinden
Höra henne önska jag varit mindre
Hur mycket jag gått igenom och hur mycket det tårt

Sitter nu fast i drogernas värld
Litar inte på de som styr och ställer
Deras fel pistoler smäller
Deras fel vi är fast i denna stad
Vuxit upp som maskrosbarn
De röker tjock fet
För att bygga upp en stolthet
Dom är bortglömda av staten
De byter barndomen mot vapen
Barnen växer upp i en svår tid
Bilar sprängs och pistoler avlossas de e gängkrig
De kommer från olika länder
Landet gör fel och tillbaka dem sänder
De har inga pengar de har ingenting
De flesta har kommit utan familj
Så har det varit under längre tid
Fuck you politiska svin!!!

C - Olofström

Fuck Soc!

Var ska jag börja... Min pappa är alkoholist och bor på behandlingshem i Skåne, min mamma är knarkare och bor någonstans i Sverige. Har flyttat från fosterfamilj till fosterfamilj hela mitt liv. Kom till en fett bra fosterfamilj och har bott där 4 år, men allt sket sig. Slutade gå till skolan började knarka osv. Kom hem helt full och bensad. Började slåss och blev anmäld för flera misshandlar. Min soc tyckte att det räckte och satte mig på HVB-hem (Risingegården)

Var där på utredning i 4 månader. Drog därifrån 9 gånger och kom tillbaka helt full och bensad alla gånger. Min soc fick nog och ringde polisen dom hämtade mig. Jag var så förbannad att jag gick på polisen, det slutade inte bra. Hamnade på låst på Råby. Hatar Råby så mycket! Efter en månad flyttade jag till Långanäs och mår ok.

Vill bara tacka min pappa för att du fanns för mig och aldrig gav upp. Du flyttar hem före mig och jag ska också se till att komma hem. Älskar min familj! Utan er är jag ingenting!

EH

Enskild vård

Dom tror att jag mår bättre av att ha 2 personaler efter mig hela tiden. I skolan har jag 1 personal som hänger efter mig som en svans. På natten sitter 1 personal och tittar på mig när jag sover. När jag mår dåligt håller personalen i mig så att jag knappt kan röra mig. Det är så det är. Dom gör det bara värre för mig när dom följer efter mig hela tiden. När ångesten kommer så blir det bara värre när dom håller i mig. Man har ingen ungdom att vara med. Jag träffar dom i skolan och på lunchen men jag måste sitta i ett eget bord med 2 personal. Det är så det är att ha enskildvård. Jag får inte hämta något det måste personalen göra. Och att inte veta vilka personaler som ska jobba med mig är jätte jobbigt. Att hela tiden vänta på att det ska komma nya personaler till mig är jobbigt. Att inte få stänga dörren till mitt egna rum är ju bara sjukt. Det enda jag får göra själv är duscha och gå på toa men det kan hända att jag måste ha dörren öppen till badrummet också. Och då är det bara att göra det man ska göra och strunta i att personal står utanför och tittar på mig. Jag får panik och känner mig följd. Att någon hela tiden är med mig. Jag får inte vara själv nästan någon gång. Man måste ju ha egen tid ibland. Jag brukar duscha typ 4 gånger per dag. Men det är bara för att då får jag vara ensam. Personalen säger att dom förstår hur dåligt jag mår, att dom vet hur jag mår. Men det kan dom inte göra. Dom åker varje dag hem till sig och dom är inte inlåsta. Jag mår illa när jag bara tänker på hur det är att vara inlåst. Men, jag hoppas innerligt att det blir bättre att jag snart får åka hem till min älskade mamma och mina syskon. Om jag känner efter riktigt noga så känns det som att jag har en stor klump i magen. En stor svart klump. Jag vet inte vad jag ska göra för att den där klumpen ska gå bort. En klump som äter mig inifrån.

Jag försöker förklara hur jag känner men det är svårt. Ingen förstår mig. På kvällen det är då den kommer. Ångesten som dödar mig inifrån. Det är svårt att kämpa när allt som har hänt förut jagar mig.

Melle

Insåg att kärleken finns

Gabbe, vi träffades för första gången utanför mitt hvb i Falkenberg. Jag gick ut på nätterna för att få träffa dig, du fick mig att ändra inställning till livet. Du kom till mitt hvb varje dag, ibland flera gånger, endast för att vi skulle ses. Ibland kom jag bara ut några minuter. Har känt mig älskad på riktigt och jag har aldrig älskat någon som jag älskar dig. Du fick mig att sluta skada mig själv. Du fick mig att känna mig accepterad för att du accepterade mig som jag är. Jag rymde från mitt hvb till dig tillsammans med en annan tjej från mitt hvb, vi hade det jättekul. Jag fick senare flytta in till stan och bo ensam med en personal och du kom till mig bara för att vi skulle röka tillsammans, sen gick du hem... När vi sågs sist var den gången du fick reda på att jag skulle till låst. Jag hamnade på Långanäs. Jag insåg då hur mycket han betyder för mig. Det blev bara jobbigare och jobbigare för varje dag som gick utan honom.... Misstagen jag gjort har lett mig till dig, hade jag inte mått som jag gjorde hade jag fortfarande bott hos mamma... Älskar dig Gabbe

// Tildefreja (kik)

En ny chans

Sommaren 2013 var en av dom värsta perioderna jag har varit med om i mitt liv. Jag lärde känna en kille som hette David och vi blev nära vänner, han började dejta Sara som jag också blev nära vän med. Dom tjafsade väldigt mycket och han var egentligen kär i Matilda men hon ville inte vara tillsammans just då. Han klarade inte av att vara ensam och därför kände jag att han utnyttjade Sara som en reserv tills han fick tillbaka Matilda. Detta provocerade mig och jag hamnade i konflikt med David eftersom jag tyckte att han var väldigt orättvis mot Sara som älskade honom.

Det gick lång tid och jag väntade på förändringar från hans håll men det hände ingenting därför tog min ork slut, vi började gräla väldigt mycket. Efteråt fick jag ångest för att jag var för hård mot Doch kallade honom för player, han tog väldigt illa upp och ville aldrig mer prata med mig. Denna händelse fick mig att börja tänka på varför jag oftast hade mest sociala problem i skolan, jag ville alltid stå i centrum och allting jag sa var "rätt" och alla andra skulle hålla käften. Jag var respektlös och hade kaxig attityd mot dom flesta eleverna och lärarna. Jag ville helt enkelt få uppmärksamheten som jag inte fick hemma. Jag kom på att mitt beteende berodde väldigt mycket på min familj eftersom jag blev misshandlad och kränkt hemma. Jag mådde hemskt dåligt och kände mig ensam för jag var tvungen att stänga ut dom flesta. Jag berättade om situationen hemma för min bästis Emma men jag ville inte att någon annan skulle få reda på min mörka hemlighet. Det här fick inte avslöjas förens jag var redo att ta tag i det och göra en förändring.

Allting kändes mörkt, ensamt och jag fick sådan extrem ångest som gjorde att jag ville bara sova livet ut och slippa alla känslor som förintade mig på insidan. Jag valde att missbruka mammas medicin och jag gick och la mig för att sova ut. Jag vaknade upp med smärta i magen och blev orolig, jag valde att ringa vårdguiden och sjuksköterskan ville att jag skulle åka in till akuten och ta blodprover för jag kan ha skadat min lever. Jag visste att jag inte kunde lita på mamma och jag var för rädd att hon skulle reagera starkt mot mig. Jag ringde min moster och bad henne att berätta för mamma och det gjorde hon. Mamma var chockerad och fruktansvärt lugn samtidigt ropade hon på mig. Jag gick till vardagsrummet och berättade massa lögner om att jag hade blivit mobbad i skolan när det var jag som mobbade elever i verkligheten. Jag var tvungen att jag ljuga för min mamma eftersom hon aldrig skulle acceptera den sanna händelsen och finnas där för mig. Det enda hon brydde sig om var: "tänkte du inte på hur förkrossade vi skulle bli utan dig?" "vad skulle vi säga till folk? Att du hade tagit självmord"? Det enda min familj bryr sig om är vad folk tycker, rykten, skam och sig själva. Hon frågade inte hur jag mådde eller varför jag tog en överdos utan satte sig själv i fokus.

Jag sa till mamma att vi måste åka in till akuten så jag kan ta blodprov, istället blev hon arg och skrek: "du begår misstag och förväntar dig att få hjälp"? Förlåt mig att man ångrar saker man gör i livet, sa jag. Vi åkte in och läkaren var chockerad över att min kropp klarade av den mängden av medicin, läkaren frågade om mamma tyckte att jag behövde hjälp från Socialen men mamma blev kränkt samtidigt rasande och sa: "jag kan uppfostra min dotter själv".

När jag hörde mamma säga att jag inte behöver hjälp, det enda jag ville skrika var: "jag behöver hjälp för jag klarar inte av mitt

liv längre, ingen förstår mig hemma och jag vet inte vart jag ska ta vägen". När jag och mamma kom hem började hon säga att hon tror att jag ljugar om att jag blir mobbad i skolan och att allting egentligen handlar om att jag var tillsammans med en kille som hade dumpat mig. Jag blev väldigt irriterad och sa: "om du nu inte tror på ett skit jag säger då kan du lika gärna bilda dig din egen uppfattning om mig för det spelar ingen roll vad jag än säger, du tror aldrig på mig för du är så jävla misstänksam". Hon blev förbannad och började slå mitt huvud mot bordet och dra mig i håret, öronen. Hon skrek hela tiden berätta sanningen din slampa annars får du inte sova eller äta. Som tur var kom min bror när han hörde allt mamma sa och räddade mig från henne genom att jag skulle få sova i hans rum och titta på film.

När pappa kom hem från Polen låtsades alla att allting var som vanligt trots det som hade hänt verkade dom inte vara berörda alls. Men för mig blev ingenting normalt för där gick gränsen för mig och jag tog tag i mitt liv för att göra det till en bättre plats för MIG. Efter det med överdosen så vågade jag inte lita på mig själv och måste därför söka hjälp för mitt mående, betende och flytta hemifrån för att ta en paus, jag vill komma upp på fötter igen. Jag anmälde mina föräldrar till polisen, socialen och fick flytta hemifrån för att få en ny chans i livet.

Hela min resa i ett och ett halvt år har jag haft massa upp och nedgångar. Men det viktigaste var att jag lärde mig många viktiga saker som jag inte hade en aning om innan eftersom jag var i ett sorts fängelse hemma, tro mig mycket värre än att bli inlåst på en SIS institution. Jag vet att det låter komiskt men det kändes så för mig. Jag bor på SIS nu och är på väg ut till fosterfamilj där mitt riktiga liv ska förhoppningsvis börja. Jag är så himla stolt över mig själv att jag faktiskt har klarat av

mycket, det kunde jag verkligen inte tro för två år sedan. Mitt budskap till dig är att tro på dig själv och det finns säkert något bättre för dig där ute. Livet är orättvist jag vet men med rätt hjälp och trygga vuxna omkring dig kan DU med engagemang klara det mesta utan tvekan.

G.A 16 år

Guidebok till misär

En blåsig men ändå varm sommardag, i augusti om jag inte minns helt fel, år 2011 när jag var 14 år satt jag och min åtta år äldre bror på en bänk i en vacker park i hemstaden. Mitt liv var på väg utför tack vare droger och kriminalitet. Hans liv var redan på den absoluta botten. Vi satt och pratade om våra framtidsplaner och i alla fall jag kunde för några sekunder se ett ljus i slutet av tunneln. Han ville gå tolvstegsprogrammet på behandlingshemmet Korpberget och jag var helt säker på att det skulle göra honom drogfri, han var ju en så klipsk grabb att hans drogfrihet borde vara en garanti snarare än en möjlighet. Självs skulle jag hålla mig drogfri bara genom viljestyrka och samtal med min bror. När han kom hem skulle vi tillsammans kämpa för att vara fortsatt drogfria, kanske till och med börja gå på NA-möten trots att vi båda alltid har varit negativt inställda mot det. Just för en stund fanns det hopp. Ingen av oss ville sluta som vår pappa som för tre år sedan idiotiskt nog blandade heroin med stora mängder alprazolam och som följde av detta dog av andningsdepression.

Våra planer gick helt åt helvete. Det gick inte ens en vecka från vårt snack i parken tills jag återigen fortsatte gå mot fördärvet. Allt var min brors fel. Det var han som tog sitt återfall och sedan fick mig att börja injicera amfetamin. Jag hade tidigare använt främst bensodiazepiner och cannabis, men hade som så många andra i Sverige testat den svenska nationaldrogen amfetamin. Det var en underbar drog tyckte jag, men det var den drog som höll på att förstöra min storebrors liv så jag tog avstånd från den. När hans återfall kom så tappade jag hoppet och jag insåg att en missbrukarpersonlighet är obotlig. För mig fanns det ingen anledning att hoppas längre, för jag hade nu

insett hur allt egentligen låg till. Jag lät honom med gråten i halsen och hopplöshet i hjärtat ge mig mitt livs första injektion. Klyschigt nog var injektionen och rushen det bästa jag någonsin har upplevt. Att en så enkel process som att lösa upp ett pulver i vatten, filtrera det i bomull, dra upp det med sprutpumpens mynning, sätta på en kanyl, sätta nålen i en ven, dra bak kolven för att se om man har prickat rätt och sedan trycka in lösningen på några sekunder kunde få mig att må så bra och mina pupiller att se ut som UFO:n – det var helt otroligt. Åt fanders med cannabis, bensodiazepiner och de lätta opiater jag brukade sno från mammas medicinskåp. Det blev snabbt en mirakelmedicin för alla mina problem. Svårt i plugget? Lösning: Injicera amfetamin. Omotiverad? Lösning: Injicera amfetamin. Deprimerad? Lösning: Injicera amfetamin. Innan mitt första möte med herr Kanyl visste jag att ett sprutmissbruk aldrig någonsin förgyller utan enbart förstör. Efter mitt blott första möte med sprutan, injektionen och den medföljande rushen och ruset blev jag så lurad av drogen att hela min världsbild vrängdes ut och in. All fakta och forskning om intravenöst amfetaminmissbruk blev till ren propaganda – osanning - för mig. Jag inbillade mig att mitt missbruk var positivt för mig, trots att vem som helst kunde förstå att det förstörde mig bara genom att titta på mig. Sedan hade jag ju ingen annan väg att gå; Missbruk låg i min släkt och det var mitt öde att gå samma väg.

Nu har mitt äktenskap med pumpen och kanylen pågått i tre år. Äktenskapet fungerade bra till en början, men efter cirka tre månader när suget efter den elektrifierande rushen blev större än allt annat började det gå nedför, kan man säga. Jag tänkte; varför leva neutralt när man kan leva ett liv med amfetaminets fart? Nu tänker jag istället att jag helst av allt vill dö och hamna i helvetet, för jag vet att jag har begått så många synder att det är helvetet jag förtjänar.

Jag vet aldrig kommer klara mig utan tjacket, för djupt i min själ bor en beroendeparasit. Den äter sakta upp mig. Den rycker mig närmare döden för varje sekund som går. Den där första injektionen var så ofantligt korkad och jag ångrar det så det så mycket att det gör ännu mer ont i min själ. Jag har förlorat min familj och min framtid. Mina armar är sönderstuckna och det enda jag går och tänker på är amfetamin, amfetamin och amfetamin. Jag vet att det enda som kan rädda mig från tjacket är ett heroinberoende, om ens det, men jag vet inte om det är värt det.

Kanske hade mitt missbruk kunnat undvikas, kanske var det inte mitt öde att bli narkoman. Det kanske bara var en inbillning mitt under en känsla av total hopplöshet. Jag hade kanske blivit en medelsvensson utan den första injektionen. Det får jag aldrig veta, och det kanske är bäst så, för jag hade aldrig kunnat leva med mig själv om jag visste att allt detta hade kunnat undvikas. Helst vill jag spola tillbaks tiden fyra år och inte följt med min bror i spiralen mot helvetet men det fungerar inte så. Jag får helt enkelt leva resten av mitt liv i misär och bara hoppas på att jag en dag kommer bli fri från apan på min rygg...

Av M.M

Början på ett nytt liv.

Att ha gått från ett kriminellt liv till ett normalt liv är sjukt.

Bor på ungdomshemmet i hässleholm, har bott här i 2 veckor så det är bara 6 veckor kvar.

Att man fått den här hjälpen är stort.

Jag tog droger innan och är nu drogfri och har varit det i 2 månader. Drogerna förstörde mitt liv, trodde det var en utväg men det var det inte.

Konsekvenserna man fick ta var hårda. Det slutade med att jag åkte hit..

Börja aldrig med droger oavsett hur jobbigt du har det. Tro mig jag gick igenom en massa saker, blev utnyttjad.. men jag gick vidare och slutade med drogerna, mår bättre nu.

Det är helt okej här även fast jag vill hem mest så vet jag om att jag måste kämpa mig igenom detta.

Bygg upp ditt självförtroende, var stark och håll huvudet högt det funkar.

Detta är vad jag tycker om saker.

//

Livet och mitt liv

Livet är som ett pussel ibland hittar man bitarna och då går det bra i livet men ibland så hittar man inte biten man letar efter och då går det lite trögt i livet den kan vara vad som helst kärlek, bråk, familjen ja allt möjligt.

O det är just när du inte hittar den som du får ta det lugnt o lösa problemet o hitta biten o fixa dina grejer för annars så kan du ju inte fortsätta bygga på pusslet samma med livet annars känns det som att livet har stannat upp.

Jag själv hade det bra en gång jag hittade alla bitarna som jag letade efter men sen så hände det något i mitt liv som gjorde att jag började med drogerna o trodde det var de bästa som fanns men i egentligen så var det bitar från ett annat pussel som började komma in i mitt pussel så mitt liv förstördes efter man slutade med skiten så kändes det i början som om allt var skit men sen efter ett tag så blev allt mycket bättre jag hittade rätt bitar som jag letade efter o jag började komma in i rätt spår men när man är ung så börja inte med skit för det lönar sig inte någon stans egentligen utan det blir bara värre o värre ju längre man låter allt gå. Även fast det känns som om de aldrig tar slut så slutar allt efter ett tag egentligen så är det en mardröm som du inte kan vakna ifrån lika enkelt som när du sover.

Droger kanske känns som de bästa i ditt liv men du har fel tro mig jag har gått i genom denna delen av livet redan så jag vet hur tufft det kan vara men när du får en tjans att sluta med allt så gör det för att när du vaknar upp från den mardrömmen så kommer du kunna fortsätta på ditt pussel o kanske till och med fullända det en vacker dag.

Mitt liv började bra allt gick som de ska men sen en dag så hörde jag att alla pratade om droger o jag tänkte att det kanske är någonting som jag också kan hålla på med för alla andra gjorde ju det.

Så jag trodde att om jag också börjar med det så kanske jag också skulle kunna bli lika cool som alla de andra som höll på med droger.

(två veckor senare)

Jag var en stor rökare alla visste vem jag var livet va perfekt inget kunde gå snett jag rökte varie dag hade glömt hur det kändes att vara nykter var hög 24 timmar om dygnet tyckte att allt var pärfa hoppades på att alla skulle respektera mig som de också gjorde jag fick respekt fast på fel sätt.

(ett halv år senare)

Soc var inblandad hella stans poliser visste vem jag var jag var känd överallt alla viste vem jag var vart jag än gick o jag tyckte ju att det va bra men man kan bli i gen känd o känna respekt på andra sätt.

Jag blev flyttad till Gotland på ett hem där också och jag bodde där i en månad sen blev jag flyttad till hemmet i Hässleholm o har bott här i två månader o några dagar o jag har märkt att jag är känd på andra sätt för att alla mina äkta vänner snackar om mig i hela Helsingborg o att veta om att alla pratar om mig alla saknar mig o allt så känns det bra i mig o jag vill värkligen få detta att funka så jag kan få komma hem i gen o umgås med mina vänner o inte hålla på med en massa skrit så vad man än gör så drabbar det dig på olika sätt o jag har börjat välja rätt sätt det finns två vägar man kan gå den ena är väget till ett bra liv hemma med sin familj o den andra är en väg som tar dig

ditt du inte vill vara o du kommer må mer skit där o den ända som kan ändra på saker o ting är faktiskt bara du själv ingen annan kan göra ditt jobb åt dig speciellt inte om det har med ditt liv din framtid o göra.

Så om du vill leva ett bra liv så välj rätt väg så att du får ordning på din framtid för att det är bara du själv som kan fixa detta så antingen så blir dina samtal "Ey kan du hjälpa mig med en 3.a vi kan mötas vid kyrkan på baksidan som vi brukar" eller så väljer du bra samtal "Ey bror pallar du ses jag vet vad vi kan hitta på i dag jag hade tänkt att vi kunde cykla till stranden jag kan ta med mig en en gångs grill o lite käk så kanske du kan fixa några öl" men det är bara du själv som kan välja vilka samtal du helst vill ha du må tro att droger är de bästa som finns men du blir bara konstig av det titta på mig jag har inte den utbildningen som jag i egentligen skulle haft jag har hoppat av skolan för att röka på o göra skit o kom aldrig hem o umgicks bara med fel folk va på fest varie helg o festade o rökte på o tyckte att allt va livet att jag levde allt o jag drog med folk in i skiten också som inte skulle hålla på med sånt för dom hade ett bra liv dom gick i skolan så jag sabbade för fler folk inte bara mig själv. Och när man är hög eller påverkad eller någonting så gör du saker du egentligen inte vill göra men du gör det i alla fall jag va kriminel jag baxade allt jag fick tag på jag baxade telefoner tv aparater datorer smycken klockor kläder godis allt högtalare allt möjligt klart det var skönt när man väll hade allt men det är inte lika kul när du blir tagen o du kan slippa undan allt sånt genom att ta rätt väg o göra rätt saker då slipper du att snuten är efter dig du slipper behöva veta att folk vill ta dig när som helst folk som ville slå dig skjuta dig eller bara ta dig råna dig kidnappa dig jag har varet med om det mästa så jag vet hur det är o jag kan lova dig att du inte vill gå igenom dom grejerna fast att du tror att du är cool så

igentligen så är du bara en mes bland alla de andra som är runt om kring dig när du gör någonting o folk skrattar så skrattar dem inte för att du är rolig eller häftig utan för att du är en pajas som gör bort sig så välj vad du vill med ditt liv hitta rätt pussel bit o sätt den på sin plats o lev livet på ett bra sätt jag vet att du kan göra det i egentligen men du väljer just nu sj att gå fel väg att ta den hårda vägen allt handlar inte om pengar eller hur många du känner utan att man mår bra för du som holler på med skiten på riktigt så tror jag inte att du innerst inne mår bra utan att du mår skit o vill ändra på allt jag vet att det inte är det lättaste men det går o göra för jag lyckades o lyckas jag lyckas du det ända du måste tänka på är att tro på dig själv.

//

bom

jag heter Bom jag kommer från Marocko Tanger i Marocko är
det mycket varmt

havet är mycket fint jag bor med min mormor och morfar i ett
hus jag har mycket duvor

min stad Tanger jag och mina kompisar gick inte till skolan sen
gick vi till en annan by och stal cyklar

och duvor och gjorde inbrott i hus.

Många gånger polisen ta mig i Marocko jag och mina
kompisar fick sitta i en smutsig rum

Polisen från Marocko dom är inte snälla slåss hela tiden
polisen från Sverige också inte bra

I Marocko jag rökar hasch och marijuana jag började röka när
jag var tio år marijuana bra.

i Marocko

Är det billigt marijuana mat och hus hotell äter i restaurang
många saker är billiga.

Finns inte mycken jobb om du vill bli rik för du bli kriminell
bad boy i Marocko polisen

Också röker marijuana dem är korrupta

//

Kärlek o respekt till min familj

Mamma förlåt för allt skit som jag har gjort som fick dig att mår dåligt

Jag är verkligen ledsen du förtjänar inte detta du kämpar dag o natt

Bara oss du är riktigt stark kvinna och kom ihåg att jag älskar dig

Och du är världens bästa morsa jag skulle inte kunna få bättre än dig

Du har stor hjärta av diamant du är bäst jag svär

Jag saknar er alla du och mina systrar och bror

Ni betyder allt för mig ni är min anledning att leva

Jag älskar er mer än någon annan i hela världen kärlek o respekt alltid till er

Jag saknar er så himla mycket o jag tänker på er varje dag o natt

Jag kan knappt andas utan min familj o allt jag ser nu för tiden är bara mörke

Eftersom min familj är ljuset i mitt liv jag saknar hemma min paradiset

Ni är den egen som finns i mina tankar hela dag och natt

Jag försöker sover men jag kan inte somna mitt hjärta saknar
er walla

Jag känner mig ensam utan er jag är ingenting utan er

Min Familj jag älskar er och ni betyder livet för mig

Ingen för gör er illa ni är inne i mitt hjärta jag svär

Jag vet att ni älskar mig men jag älskar er mer

Vad som än händer kommer ni alltid att finnas i mitt hjärta
och själ

jag svär allt är perfekt som det ska hemma walla det finns
ingen som hemma

min familj är min anledningen att överleva

jag älskar er mitt hjärta slår för er

S/tumba

SPOTTA PÅ MIG, JAG ÄR REDAN DÖD ÄNDÅ.

Det är lite svårt att veta vart man ska börja när man skriver sånt här. Jag hade egentligen tänkt skriva en dikt men jag tror jag skiter i det. Men medans jag ändå har chansen att inte vara ensam, dela med mig och kanske få någon annan som läser detta just nu att kanske känna igen sig och känna att det finns folk som förstår så får jag väl ta den. Jag vet att dom flesta är anonyma. Jag är ganska öppen så jag ser inte meningen med det. Men dock kommer jag vara anonym ändå för att jag inte har rätt att skriva ut namn eller plats.

Kortfattat så har jag varit med om skilsmässa, bevittnat våld, varit utsatt för våld, använt våld, gjort brott, blivit tvingad till sexuella handlingar, sålt mig, blivit våldtagen, skärt mig, svultit mig själv, över ätit, blivit sviken, svikit själv, blivit lämnad, lämnat andra, slutat tro, velat dö, inte sett någon mening, puttad bort nära personer, blivit bort puttad själv utav nära personer, blivit nertryckt till botten av att folk har dött, sett hur andra ramlar ner utan att kunna hjälpa, klandrat allt på mig själv, lagt all min energi på andra istället för mig själv, hatat mig själv, skitit i skolan och har inga betyg mellan årskurs 5-9, hamnat i fel umgängen, blivit slagen, tagit droger, stuckit hemifrån, rymt, bott på behandlingshem innan men dock inte låst, försökt tagit livet av mig 5-9 gånger och blivit allvarligt skadad och hamnat på sjukhus. Nu kan man säga att jag rabblat upp en liten del. Så du som läser, oavsett vad som hänt dig, oavsett vad du känner. Så är du inte ensam, inte äcklig. Jag lovar. Jag vet hur det är för jag har suttit där själv, inlåst, nästan övergiven, svart på vitt under dagarna. Men tänk på din

framtid. Tänk på vad som ska bli av dig. Det låter hemskt, det låter orättvist och det låter omöjligt. Men det är faktiskt ditt val hur ditt liv ska se ut framåt. Du måste bara hitta viljan att kämpa. Kanske är fejt av mig att säga men jag har alltid varit en person som gett för mycket till andra och fått en kniv i ryggen själv. Jag har inget hopp, jag ser ingen framtid. Jag är redan död så Sis och alla andra kan sparka på mig hur jävla mycket dom vill. För jag känner ingenting längre. Jag tycker det är hopplöst. Men jag tycker inte att andra ska ge upp bara för att jag gör det. Jag önskar aldrig någon annan att hamna där jag är. Därför ska du kämpa. Vad som än händer ska du alltid bära med dig att du är inte ensam. Jag vet att jag tjatat ut det nu men det är för att jag vet hur skönt det är att höra det när man sitter på en låst avdelning inom Sis och känner sig lämnad av alla i världen. För så känner oftast dom flesta som hamnar på en låst avdelning. I alla fall i början.

Jag hade egentligen tänkt att skriva om min historia här så att folk kan ta del av den, om mina erfarenheter och om saker som jagar mig. Men när jag väl började skriva insåg jag hur svårt det är att faktiskt berätta, att faktiskt ge ut öppet vad som har hänt mig. Precis när jag skulle börja skriva insåg jag att det hade krävt år utav tid, det hade tagit upp lika mycket plats som bibeln att få med allting. Så jag försöker nöja mig med att skriva annat. Skriva någonting som kommer vara bullshit för någon men meningsfullt och kanske en motivation för någon annan. Varför jag hamnade här? Det finns många olika anledningar till varför jag skulle kunna ha hamnat här. Men mitt arsle landade här på grund av mitt sexuella missbruk. På grund av mitt självskadebeteende. Det som dödade mig men som räddade mig samtidigt. Jag är här på grund av min självmordsrisk, min desperation att inte kunna vara ensam. Att jag är så himla ärrad utav allt mitt liv har gett mig och saker

jag fått gå igenom. Jag behöver bearbeta och få hjälp akut samtidigt som jag får göra en utredning så dom vet vart jag ska hamna sen och hur dom ska hjälpa mig framåt så jag inte ramlar tillbaka eller får återfall. Det ända jag vet såhär långt är att jag inte kommer få flytta hem när jag är färdig här. Det är nog det som är värst, att sakna alla. Att sakna en vardag. Att sakna kontakt med omvärlden. Dom har tagit min frihet. Men alla som är här lider av samma sak så jag kanske inte har rätt att klaga.. För första gången vet jag ju att jag inte är ensam. Att vara utan internet, dator och telefon är nog värre än folk tror. Att vara en kedjerökare som får lov att röka 3 cigaretter om dagen och får ringa 2 samtal om dagen på 10 minuter minst. Sitta ensam med tankar som kränker en och hatar på en dag ut och dag in. För första gången kan jag inte fly. Jag kan inte springa/rymma ifrån min verklighet längre som jag gjort innan. För nu är jag inlåst, kommer ingenstans. Det är hemskt, när allting kommer ikapp en och man inte har något val längre, jag måste bearbeta, och om jag vägrar så har det ingen betydelse för jag kan inte rymma ifrån det längre. Oavsett vad så bearbetar man här. Till och med även om man inte förstår det själv. Det är hemskt att livet bara kan springa ikapp en så. Att allt bara slår en i bakhuvudet och sen är hela du knappt mänsklig längre utan bara ångestfylld. Att sitta i fönstret och titta ut och veta att en liten äcklig fönsterruta skiljer två helt olika världar åt.

Hade jag fått välja hade jag velat försvinna, lämna verkligheten och gitta från planeten. Men man får inte tänka så, man får aldrig tänka på slutet eller på att man vill bort. Även om dom flesta vet att det är sant. För ju mer du känner att du inte vill leva mer, ju mer dör du. Tro det eller ej. Men jag har faktiskt redan dött, jag har blivit känslolokall. Bryr mig knappt om något. Inte aggressiv, inte ledsen. Inte mitt i mellan. Bara tom, ensam och plågad. Folk och saker kan spotta på mig hur mycket dom

vill jag är redan död ändå. Ni kan önska mig all olycka i världen, för jag är redan död ändå och har all olycka i världen redan. Ni kan göra vad som helst, för det är ingenting som jag inte redan har upplevt. Ni kommer inte åt mig längre, jag har redan upplevt allt, är redan död och på botten. Ni kan aldrig någonsin dra ner mig mer, för jag är redan så långt på botten att jag aldrig kan sjunka mer.

Det är min trygghet. Ni kommer aldrig åt mig mer.

//

Änglar finns!

Jag är en tjej på 16 år som just nu bor på hässleholm utredningshem sis. Det här är mitt 5:E låsta hem, har även bott på två öppna. Hässleholm ligger i skåne ungefär en timma från Helsingborg. Jag har nu vart här i 1 månad och vill tacka D, R och J för ni funnits här vi har haft en rolig tid tillsammans. Vill även tacka A, A, S och S från bergsmansgården. Jag är nu av med mitt missbruk och har vart drogfri 5 månader. Har fått bättre relation till min familj och andra vänner. Jag vill inte vara den som skryter och överdriver om min bakgrund som många gör i sis böckerna, utan jag ska vara fullt ärlig. Jag börja med droger i en rätt tidigt ålder, jag börja med Cannabis det var det första jag någonsin testa det var en skön men ändå hemsk upplevelse, svårt att förklara men efter den gången var det bara skön upplevelse. Sen gick jag över till spice det fastna jag i direkt då blev det att jag rökte det dagligen. Jag rökte spice nått halvår sen gick det över till Habb och tjack och ecstasy även LSD ibland. Har även tagit cox och rökt heroin. Varför jag börja med allt detta vill jag inte gå in på. All denna tiden på institution har jag inte vart drogfri vi fick in subb LSD Lyrica, vilket jag ångrar idag för jag ville sluta med allt bli ren och fri från soc all den skiten. Men hade aldrig klarat det utan min mamma och alla mina vänner. Vill även tacka A, F, M som har ställt upp sjukt mycket. Därför tror jag på änglar för alla vänner som ställt upp för mig är som mina änglar. Därför säger jag bara ... änglar finns!

PS:jag och D rekommenderar att lyssna på låten "Tyga -faded" där kommer ni höra en svag röst i början som säger "be nice 2 satan "HAHHAAAAH vi höll på att skita ner oss.

//

Förlåt mamma

För jag har klunkat sprit slagits vilt gått runt och lekt bandit och skrikit fuck tha police.

Jag vet att det här inte är vad du ville att din son skulle bli jag lovar ska börja ta tag i mitt liv börja förändra mej själv och veta hur jag ska börja reparera mig själv du vet att jag är snäll det är bara staten som ser mig som kriminell för jag har varit dum i min förortsslum trott att jag va kung.

Förlåt J för jag inte visade dej respekt när du släppte in mej i ditt hem när du ville att jag skulle samla mej själv men nu när jag kommer hem ska jag kriga i atmosfären asfaltera värsta vägen och orkar du inte gå med mej så vet du att jag bär dej och när vi är på slutet utav vägen så står du och jag framför hela Fucking världen.

Förlåt gud .... För jag tappat min tro shit jag måste vart en idiot du var ju där för mej när det gick riktigt svårt när jag låg på botten och ville ge bort mitt liv för jag visste att jag inte var tillräckligt för att kunna bli en 'G' men nu ska jag ska kriga till toppen och den sista bloddroppen.

Förlåt E... för att jag inte var där när du behövde mej att jag inte var din kusin som skulle dö för dej men nu när jag kommer du vet att gumman jag tar ett skott för dej.

Förlåt mej själv... för mitt liv vart en bagatell puffat weed och trott jag var värsta kriminell men det va inte sant jag va en liten pojke som ville bli nåt men aldrig fick den hjälp för att kunna bli lika stor som min idol varit lika cool så jag blev vad samhället kallar kriminell ville reach the top with an knockout

som att jag vore top run men nu ska bolla med mina rim som
Petter och jag ska bli lika bra som han om inte bättre går till
kyrkan varje söndag vill hedra och berömma Jesus som gav sitt
liv för oss det kommer jag aldrig glömma så kära gud låt mej o
min familj i drömmarnas land vandra och alltid förbli med
varandra Amen <3 ...

Anton yees man!

Från mina tankar

Man sitter instängd mellan 4 väggar.
Man kan inte fatta att man verkligen är här.
Man nyper sig i handen för och se om man drömmer
Men nej det är på riktigt.
Utan familj och vänner.
Kommer till hem där man inte känner någon.
Faller in i depression hårt.
Får medicin som inte fungerar.
Skriker efter hjälp men ingen hör.
Känns som ingen bryr sig.
Man är ensam med sina tankar mycket.
Man tänker varför, varför, varför gjorde jag så.
Hade roligt några timmar för att få ett helvete i flera månader.

Känns som man aldrig ska få en bra framtid
man kommer ändå alltid misslyckas och komma tillbaka

Man har förändrats och vill bli bra igen men alla säger du
ljuger.

När ska det bli bra säger jag för mig själv när tåren rinner ner
för kinden. Va stark!

Jenii wn

Jag pallar inte mera.

Man bor med fucking snorungar som fattar ingenting alla är efterblivna som vanligt. Men tur att det finns någon man känner här om det inte skulle finnas någon du känner då skulle man inte orka mer då man skulle inte ha någon att prata med. Man saknar livet & allt vänner, familjen allt. Och det är jätte jobbigt att inte träffa sin mamma på 1 år 9 månader & 7 veckor. Men tur att jag har min E och min M utan dom skulle jag aldrig kunna ta ett steg jag skulle inte vara mig själv nu jag skulle vara någon annan. Alla håller på med droger men undra varför det händer ju ingenting varför ska man skära sig för det hjälper inte att skära sig det händer ändå ingenting. Och om man verkligen vill hem då ska man bara sköta sig man kommer att komma ut härifrån. Man flyttar från helvetet till helvetet. Men ändå vi alla kommer att få nya liv bara vi sköter oss & kommer hem.!!! Alla personal är fittor dom hjälper ingen jag svär på gud om man mår dåligt dom kommer inte dom skiter i men det finns 2 personal man bara kan prata med man. Personalen dom röker framför oss men vi får inte röka på fucking Lövsta man får inte göra ett skit bre. Men skit samma. Det finns horungar överallt alla bråkar med alla och man pallar typ inte bråka för vi är inte på låst för att bråka vi är på låst för att lära oss en läxa eller några anledningar. Men ja vad ska man göra livet e sån ibland

Till mina finaste systrar som jag alltid kommer att älska.

Jag saknar dig fetttt mycket du anar bara inte hur mycket. Jag älskar dig till max och det kommer jag alltid att göra. Jag vill bara att du ska va här nu när jag mådde dåligt då var du alltid där för mig jag kommer aldrig att glömma dig du kommer alltid att finnas i mitt hjärta. E & M jag älskar dig & saknar dig

skit mycket jag kommer aldrig att glömma bort våra minnen allt vi har gjort tillsammans när vi var inne på varandras rum fast vi inte fick det vi skulle få 70 kr avdrag. Men glöm aldrig att du alltid kommer att vara min bästa vän, min syster, min sambo, min man, mitt allt. Älskar dig bebe <3

J.F. :* <3

Längtar ut.

Jag sitter här på institutionen och bara längtar ut.
Sitter och funderar, när fan ska det här ta slut?
Mina val har kanske inte alltid varit så bra.
Men jag gjorde mina val och jag valde att dra.
Jag saknar min familj mer än något annat.
Varför kunde jag inte bara ha stannat?
Nu har jag suttit på lövsta i ett och ett halvt år.
Att jag hamnade är något jag fortfarande inte förstår.
Jag vill bara komma ut och känna frihetens doft.
Hänga med polare och bara ha det soft.
Jag tänker tillbaka på allt som jag har gjort.
Nu bor jag inte hemma shit vad tiden går fort.
Jag har lärt mig att inte ta något för givet.
Jag tar saker som det kommer här i livet.
Jag sitter fast här och jag kommer inte loss.
Jag känner mig som en slav med staten som boss.

KÄRLEK&RESPEKT! // SR.

Du ger dig själv dem värsta striderna

Vi sitter och tänker, vad är det nu som händer, vi bara längtar ut till frihet, frihet. Jag är här på sis ungdomshem Lövsta och nu suttit på alla möjliga hem, sis till sis, fosterfamilj till fosterfamilj i 5 år. Jag vill bara ut men bara jag kan hjälpa mig ut.

Tänker på alla de saker som hänt
Saknar min familj och mina vänner som jag känt.
Jag ber en bön för mina systrar och bröder
och de som behöver, alla dem från söder

Jag har en massa blodiga sår.
Tänker på min mamma och undrar hur hon mår.
Allting som hände det känns som igår
det var då jag börja gå mot fel spår

Borde ha vänt om men nej jag sprang och allt bara brann men
snälla gud ge mig en chans.

På natten är jag på mitt rum och tankar springer runt och
försöker tänka att allting är lugnt

men det funkas bara för en liten stund sen känns allting så
jävla Tungt.

Snälla säg mig någon varför det är så grymt i denna värld jag
vill ta mig härifrån jag vill komma ut

Så jag ber till gud att denna saga får ett bra slut.

Det finns bara två människor i världen det är goda och onda.
Goda människor som gör goda gärningar.
Onda människor som gör onda gärningar.

South side for Life

Krigarnas bakgrund

Kommer ni ihåg när man var liten? Då man inte tänkte på det förflutna utan tog dagen som den kom, då man kunde springa runt och vara fri utan några konsekvenser. Men drömmar blir tillslut en mardröm. När vi var små trodde vi att det farligast var att ramla från cykeln. Nu när man är äldre så inser man hur hårt livet egentligen är, allt handlar om att passa in, vara som alla andra och att vara populär.. Helt plötsligt blev droger de viktigaste ... Mamma och pappa blev ett andrahandsval. Helgerna spenderar vi på fester, källare eller garage. Kärleken är bara ett spel, sårad gång på gång. Vänner som sviker, dom som man älskat och alltid håll sig nära, vänder sina ryggar och går. Skolan har blivit nåt man hatar och betyder ingenting längre. Man skiter i allt och vill leva livet som om det vore ens sista dag på jorden... men bakom himlen ligger helvetet. Helt plötslig blev livet värre än va det var. Man blir inlåst, vaknar upp i ett rum med betongväggar och pansarfönster, deprittionen smyger tillbaks igen. Det är då man inser vad man har gjort för fel, då man inser att familjen alltid har och alltid kommer att stå en nära och aldrig svika en. Men livets mening försvinner, man längtar till himlen mer en någonsin, man vill bara må bra och bli av med allt lidandet. Men man vågar inte riktigt, man tänker efter hur ens familj kommer reagera om dom fick reda på att deras älskade barn var i himlen, hur skulle dom kunna berätta för dina små syskon att du var död och aldrig mer kommer komma tillbaka. Det ända alternativet som finns kvar för att bli av med smärtan är att släppa ut den, rakbladet genom armen, och för stunden känner man sig lycklig igen. Helt plötsligt är man besatt man måste bli av med smärtan mer och mer, man skär djupare och djupare, och ser blodet rinna och man känner lugnet. Tillslut så funkade det inte

längre, smärtan blir värre, det spelar ingen roll hur djupt man skär längre man måste få ett stopp på lidandet. Man ställer sig på tåg rälsen och väntar på tåget, men helt plötslig så får man tankarna på familjen och dom nära kära tillbaka och man väljer att gå bort från rälsen. Men smärtan finns kvar och den måste ut! Man försöker ta överdos men slutar med att man hamnar på sjukhuset. Tillslut så väljer man att få slut på lidandet nu och för alltid! Man knyter repet runt halsen, hoppar upp på pallen, tittar ut i det blå och faller en tår, tar ett djupt andetag och säger för sig själv "Äntligen är jag fri" när man väl hänger där och försöker hämta andan, blir rädd och vill ner, man ville aldrig dö bara komma undan från alla problem och alla tankar. Men det är försent du tog ett beslut som aldrig kommer gå att ändra på, det är då när du hänger där som du ser alla livets fina minnen, och livet mening, hela ditt liv spelas upp fram för dig... Sen blev det svart... du är i himlen nu, min ängel, Gud tar dom bästa änglarna först. När din familj fick reda på vad som hade hänt så gick deras värld under. Din mamma hamna i chock och en djup desperation och klandrar sig själv för att varit en dålig mamma och inte sett att du mådde dåligt, din pappa kan inte fatta att hans lilla flicka är borta han vet inte vart han ska ta vägen och tar ut allt på alla han har runt om kring sig... han hatar sig själv mer än någonsin, dina syskon undrar vart deras syster är, och det ända dom önskar är att få tillbaka dig, dom kan inte sova längre dom känner inte för att äta, den personen som dom såg upp till är borta för alltid och kommer aldrig mer tillbaka. Dina vänner som har stått vid din sida sen dag ett, kan inte le längre, dom stänger in sig i ett rum helt isolerad från omvärlden och ser ingen mening längre, vad skulle dom göra utan hon som alltid var så glad och alltid älskade att hitta på saker, hon som brydde sig mer om andra än sig själv, hon som kunde lita på till 110 procent. Vänner som lämnat kommer tillbaka med ångest i handen och inser hur

mycket du verkligen betydde och fattar inte hur dom kunde göra så som dom gjort, dom inser att det är försent att be om ursäkt och inser att dom lämnat dig i dina svåraste stunder. Tro mig jag har varit med om allt för mycket, det har vi alla. Man har sina svåra stunder i livet men man har också haft dom bästa stunderna. När du känner att livet är helt fucking meningslöst, tänk efter bror på hur mycket du kommer att förlora, är det verkligen värt att offra hela ens liv på folk som försöker trycka ner dig för att må bättre själva, Låt dom aldrig vinna den här matchen! Det är du som är en fucking krigare, som krigar för att livet ska gå framåt, även fast alla motgångar, kolla på vem du är... Ser du henne i spegeln där? Jaa.. DU hon som står i den där spegeln är perfekt som hon är, du behöver inte ändra på något! Du är fucking du, ingen annan ska säga till dig om vem du är! Dom du har nära älskar dig för den du är. Fuck den där killen bree! Bror kolla vad han gör med dig? Så som du kämpar för att få hans uppmärksamhet, men du ser ju själv... han svarar bara när han inte har något annat för sig. Och inte hittar en billig orre! Men bror Vem fuck är han? Han är inte värd dig, du förtjänar det bästa och inte en åsna som han! Om han ska leka viktig så varse god. Vad ärre som får han att tro att han kan komma och gå hur han vill, men om du skulle göra samma sak så skulle han kalla dig o smuts, orre jag vet inte vad. Kasta han! Han kommer att inse va det är han förlora och vad han missade. Och när dagen kommer, kommer han gå fram till dig och be om ursäkt. Det är då du ska visa fingret och le och säga "fuck dig ree,du hade dina chanser... Ser du inte skillnaden på mig nu än när vi va tillsammans? HAHAAH Juste jag ler! Rest in Peace A ,T och S krigarnas själar! G... i miss u!

BY N.99

Hej jag heter MN

Hej jag heter MN. Jag är 13 år gammal. Jag bor på Lövsta skolhem. Jag tycker Lövsta är tråkigt men ändå de hjälper vissa men vissa går inte att hjälpa. Jag förstår er att det är jobbigt att sitta inlåst men när Lövsta har hjälpt er klart då vet man hur man ska hantera samhället. Då slipper man vara inlåst. Då slipper man få skit då man slipper få soc.

//

sho mitt namn e h_ds duvet säkert vem jag e om du e från stockholm gbg

har suttit cok länge ja trodde gatan va helvetet aina haffa mig hela tiden men grabbar ,bröder och systrar kom ihåg F.T.P. men den dan ni hamnar här ni kommer inse personalen är värre än aina vissa av dem jobbar för sina para vissa vill vårt bästa i slut ändan de gåt bra för vissa men dem andra blir värre än vad dem va men gatan va mitt hem även min familj va mitt hem men på gatan ja hade inte tid för nån bara för mina para de va cutt mutt hela tiden även rykten överallt o dem trodde aldrig att jag hade en framtid kolla idag på mig sän kolla på dem kolla på vem som har framtid walla dem va roliga.. ibland ja kollar på mig själv och ja tänker va fan hände ja drar till orten har förlorat hälften alla är missbrukare typ men de e nt bra walla ja va själv största pundaren men ångrar ba de. resten ja gjorde har ja nt ångrat är stolt över mig själv.. en gång i tiden ja lät allt o alla trycka ner mig men nu den som trycker ner mig får en höger.. ja sluta gå i skolan sen 4:an har missat allt o dem gillade inte svartskallar ja gähla dem o ja fick skit hela tiden o de sluta me ingen skola ville ha mig när dem läste mina papper. aina hämta mig från skolan typ varje dag ja pallade nt fick cok mycke problem hemma o då ja valde gatan o ja svär på min broder´s gravsten ja fick mer respekt på gatan än här från staten o alltid när man sitter de blir gruppering de cutt ja tål nt människorna här asso ja kom dit ja visa respekt för dem men dem trodde ja va svag då dem försökte trycka ner mig sakta men säkert dem vet nt att jag e sheytan...idag ja bazz alla från

göten låt dem försöka ha-ha walla lycka till.. efter hela min tid
här har soc ba lurat mig men ja skiteri jage en bättre person
idag...

//

Va försiktig med det du gör!

Jag heter L och kommer från Stockholm! Jag bodde med min pappa som hade tagit hand om mig sen jag var bebis medans min mamma var tvungen å ta hand om sig själv. Jag var en busig, lekfull flicka men åren gick och det började med bråk hemma, vara ute på nätterna, använde droger och bara svek min pappa! Det blev bara mer och mer av allt! Det var en kväll som jag kom hem och jag undrade... vart var åru någonstans?? Jag gick in till hans rum och ser blod på golvet och ringde till min farmor. Hon berättade att pappa var på sjukhuset. Jag grät och tänkte till ordentligt... Forsätta använda droger eller börja göra min pappa glad? När han kommer tillbaka ska jag bevisa att jag kan bättra mig å börja lyssna! Efter 3 veckor fick jag ett samtal på att han hade bara nån timme på sig att leva. Jag tar första tåget och åker! När jag kommer in ser jag min farmor, farfar, faster gråter och ser honom där, med ögonen som hade slocknat! Hans hjärtat hann stanna innan jag kom! Schit... fan, vad jag grät å grät!! Känslan när man har förlorat någon som man verkligen älskar men inte visat det och sviker gång på gång... Hamnade i fosterfamilj i Stockholm. Den familjen funkade inte bra nånstans! Jag bara bråkade och stack därifrån. Blev tagen av snuten hela tiden för att jag fuckade upp mitt liv. Varje dag å kväll mådde jag dåligt och rökte på hela tiden. Festade, var full, var bäng, chillade med polare, bråkade med snuten å vakterna, baxade saker i affären, svek min farmor, farfar å min mamma varje gång över mina misstag som jag valt! Jag fick ett samtal av snuten och socialen. Dom sa att jag skulle hamna på SiS ungdomshem å det var mitt på landstället! Jag var på rymmen i 2 månader sen kom grisarna på mig å tog mig med våld! Fick bära handbojer och spottmask på mig. Nu har jag suttit här inne i 10 månader och är fortfarande

inte ute! Har lärt mig en hel del om livet å kommer bättra mig
när jag kommer ut men kommer alltid å hata socialen och
snuten...

//

Förortsgrabben från Angered, Hammarkullen berättar om Stigbys låst avdelning.

Jag minns första dagen jag blev väckt av några poliser i mitt rum på morgonen Januari 2015, en dag före min födelsedag.

Jag visste att jag skulle åka in och jag bad min social sekreterare att jag skulle vara hemma med familjen och fira min födelsedag, hon lovade och sa det gick att ordna så jag ska åka in efter.

Men tydligen så var det inte som horungen hade sagt.

Jag minns hur mycket jag kokade inombords och ville bara spotta på min social sekreterare för att mytomanen tog mig en dag före min födelsedag, jag försökte rymma men det gick inte för det var tre till uniformerade poliser som stod och väntade vid min dörr, som tog mig och la handbojor och på vägen spottade jag på polisen som satt bredvid mig för han irriterade mig så dom la påse över huvudet för att jag inte ska kunna spotta dom mer och gjorde två hål så jag kunde se.

Efter en stund tog dom därför bort påset på huvudet för att ge mig en chans till, att sluta spotta dom.

I Borås så bytte dom från piket till civil bil. På vägen somnade jag och vaknade vid hamnen i Jönköping med chock när vi väntade på båten för att anlända oss i båten, jag undrade vart jag skulle. Till slut kom vi fram till Visingö, Stigby.

Jag såg min polare från Hk (Hammarkullen) i Stigby så tänkte de kommer gå bra.

Minns när jag gick genom första dörren och kollade till höger där såg jag en isolering cell med en gul inplastat madrass och vit tjock dörr, minns när personalen tog emot mig och diskuterade alla regler och fick reda på att min soc ljög om att man fick ha mobil. Fick inte ens ha deorant i mitt rum, då jag blev fett förbannad och tänkte vafan är det för ställe hon har satt in mig och blev det ännu mer förbannad när dom bad mig ta av mig allting och sära på benen.

Jag lydde inte så jag brottades med personalen, Dom hade slagit på alarmer via luren, det kom femton till tjugo personal på mindre än en minut och drog bort mig.

Till slut lät dom mig byta om inne i den stinkande toaletten som inte gick att låsa som alla andra toaletterna medans alla femton till tjugo personal stod utanför och väntade.

Jag fick en dålig känsla inne i toaletten och tänkte vart fan har jag hamnat och att jag är på en jävla ö. Jag var tvungen och nypa mig och se om det var en dröm.

4 låsta dörrar tills jag kom fram till min avdelning, värsta häktet här...

Jag fick LVU häromdan så ska flytta till någon öppet avdelning och bara sköta mig så jag kan komma ut snart som möjligt.

Tro mig du som är i den kriminella vägen, du vet inte dina konvenkser förrans du har suttit inne. Jag trodde jag visste mina konvenkser, att man kunde åka in och tänkte mig känslan att vara inne. De är tio gånger värre än vad man tror. De finns fett jobbiga personal som utnyttjar den makten dom har mot oss och leker plitar.

Jag får röka bara 4 cigg om dagen, 30 minuters samtal med

familjen och bruden. Om jag har tur så händer de jag pratar 40 minuter med min mamma, pappa, mina små bröder, min lillesyster och min brud.

30 eller 40 minuters samtal med familjen och bruden räcker inte och det är helt fucktup. Här det finns inget att göra förutom att gå till skolan/verksamheten klockan nio på morgonen och sen komma hem kl tre och sitta på soffan och glo på tv tills kvart i tio på kvällen, då är det läggdags.

Om du inte går till skolan så får du tillbringa resten av dagen i ditt rum även om du är sjuk men ibland kommer det bra och snälla personal som inte tvingar någon stanna på rummet hela dan för man inte har gått till skolan. Det händer enstaka gånger att vi får spela fotboll en timma inne på idrottshallen ibland. Du är aldrig ensam här, det är alltid en personal bakom dig vart än du går.

Jag säger inte nu att du ska sluta med kriminalitet, jag skiter i vad du gör och vad du vill. Jag säger bara tänk på dessa konvenkser som kan komma när som helst. När du sitter bakom lås och bom då kan jag lova dig du är bortglömd från ditt område, från dina vänner som du kallar för bröder, dom kommer fortsätta leva dagarna som att inget har hänt, jag säger inte nu heller att dom ska sitta och gråta för att jag är inne men dom kunde åtminstone skicka brev eller ta hand om mina bröder så som jag gjorde för dom när dom själva satt inne. Dom kommer inta tänka på dig ett piss, du kommer inte få höra av dom tills du är ute, så ta inte dom för givet. Ta familjen för givet för familjen står vid din sida oavsett vad!

Förlåt för allting jag har gjort mamma och familjen ni är mitt hjärta. Min brud som har vart tillsammans med snart fyra år, jag vet inte hur jag ska tacka dig för allting, för alla dessa

mörka dagarna du har fått gå igenom när du är mer värd än så
och ändå står fortfarande vid min sida och krigar, tack för du
stödjer mig igenom allting och får mig och kämpa. Jag älskar
dig världens bästa

// Damerkani

Hej ja bor på nereby

Hej ja bor på nereby har gjort de i ett år snart flyttar den 19 mars har bott på en jävla massa sis hem o fosterfamilj ska bli gutt sen te sommaren försvinner mitt LVU om ja sköter mej.

tom

Jag är ba sån

mannen jag är en kille från Hisingen och sett mycket i mitt liv, folk som har blivit bergraven, set min mamma bröstitt sitt hjärta, och har krossat andras ben. Vad fan är det för liv? Springa runt på gata och leker G? ja vet att det är svårt att vara kriminell man riskerar mycket av sitt liv, men har ni tänkt på av de händer med familjen? Mamma som sitter i soffan och håller i ett foto på dig och gråter och din pappa som är besviken, om du har en lillebror han ser dig som en förbild mannen lägg ner med skiten! vinner man mycket av det? du kanske tjänar 1mille men riskerar för fängelse!! Mannen sluta med skiten. Jag har inte bott hemma på 3-4 år, vill inte du bo hemma eller? Mannen vad fan är din frihet? E inte tillräckligt med frihet hemma? Mannen du kan vara hemma och göra vad fucking du vill. Vad fan ska du göra när alla dörrar är låst. Jag har kommit tillbaka till nereby men vad ska man säga gjort är gjort. Man lär sig efter sina misstag, ja har ångrat mig så fucking mycket, min mamma som har hjälp mig när jag har det är knas! Men ja har fuckat upp det och ja ska göra henne så fucking stolt, är en 99:a och ska sluta i 9:an ska börja plugga till undervattenssvetsare, skaffa ett jobb ha en hobby ni fattar vad ja menar 😊, kunskap gör mycket i livet, tänk smart allt du gör ska du alltid och vara ett steg för alla! Oavsett om det är svårt ska du försätta kämpa ha ett mål, sikta mott något, då kan de bli bättre, bli envis om du vill bli byggare bli byggare inte svårt? Mannen kriminallitet är det lätt bli du behöver inte plugga de ända du behöver är och vara smart snabbt och stark inte så svårt. Men det är erat vall och ja har gjort mitt val att göra min mamma glad är mitt mål att jobba lagligt det kanske låter att ja är en fiss, mannen fuck lagen är för att bryts HAHA! Men vad fan ska man göra? Alla har två sidor bra och dåliga brukar ja säga!

Har du svårt med matte tänk på kilo eller gram ☺ du kan har allt hjälp från kriminallitet de du gör i skolan gör du på gatan, ja känner en kille som tar skolan seriöst men han gör allt du gör på vardagen, han tänker smart, han är alltid ett steg före alla andra, får han knas vet han exakt vad han ska gör. Ska du fortsätta med att vara kriminell så försök alltid ha en bra skol gång om du inte vill lägre vara krim så har du alltid ett back upp som hjälper dig. Får du bra slut betyg typ 200p mannen bli vad du vill. Att var kriminell är ett utanförskap, ja skriver detta för vill era bästa ja ska snart flytta till en fosterfamilj ska börja om med mitt liv visa fram fötterna och ta den bästa vägen, ja har varit på botten länge nu jag ska visa soc och min familj att ja är någon som kan bli något.

Jag vill tacka dom nära och kära min tjej och hennes familj dom som har hjälp mig när det mest är knast, jag vill tacka min bästa bröder som alltid står vid min sida oavsett om jag har fuckat upp det. Men din vår älskade ängel.

// thaii

Sommaren 2014

Allt började i Maj 2014. Det började med Cigg sen gick det till Spice marijuana och Alkohol. Jag var ute med mina kompisar hela tiden. Jag var aldrig hemma på dagarna. Det fanns alltid något att göra som ex. hänga i stan eller Röka en fet Joint med vänner. Jag träffade några nya människor som jag började dricka med och gå på fester hela tiden. Jag blev tagen i Valand (Juli) för att jag började slå på en toa-grej som min kompis va inne på. Sen kom vakterna och tog mig. Dom ringde polisen som sen körde hem mig. Nästa vecka blev jag kallad till ett soc möte. Jag stack därifrån och var ute istället sen kallade dom mig på ett till möte. Jag gick dit men jag insåg inte att jag skulle bli skickad till ett HVB hem. Så jag gick ifrån det mötet också dom sa "om du går nu så blir du efterlyst" jag brydde mig inte och fortsatte gå. Dom tog mig hemma nästa dag och skickade mig till ett HVB hem. Jag kickade därifrån o stack o festade istället. Sen gick jag till skolan och polisen kom dit då. Dom körde mig till ett HVB-hem i Skara det var fint och bra där. Jag trivdes men efter fem veckor gjorde jag något dumt. Jag gick in till stan o klippte en Saab och körde runt i skara.

Nästa Morgon.

Jag ser att polisen är där och dom säger att jag kanske ska bli förflyttad till ett annat ställe. Kl. 17.00 så kom polisen och sa packa dina grejer så åker vi. Jag åkte med dom från Skara till Nereby. Jag kom fram det var mörkt och det såg OK ut för jag visste inte vad de var för ställe. Dom tog in mig på nakenvisitering och så fick jag göra pisse-prov. Jag kom in på avdelningen när klockan var 21.00 så jag skulle lägga mig direkt. Första natten gick snabbt men sen på morgonen var det fucked upp.

Staket och skottsäkrafönster. Jag flyttade senare till en öppen avdelningen som jag ska snart flytta ifrån. Fuck SIS Fuck Nereby.

Bonewski

SIS NOVELL

Vad får vi för hjälp på sis instutioner. Vi får ingen hjälp i alla fall ingen hjälp som vi inte kan få på utsidan. Jag har sutit inne i snart 8 månader nu och har inte fått någon hjälp. Jag har slutat med att använda narkotica. Sen tar jag 105mg mediciner så jag orkar inte slås. Det soc gör är att kidnappa ta det här som ett Te.x Du är hemma har nyss rullat ett joint och rökt det är soligt så du har solglasögon så inte dina föräldrar fattar något du har hållt på ett litet tag med beckna och så. Du sitter i soffan Dör öppnas så hårt så att vägen backom dörren får sprikor det kommer in 2 tjerer i detta fallet soc kätningar. Och fyra Beväpnade män som är poliser i detta fallet. Du blir hotad om du försöka springa måste vi använda våld. Du blir jätte nojig för att du är helt stuk. Du frågar om du får gå på toa. Du måste pissa när dom kollar sen går du för att tvätta händerna och då drar du ner solglasögonen. Och ser att dina ögon är rödare en ett äpple. Spicet börjar kika in som fan. Du börjar kallsvettas och noja. Dom kör i väg dig i en bill med nätt plus du har handbojor på dig. Och låser in dig i ett hus mitt ute i skogen. Sådär kidnappar soc dig. Du får inte träffa dina föräldrar om du inte sköter dig du tvingas sköta dig i alla fall 1 år innan du får flytta hem. Hade jag gjort så på min soc hade jag fått sitta minst i 4 år prick fritt.

/Fuck SIS

Svarta dagar i Nereby

Klockan 5 ringde min Soc och hon sa att jag kommer att bli omhändertagen. Jag blev inlåst på hällen i fkn 3 månader. Under första natten slog jag sönder hela rummet och tv, Playstation.

Det var så jävla jobbigt under första natten personal spelar över hela tiden men fuck dom säger jag.

Efter det kom Aina och jag sa till Aina att jag kommer knulla deras mammor. Soc lurade mig och dom ljög för mig att jag skulle flytta hem efter 1 Månad. Efter 3 månader fick jag flytta till ett öppet avdelningen och det går jätte bra för mig.

Ungdomar spelar över men man ska inte tänka på de dom gör eller säger man ska bara tänka på sig själv och sin framtid

Jag är stolt över mig själv för jag har slutat o bråka och göra duma grejer.

Jag bestämde mig för att jag vill ha en bra framtid bra och ett bra liv.

Jag hoppas att det går bra för er förlora aldrig hoppet.

R.Q...

Inlåst på behandlingshem/ Sis Nereby

Min behandlingskonferens gick åt helvete igår eftersom jag fick veta att jag ska stanna inlåst ett tag till. Jag vill inte vara kvar här eftersom jag mår skit, har hemlängtan, vill vara med kompisar, känna friheten och andas den friska luften. Jag vill flytta hem när som helst för att få träffa min mamma och kompisar kunna gå runt utan att tänka på detta stället. Jag måste sköta mig för att få komma hem. Men det är svårt för att jag inte sköter mig och inte gör som jag blir tillsagd. För att personalen är på mig hela tiden och tror att dom kan säga vad de vill. Men nu sköter jag mig för att få flytta hem och kommer snart få flytta hem.

N.A

Ett oskyldigt liv i rätten.

Att bo på Sis behöver inte betyda att du har gjort något fel. Det kan också vara att du var på fel plats vid fel tillfälle, eller så bara bråkade du med dina föräldrar och gick ut ett tag...

Jag är en 15 år gammal tjej. Jag var på fel plats vid fel tillfälle.. Jag bråkade med mina föräldrar och slogs. Jag gjorde fel och de vet jag... Jag har bott på sis i 7 månader nu, 4 månader på låst, som jag egentligen bara skulle bott på i 2 månader. Och sedan 3 månader på öppet nu. Jag flyttar hem till sommaren. Då har jag bott här i 10 månader. Jag flyttade hit 3 September 2014. Tiden har ändå gått fort men ändå så långsamt.. Jag fyrade min bästa väns födelsedag, nyår och min födelsedag när jag bodde på låst. Nu har jag fått börja åka hem på helgerna, jag är hemma varje helg... När jag var 12 år gammal så blev jag tillsammans med en kille. Han var 8 år äldre än mig och vi träffades på en fest, han fick mig att börja dricka och ta droger. Och i slutet av vårt förhållande så uppmanade han mig till att banta eller ta livet av mig för att jag var så ful. Jag åt en riktig måltid per dag efter vi gjort slut. Jag gick från att väga 54 kg till att väga 42 på bara några månader. Strax efter jag fyllt 14 tog jag mod igen och skaffade en ny kille, han var bara 4 år äldre än mig. Det började med psykiskt våld, sånt man inte märker av. Avundsjuka eller att man inte får ha på sig vad man vill. Eller träffa vem man vill. Sedan gick det över till fysiskt våld. En gång slog han mig så hårt, att jag ramlade in i en byrå, jag var medvetslös i 47 minuter och fick en allvarlig hjärnskakning.. Vad som än händer när du bor på ett sis hem, tänk inte negativt. Tro mig du kommer där ifrån.. Skär dig inte eller skada dig, de tjänar ingenting till. Var positiv och kolla bara framåt istället.

// Audi tjejen från Göteborg.<3

Lätt att vara efterklok.

Varje dag är som ett slag i ansiktet. Varje dag är det samma skit, samma rutiner.

Det här är mitt tredje år bakom lås och bom. Sävastgården, Lövsta och nu fucking Råby i Lund.

Efter 1 år på Lövsta utan hopp så rymde jag från min permission och det var då jag träffade killen i mitt liv och den här skiten startade. Jag var borta i ett helt år. Jag ångrar inte att jag drog, hade jag inte träffat honom så hade jag inte levt nu. När polisen tillslut hittade mig efter att jag hade gjort massa skit började dom jiddra om att jag skulle till Råby i Lund, jag trodde att dom drev med mig. Jag, till Lund? Glöm det.

Jag har varit här på Råby i 5 månader, min utredning är klar och den gav inte ett skit. Känns som att jag har slösat bort ett halvår av mitt liv. Har precis haft rättgång och jag hade tur. Fett tur. Men skiten tar aldrig slut om jag inte slutar själv. Har man tagit sig in i kriminallitet är det svårt att ta sig ur, dessutom är det jävligt lätt att vara efterklok.

Jag vet att det är ett helvete, jag vet att personalen inte förstår. Men bit ihop. Vi alla blev placerade av en anledning och du måste ta konsekvenserna för dina handlingar. Jag vet att det känns som att soc bara jävlas, jag känner precis likadant. Men på något sätt måste man inse att dom bara vill hjälpa en.

Håll er ifrån soc, LVU, LSU och vad fan det än är så kan du leva ditt liv och göra hur fan du vill. Vi institutionsbarn är starka. Vi klarar fakking allt.

Till min underbara J:

1,5 år har du stått ut med mig. Vi klarar allt tillsammans, du är den finaste killen i världen och jag älskar dig oändligt. Tack för att du räddade mitt liv.

FETT MED KÄRLEK TILL STOCKHOLM OCH ALLA
IDIOTER DÄRUTE, FUCK ALLA PUNDARE I LULEÅ!

Micki

Statens institutionsstyrelse, SiS, är en statlig myndighet som bedriver individuellt anpassad tvångsvård för ungdomar och för vuxna med missbruk. Det är förvaltningsrätten som beslutar om tvångsvård efter en begäran från socialtjänsten.

SiS särskilda ungdomshem tar emot ungdomar med psykosociala problem, missbruk och kriminellt beteende. Ungdomarna får vård med stöd av lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU). De har ofta fått frivilliga öppenvårdsinsatser på hemmaplan, vård i familjehem eller på privata behandlingshem innan de placeras hos oss.

Majoriteten av ungdomarna placeras akut för att bryta ett destruktivt beteende. De stannar några veckor och går sedan vidare, till exempel till familjehem. Ibland vill socialtjänsten ha en utredning innan man beslutar om fortsatt vård och behandling. Särskilda utredningsteam utreder den unges behov och ger en rekommendation om fortsatt behandling. Det kan handla om vård i till exempel privat behandlingshem (HVB-hem) eller på något av våra särskilda ungdomshem.

Alla ungdomar som vårdas på våra ungdomshem får en individuell behandlingsplan som personalen tar fram tillsammans med den unge, familjen och socialtjänsten. Ungdomarna hos oss har samma rätt till skola som andra jämnåriga. SiS skola följer läroplanens kunskapskrav och har en lärartäthet som ger oss goda förutsättningar att tillgodose elevernas individuella behov.

Målet med vården på de särskilda ungdomshemmen är att den unge efter en tid ska gå vidare till frivillig vård i öppen form, till exempel i familjehem eller HVB-hem, eller återvända till sitt eget hem.

I de intervjuer vi gör med ungdomarna när de skrivs ut från institutionen tycker en majoritet att de har fått hjälp med de problem de velat ha hjälp med.

På några av våra ungdomshem vårdas ungdomar som har begått allvarliga brott och av domstol blivit dömda till sluten ungdomsvård enligt lagen om verkställighet av sluten ungdomsvård (LSU). Straffet varierar mellan fjorton dagar och fyra år. Under tiden hos oss får ungdomarna behandling med fokus på kriminalitet.

Klienterna på SiS LVM-hem har allvarliga problem med missbruk av alkohol, narkotika, läkemedel eller blandmissbruk. De får vård med stöd av lagen om vård av missbrukare i vissa fall (LVM).

Läs mer på SiS webbplats www.stat-inst.se.

Jag älskar dig ändå, så heter årets pocketbok där
SiS unga berättar.

Den här boken består av texter skrivna av ungdomar
placerade hos Statens institutionsstyrelse. De skriver
om sina liv, om fantasier, drömmar och förhoppningar.
Förvånansvärt ofta också om mamma och pappa.
Frånvarande, skymtande i bakgrunden eller öppet
kämpande för sina barns bästa.

En del texter handlar om förhoppningen att få sin
familjs förlåtelse för allt som gått snett. De ger en
inblick i tonåringens frigörelse men samtidigt också
saknaden efter familjen. Bakom all frustration lyser
kärleksförklaringar igenom och en önskan att lämna
det som varit bakom sig och försonas med sig själv.

Den här boken får inte säljas men du kan beställa den
gratis från www.stat-inst.se.

ISBN 978-91-87053-29-0